

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ

Χριστούγεννα
που δεν τελειώνουν
ποτέ!

Χριστούγεννα που δεν τελειώνουν ποτέ!

Συλλογικό, Χριστούγεννα που δεν τελειώνουν ποτέ!

ISBN: 978-960-629-023-7

Δεκέμβριος 2022

Ιδέα, συντονισμός, επιμέλεια: Γιώτα Κοτσαύτη

Σχεδιασμός εξωφύλλου-οπισθοφύλλου: Νίκος Πολυχρονόπουλος

Σελιδοποίηση: Γιώτα Κοτσαύτη

Εκδόσεις Σαΐτα

Αθνασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Άδεια Creative Commons

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση

Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ

Χριστούγεννα που δεν τελειώνουν ποτέ!

*Αν τα Χριστούγεννα είναι η αγαπημένη σου γιορτή,
αν από Σεπτέμβριο αρχίζεις να μετράς αντίστροφα,
αν ξεκινάς να στολίζεις από Οκτώβρη,
αν κάθε φορά που τελειώνουν,
σε παρηγορεί μόνο η σκέψη ότι «λίγοι μήνες είναι, θα περάσουν»,
τότε το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο σε σένα!*

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η γιαγιά είχε αστέρι..... 15

Η γάτα Ασημένια και το φεγγάρι των Χριστουγέννων..... 15

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΕΝΕΤΣΑΝΑΚΗ

Τα λαμπρόνια στο δάσος 17

Τα ξωτικά «Ουπς»..... 19

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΟΥΔΟΥΡΗ

Μελωμένες ζαβολιές 19

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΑΛΑΝΟΥ

Ο δεινόσαυρος των Χριστουγέννων..... 20

ΣΤΕΥΗ ΓΑΤΗ

Το τελευταίο δώρο 22

Καλά Χριστούγεννα 24

ΝΑΤΑΣΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Είναι, άραγε, τα στολίδια ζωντανά;..... 24

Ο χιονάνθρωπος που φοβόταν το χιόνι 26

ΤΑΣΑ ΚΑΛΠΑΚΗ

Υποδεχόμαστε το φως..... 28

ΖΩΗ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η μετακόμιση..... 29

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΣΣΕΛΟΥΡΗ

Το ταξίδι των καλικάντζαρων 31

Ο παππούς με την κατάλευκη γενειάδα..... 33

ΜΑΡΙΖΑ ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ

Το δώρο 33

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΛΙΑΣΤΑΣΗ

Ένα χριστουγεννιάτικο βράδυ..... 35

ΜΑΡΙΑ ΚΟΜΠΟΛΙΤΗ

Το αγόρι με τα ορθάνοιχτα μάτια..... 36

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τα χριστουγεννιάτικα μπισκοτάκια..... 37

Οι ξεχωριστοί φίλοι..... 38

ΕΛΕΝΗ ΚΟΡΜΗ

Το μαγικό ξόρκι..... 38

Το χριστουγεννιάτικο δέντρο..... 39

ΓΙΩΤΑ ΚΟΤΣΑΥΤΗ

Κάθε χρόνο και ωρύτερα!..... 40

Ποιος είναι;..... 41

Τα καλικαντζαράκια..... 42

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η μαγική βασίλοπιτα..... 43

Το χριστουγεννιάτικο καράβι..... 44

ΖΩΗ ΛΑΓΙΟΥ

Ένα γκρινιάρικο χριστουγεννιάτικο δέντρο..... 45

Χριστουγεννιάτικα δώρα..... 47

ΜΕΛΙΝΑ ΛΕΟΚΑΤΑ

Ο Άγιος Βασίλης έχει μελαγχολία..... 48

Διαφορετικά κάλαντα..... 50

ΠΕΠΗ ΛΥΧΝΟΥ

Χριστουγεννιάτικες αναμνήσεις..... 51

Ας σπάσουμε το ρόδι..... 52

ΜΑΡΙΑ ΜΑΥΡΟΥΔΗ

Φέτος θα τα πούμε για καλό σκοπό..... 53

ΠΑΥΛΟΣ ΜΗΤΣΚΟΥ

Γράμμα στον Άγιο Βασίλη..... 55

Ο σοφέρ του Αϊ Βασίλη..... 56

ΓΑΡΥΦΑΛΛΙΑ ΜΟΣΧΟΒΑ

Χριστουγεννιάτικο δέντρο χωρίς αστέρι γίνεται;..... 57

Ο γκρινιάρης χιονάνθρωπος 59

ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΠΙΑΝΤΩΛΑ

Το πιο φωτεινό αστέρι..... 60

Η στολή του Αϊ Βασίλη..... 62

ΘΕΟΔΩΡΑ ΜΠΟΪΚΟΥ

Ο Αγιοαντρομηνάς και ο Ασπρομηνάς..... 62

Η Μεγαλύτερη Νύχτα του Χρόνου..... 64

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΠΟΥΖΟΥΚΑΣ

Ο ελληνικός Αϊ Βασίλης 65

Τα παγανά..... 65

ΒΟΥΛΑ ΝΑΝΗ

Το μικρό αγγελάκι 67

Το αστεράκι του χριστουγεννιάτικου δέντρου..... 68

ANNA ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Μια χαρά κι Αης Βασίλης..... 69

Το δώρο του Αϊ Βασίλη..... 70

ANNA ΠΕΤΡΙΔΟΥ

Τα πρώτα Χριστούγεννα του Ρούντι 71

Το χάδι των αγγέλων..... 72

Χριστούγεννα 73

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ

ΑΣΤΕΡΟΠΗ ΠΟΛΥΚΑΝΔΡΙΩΤΗ

Πώς να σχεδιάσεις την Ξωτικά..... 74

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το φουντάκι..... 75

ΝΑΓΙΑ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ

Η ντετέκτιβ των Χριστουγέννων..... 76

Χριστουγεννιάτικες Νεροτσουλήθρες 77

ΧΑΡΑ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Καλικάντζαρος των Χριστουγέννων 78

Παντοτινά Χριστούγεννα 80

ΕΥΗ ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ

Τραπέζι Χριστουγέννων..... 82

Ο μήνας των αστεριών..... 83

ΜΑΙΡΗ ΦΡΑΪΔΑΚΗ

Ένα Χριστουγεννιάτικο βιβλίο αφηγείται 84

Το μαγικό σεντούκι των Χριστουγέννων..... 86

ΧΡΥΣΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ποιος θα σώσει την Πρωτοχρονιά; 87

Το πεφταστέρι των Χριστουγέννων 89

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΕΣ... ΠΡΟ(Σ)ΚΛΗΣΕΙΣ! 93

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ 103

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η γιαγιά είχε αστέρι

Βράδυ Χριστουγέννων κι εγώ παίρνω τη θέση μου δίπλα στο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Τα λαμπιόνια κρέμονται σαν μικρά κρυσταλλάκια που έχουν κλέψει όλο το φως από το δωμάτιο. Τα στολίδια με κοιτάζουν προκλητικά όμορφα διψώντας για την προσοχή μου. Το βλέμμα μου χαϊδεύει με φροντίδα κάθε ένα ξεχωριστά. Όλα έχουν και μια ιστορία κλειδωμένη μέσα τους. Κι εγώ καλούμαι, κάθε φορά τέτοια εποχή καλή ώρα, να ελευθερώσω τις μνήμες.

Να, εκείνος ο πάνινος Αϊ Βασίλης ήρθε στη συντροφιά μας πριν από πολλά χρόνια, τότε που πήγαινα γυμνάσιο ακόμη. Ήταν δώρο της κολλητής μου όταν με βοήθησε να στολίσουμε το δέντρο. Άραγε τι να κάνει τώρα; Έχω καιρό να την πάρω τηλέφωνο. Το ασημένιο ελαφάκι μπήκε στην παρέα μας όταν γεννήθηκε το πρώτο μου παιδί, ο Μάνος μου. Το πιο πολύτιμο στολίδι όμως το κρατάω ακόμη στα χέρια μου σαν θησαυρό. Θέλει ειδική μεταχείριση. Είναι ένα ξεφτισμένο χρυσαφένιο αστέρι που συνήθιζε η γιαγιά μου να βάζει στην κορφή του δέντρου πριν ανάψουμε τα φωτάκια. Ύστερα μ' έπαιρνε στην αγκαλιά της και μου ψιθύριζε παραμύθια για σκανταλιάρηδες καλικάντζαρους στ' αυτό. Έτσι, για το καλό της μέρας. Ήταν αστέρι η γιαγιά μου...

Η γάτα Ασημένια και το φεγγάρι των Χριστουγέννων

Μια φορά κι έναν χριστουγεννιάτικο καιρό, στην άκρη ενός χωριού, σε μία ξύλινη καλύβα κοντά στο δάσος με τα έλατα, ζούσαν η γιαγιά Χαρίκλεια με την εγγονή της Μαρία και τη γάτα τους.

Κάθε που βράδιαζε το τρίχωμα της γάτας φωτιζόταν απ' το φως του φεγγαριού και γινόταν ασημένιο. Έτσι τη βάφτισαν Ασημένια.

Κάθε Χριστούγεννα η γιαγιά Χαρίκλεια έπαιρνε τη σιδερένια σκάλα κι ανέβαινε στη σκεπή της καλύβας. Εκεί μάζευε όλη την αστερόσκονη που έπεφτε απ' τα πεφταστέρια και μ' αυτήν έφτιαχνε τα στολίδια που χρειαζόταν για να στολίσει το δέντρο που μεγάλωνε μέσα στην αυλή τους. Η Μαρία κι η Ασημένια χόρευαν γύρω του τραγουδώντας.

Εκείνα τα Χριστούγεννα όμως ήταν διαφορετικά. Η γιαγιά είχε αρρωστήσει. Δεν μπορούσε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Ψηνόταν στον πυρετό κι έβηχε όλη την ώρα. Η Μαρία στεκόταν συνέχεια στο προσκεφάλι της και τη φρόντιζε όπως μπορούσε. «Ασημένια μου, φέτος δεν θα στολίσουμε το δέντρο μας, η γιαγιά μας είναι πολύ άρρωστη» παραπονέθηκε η μικρή. «Κι όμως, θα στολίσουμε, θα δεις» νιαούρισε η Ασημένια κι έτρεξε έξω, στο σκοτάδι.

Το φεγγάρι είχε βγει για τα καλά και φώτιζε τις σκεπές των σπιτιών. «Φεγγάρι μου καλό, εσύ που φωτίζεις όλο το χωριό, μπορείς να με βοηθήσεις να στολίσω το δέντρο του κήπου μας;» ρωτάει η Ασημένια το φεγγάρι. Το τρίχωμά της έφεγγε σαν ασημένια δραχμή. «Ποιος μου μιλάει;» ρωτάει το φεγγάρι. «Εγώ σου μιλάω, η Ασημένια, η γάτα της κυρα Χαρίκλειας» απάντησε με θάρρος και του διηγήθηκε το πρόβλημα που είχαν ν' αντιμετωπίσουν.

Το φεγγάρι, χωρίς να πει κουβέντα, έκανε μια στροφή γύρω απ' τον εαυτό του. Ευθύς μια μαγική βροχή έπεσε πάνω στο δέντρο της αυλής κι αμέσως φέγγισε ασημένιο, ίδιο με το χρώμα του φεγγαριού. Η Ασημένια το ευχαρίστησε και μπήκε στην καλύβα, να πει τα χαρμόσυνα νέα στη Μαρία και τη γιαγιά Χαρίκλεια. «Κοιτάξτε έξω απ' το παράθυρο, κοιτάξτε έξω» φώναζε ενθουσιασμένη. «Κοιτάξτε το δέντρο μας, το φώτισε το ίδιο το φεγγάρι». Η γιαγιά ανασηκώθηκε, η Μαρία έτρεξε στο παράθυρο. Όλες μαζί θαύμασαν

το ασημένιο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Εκείνο το βράδυ ακόμα κι η γιαγιά σιγοτραγούδησε «Ω, έλατο! Ω, έλατο! Μ' αρέσεις, πως μ' αρέσεις».

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΕΝΕΤΣΑΝΑΚΗ

Τα λαμπιόνια στο δάσος

Μια φορά κι έναν καιρό, δίπλα στην πόλη με τα πολλά σπίτια και τους γεμάτους με αυτοκίνητα δρόμους, ήταν ένα μεγάλο καστανόδασος. Και λέμε «μια φορά κι έναν καιρό», όπως στα παραμύθια, γιατί είχε πια χαθεί από την πυρκαγιά που έπιασε ένα καλοκαίρι. Στη θέση του υπήρχε τώρα ένα καμένο δάσος, που όλα τα ζώακια είχαν εγκαταλείψει για να σωθούν.

Ο χειμώνας έφτασε για τα καλά, όταν δύο πουλάκια αποφάσισαν να γυρίσουν πίσω. Ο Πίπης ο σπουργίτης κι η αγαπημένη του Τίνα η σπουργιτίνα έψαχναν ένα νέο μέρος για να φτιάξουν τη φωλιά τους.

«Υπάρχει ένα δέντρο, μια καστανιά, που γλίτωσε» είπε ο Πίπης, όταν γύρισε από την εξερεύνησή του. Μόλις άκουσε το νέο η Τίνα, άνοιξε τα φτερά της χωρίς δεύτερη σκέψη και πέταξαν μαζί προς τα εκεί.

Πράγματι, στην ακρούλα εκείνη, μια μεγάλη καστανιά στεκόταν περήφανη, αλλά και λίγο θλιμμένη. Όταν πλησίασαν, είδαν ότι δεν ήταν μόνη της. Τα χοντρά κλαδιά της έμοιαζαν με χέρια, που απλώνονταν κι αγκάλιαζαν το μικρό δεντράκι που βρισκόταν δίπλα της.

«Δύο πουλάκια έρχονται κοντά μας» είπε η μαμά καστανιά στο καστανοδεντράκι της, κι εκείνο κούνησε μ' ενθουσιασμό τα

φυλλαράκια του.

Ο Πίπης κι η Τίνα άρχισαν να πεταρίζουν γύρω τους. «Θα μπορούσαμε να φτιάξουμε τη φωλιά μας στα γερά κλαδιά σας;»

«Εμείς πολύ σας θέλουμε και σας καλωσορίζουμε, μα... είστε σίγουροι ότι θέλετε να μείνετε μαζί μας; Εγώ και το καστανοδεντράκι μου απομείναμε μονάχοι εδώ».

«Το μάθαμε και λυπηθήκαμε πολύ. Θυμόμαστε όμως ότι, μετά τη μεγάλη φωτιά, οι άνθρωποι της πόλης είπαν ότι θα φύτευαν πάλι δεντράκια και θα βοηθούσαν να φτιαχτεί το δάσος από την αρχή» είπε ο Πίπης.

«Αυτό λέγεται αναδάσωση» είπε η καστασιά, που ήταν μεγάλη και ήξερε πολλά. «Μα οι άνθρωποι φαίνεται πως ξέχασαν το καμένο δάσος και την υπόσχεσή τους. Να, κοιτάξτε τα σπίτια τους. Όπως βλέπετε είναι ήδη στολισμένα για τα Χριστούγεννα που έρχονται. Εμείς είμαστε μόνοι κι όταν πέφτει η νύχτα, μένουμε κρυμμένοι στο σκοτάδι. Κανένας δεν στρέφει τα μάτια του να μας κοιτάξει, κανένας δεν θυμάται ότι είμαστε ακόμα εδώ» συμπλήρωσε περιίλυπη.

«Έχω μια ιδέα!» φώναξε ενθουσιασμένη η Τίνα. Και τι νομίζετε σκαρφίστηκε; Έναν μοναδικό τρόπο για να θυμίσει στους ανθρώπους την ομορφιά του δάσους.

Τις επόμενες μέρες τα δύο σπουργιτάκια δούλευαν συνέχεια. Σε λίγο καιρό είχαν φτιάξει το νέο τους σπίτι. Και το σπουδαιότερο; Είχαν στολίσει με πολύχρωμα λαμπιόνια τα κλαδιά της μαμάς καστανιάς και του μικρού της!

Ένα βράδυ, λίγο πριν έρθουν τα Χριστούγεννα, νιφάδες χιονιού έπεσαν. Ήταν η κατάλληλη στιγμή για τους φίλους μας ν' ανάψουν τα φωτάκια. Εκείνη η ακρούλα του κατεστραμμένου δάσους είχε αλλάξει. Κόκκινα, κίτρινα και μπλε λαμπιόνια αναβόσβηναν, κάνοντας τους ανθρώπους να στρέψουν τα βλέμματά τους. Το κάτασπρο χιόνι και τα χρώματα των Χριστουγέννων θύμισαν σε όλους την ομορφιά του

δάσους. Θύμισαν την υπόσχεση για αναδάσωση!

Τα ξωτικά «Ουπς»

Λένε πως ο Δεκέμβριος είναι για παραμύθια,
τα ξωτικά θελήσανε να δουν αν είναι αλήθεια.
Πήραν τη θέση τους, λοιπόν, τριγύρω από το τζάκι,
τον χτύπο της καρδούλας τους έχουν για ρολογάκι.
Πριν φτάσουν τα Χριστούγεννα όσα μπορούν να μάθουν
και με κουραμπιεδόσκονη την εποχή να βάψουν.
Ανοίγουν τα βιβλία τους και κάνουν... Ουπς! τσουλήθρες,
στα γράμματα βυθίζονται και φτιάχνουν μπουρμπουλήθρες.
Χοροπηδάνε στο χαρτί, χορεύουν με τις σκέψεις,
χιονονιφάδες απαλές απλώνονται οι λέξεις.
Τα «Ουπς» όμως αργήσανε κι όσο περνά η ώρα,
το εργαστήρι άφησαν και ποιος θα φτιάξει δώρα;

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΟΥΔΟΥΡΗ

Μελωμένες ζαβολιές

Κάτω απ' το δέντρο ξάπλωνε
μία χνουδάτη γάτα
και ζαβολιές κατάστρωνε
σαν έβλεπε τα πιάτα.

Γύρω της τόσες νοστιμιές,

λαμπιόνια και στολίδια,
γυρλάντες, δώρα, λιχουδιές
κι αμέτρητα παιχνίδια.

Χριστούγεννα στο σπιτικό
μυρίζει κουραμπιέδες.
Πώς να κερδίσει μερτικό
ξάπλα στους καναπέδες;

Πηδά στα πιάτα και γοργά
κλέβει τυριού κομμάτι.
Κορδέλες, δεσ, τραβολογά
πριν την προλάβει μάτι.

Κάποιος τη βλέπει τρυφερά
κι όμως δεν τη μαλώνει.
Των Χριστουγέννων η χαρά
και τις ζημιές μελώνει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΑΛΑΝΟΥ

Ο δεινόσαυρος των Χριστουγέννων

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό αγόρι που θα ήθελε να ζει στην εποχή των δεινοσαύρων. Όλη τη μέρα έπαιζε με δεινόσαυρους και ποτέ δεν του 'φταναν. Πάντα μιλούσε γι' αυτούς. Τα Χριστούγεννα πλησίαζαν κι ο μικρός Μιχαήλ (έτσι ονομαζόταν αλλά η μαμά του για να τον πειράζει τον φώναζε Μιχαλόσαυρο) είχε ζητήσει από τον Άγιο

Βασίλη τι άλλο; Έναν δεινόσαυρο! Όχι όμως παιχνίδι, έναν αληθινό. Την ίδια στιγμή, κάπου εκεί στον Βόρειο Πόλο, στο εργαστήρι του Άγιου Βασίλη, ξεκίνησαν οι ετοιμασίες κι όλοι τρέχανε. Όλοι εκτός από δυο: τον Ρούντι, ένα τεμπέλικο ταρανδάκι που βαριόταν να τραβήξει το έλκηθρο και τον Ξώτι, ένα ζωηρό, σκανταλιάρικο και πανέξυπνο ξωτικό.

«Μην ανησυχείς, Ρούντι, θα σε σώσω εγώ. Ξέρω έναν τρόπο να γλιτώσεις από το έλκηθρο».

«Ναι, καλέ μου φίλε, τι πρέπει να κάνουμε;»

«Θα πάρουμε από το μπαούλο του Άγιου Βασίλη ένα μαγικό φίλτρο».

«Και τι κάνει αυτό το φίλτρο, Ρούντι;»

«Μπορεί να δώσει ζωή στα άψυχα αντικείμενα. Θα το ρίξουμε πάνω σε ένα λούτρινο ταρανδάκι και θα πάρει αυτό τη θέση σου στο έλκηθρο».

«Τέλεια η ιδέα σου, πανέξυπνε φίλε μου!»

Τα δυο σκανδαλιάρικα φιλαράκια μπήκαν κρυφά στην κάμαρα του Άγιου Βασίλη και πήραν το φίλτρο όμως, από τη λαχτάρα και τη βιασύνη τους, σκόνταψαν πάνω σ' ένα πατίνι και το φίλτρο έπεσε σ' έναν λούτρινο δεινόσαυρο. Μια λάμψη τούς τύφλωσε, το έδαφος άρχισε να τρίζει κι ένας παράξενος βρυχηθμός ακούστηκε σ' ολόκληρη την περιοχή. Ο Άγιος Βασίλης έτρεξε γρήγορα να δει τι συνέβη και δεν πίστευε στα μάτια του. Μπροστά του στεκόταν ένας πελώριος βραχιόσαυρος! Κατάλαβε αμέσως ποιοι ήταν υπεύθυνοι.

«Συγγνώμη, καλέ μου Άγιε Βασίλη» είπαν κι οι δυο ατακτούληδες με μια φωνή.

«Δεν πειράζει, κι εγώ ήθελα πάντα να δω έναν δεινόσαυρο από κοντά. Επίσης ένα παιδάκι θα γίνει ευτυχισμένο από τη ζαβολιά σας. Και... ευτυχώς είναι φυτοφάγος. Χο χο χο. Εξάλλου το μαγικό θα κρατήσει μόνο μέχρι το πρωί των Χριστουγέννων».

Το μαγικό βράδυ, κι ενώ όλοι στο σπίτι του Μιχαήλ είχαν κοιμηθεί, εκείνος σκεφτόταν μόνο τον δεινόσαυρο. Ξαφνικά, όπως τον είχε πάρει ο ύπνος, άκουσε κουδουνάκια, «χο χο χο» αλλά κι έναν παράξενο βρυχηθμό. Έτρεξε στο παράθυρο κι ούτε που έδωσε σημασία στα δώρα που ήταν κάτω από το δέντρο. Γιατί εκεί αντίκρισε το πιο ωραίο θέαμα της ζωής του. Είδε τον Άγιο Βασίλη να φεύγει. Το έλκηθρό του δεν το έσερναν τάρανδοι μα ενός δεινόσαυρος! Ήξερε πως δεν θα τον πίστευε κανένας, όμως δεν τον ένοιαζε. Η ευχή του πραγματοποιήθηκε και πήγε για ύπνο ευτυχισμένος. Και έζησαν αυτοί καλά κι ο Μιχαλόσαυρος δεινοσαυρικά. Χο χο χο!

ΣΤΕΥΗ ΓΑΤΗ

Το τελευταίο δώρο

Τέλειωσε και για φέτος τη δύσκολη, αλλά τόσο σπουδαία δουλειά του, ο Άγιος Βασίλης. Γυρνάει σπίτι, στον Βόρειο Πόλο και, όπως πάντα, πριν αναπαυτεί, τακτοποιεί το έλκηθρο, μαζεύει τον σάκο και πλένει τα ρούχα εργασίας του, να είναι όλα έτοιμα στην αποθήκη για την επόμενη χρονιά. Προτού απλωθεί στην αγαπημένη του λευκή, βελούδινη πολυθρόνα μπροστά από το τζάκι, προκύπτει κάτι τελευταίο.

Διπλώνει, ξαναδιπλώνει τον σάκο, προσπαθεί να τον χωρέσει στο συρτάρι που τον φυλάει, αλλά δεν μπαίνει με τίποτα. Αναρωτιέται γιατί κι αμέσως τον ξετυλίγει και τον αναποδογυρίζει. Έχει χλομάσει ολόκληρος, ελπίζει να μη συμβαίνει αυτό που υποψιάζεται κι όπως τον γυρίζει... τακ πέφτει στο πάτωμα ένα μικρό κουτάκι, με ασημένιο περιτύλιγμα και γαλάζια κορδέλα. Κοιτάζει απ' το παράθυρο, προς

τον στάβλο και προς τον ουρανό. Μένουν λίγα λεπτά μέχρι να ξημερώσει. Σκοντάφτει στην εξώπορτα, παίρνει τους πιο γρήγορους τάρανδούς του και φεύγει σαν αστραπή, αφήνοντας στον ουρανό μια ασημένια σκόνη που λάμπει σαν μετεωρίτης.

Υάχνει τις σημειώσεις του στο ντουλαπάκι κάτω απ' το τιμόνι. Πρέπει να βρει ποιο όνομα δεν είχε σβήσει από την τεράστια λίστα του. Στη βιασύνη του ξέχασε να πάρει γυαλιά και είναι ακόμη πιο δύσκολο. Πλησιάζει σ' ένα φωτεινό αστέρι για να δει καλύτερα. Ναι, αυτό είναι! Βρήκε το όνομα ενός μικρού αγοριού και τη διεύθυνσή του. Αρχίζει γοργά να κατευθύνεται προς τα εκεί. Όσο οδηγεί, αναρωτιέται τι να έχει το δώρο αυτό, γιατί να είναι τόσο μικρό. Όλα τα παιδιά συνήθως ζητούν μεγάλα κουτιά. Γι' αυτό μάλλον έμεινε στον πάτο του σάκου και δεν το πρόσεξε.

Βλέπει το στολισμένο δέντρο στην άκρη του σαλονιού. Πολύχρωμα λαμπάκια, χρυσές μπάλες και ξύλινα στολίδια. Δίπλα σ' ένα τραπεζάκι ένα ποτήρι γάλα και λίγα μπισκότα. Είναι και τα αγαπημένα του, δεν θα αντισταθεί. Αλλά δεν προλαβαίνει κιόλας, ίσα που θα καταφέρει να αφήσει το δώρο και να φύγει. Θα 'θελε πολύ να δει τι υπάρχει στο κουτάκι. Δεν μπορεί να θυμάται όλα τα δώρα που του ζητάν τα παιδιά.

Χρησιμοποιεί τη μαγική σκόνη που έχει πάντα στην τσέπη του για εξαιρετικές περιπτώσεις. Αυτή η σκόνη τον κάνει αόρατο κι έτσι προλαβαίνει πάντα και δεν τον βλέπει κανείς!

Εύπνησε το αγόρι κι έτρεξε να ανοίξει το κουτάκι. Μέσα είχε μια πιπίλα. «Σαν μεγάλος δεν είναι για πιπίλα;» αναρωτήθηκε ο Άγιος Βασίλης. Τότε εμφανίστηκαν οι γονείς του και ανακοίνωσαν τα ευχάριστα νέα. Σύντομα θα αποκτούσε αδερφάκι. Χάρηκε πολύ γιατί αυτό είχε ζητήσει. Δεν ήθελε να παίζει πια μόνος. Όσα παιχνίδια και να του έφερνε τι νόημα θα είχαν αν δεν είχε παρέα να τα μοιραστεί;

Καλά Χριστούγεννα

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα
Αγάπη σκορπάει πέρα ως πέρα
Λάμπει ολόκληρη η πλάση
Από χαρά ποιος θα χορτάσει;

Χαρούμενη χριστιανική γιορτή
Ρίχνει φως σε κάθε παιδική ψυχή
Ίσως η πιο σπουδαία όλου του χρόνου
Στολίδια, μπάλες και λαμπάκια
Τρίγωνα κάλαντα και καλικαντζαράκια
Ο κόσμος εύχεται ευτυχία
Υγεία, αγάπη, μπόλικη μαγεία
Γλυκά πολλά και λιχουδιές
Έχουμε κι ανοιχτές καρδιές
Να αγαπάμε τους ανθρώπους
Να φτάνει η χαρά σ' όλους τους τόπους
Από τη Δύση ως την Ανατολή, να 'σαστε όλοι σας εκεί.

ΝΑΤΑΣΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Είναι, άραγε, τα στολίδια ζωντανά;

Ήταν, κάποτε, ένα κοριτσάκι, που είχε –ίσως– την πιο τρελή χριστουγεννιάτικη απορία.

«Είναι, άραγε, τα στολίδια ζωντανά;» αναρωτιόταν συνεχώς η Νικόλ, ώσπου τελικά αποφάσισε να βρει την απάντηση μόνη της.

Μέρες πριν τον στολισμό του χριστουγεννιάτικου δέντρου είχε ήδη ξεκινήσει να καταστρώνει το σχέδιό της. Ο στόχος της ήταν απλός: να μιλήσει μαζί τους.

Όταν έφτασε, πια, η στιγμή και το δέντρο πήρε τη θέση του δίπλα στη στριφογυριστή, ξύλινη σκάλα, ήταν έτοιμη.

Κάθε βράδυ, όταν όλοι θα πήγαιναν για ύπνο, εκείνη θα σηκωνόταν κρυφά, θα πήγαινε στο φωτισμένο δέντρο και θα μιλούσε με τα στολίδια.

Πράγματι έτσι έκανε. Τους έλεγε χίλιες δυο ιστορίες και παραμύθια για καλικάντζαρους και ξωτικά του δάσους, μαγικούς χιονάνθρωπους και Άγιους Βασιληδες. Τ' αγαπούσε πολύ τα στολίδια, δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό. Κι ειδικά έναν μικρό, κεραμικό, παχουλό Αϊ Βασίλη, καβάλα σ' ένα μικρό ξύλινο έλκηθρο. Αυτό το λάτρευε.

Τι κι αν οι μέρες περνούσαν, εκείνα δεν της μιλούσαν. Της ήρθε μια ακόμη ιδέα. Αποφάσισε να τους αλλάξει θέση πάνω στο δέντρο, φροντίζοντας να φέρνει και τα πίσω στολίδια στην μπροστινή μεριά του. Έτσι, μέχρι το τέλος ων Χριστουγέννων, δεν θα υπήρχε στολίδι που να μην έχει χαρεί την «καλή» πλευρά.

Όσπου έφτασε, επιτέλους, η Παραμονή των Χριστουγέννων. Η Νικόλ ανυπομονούσε περισσότερο από ποτέ να κατέβει στο δέντρο το βράδυ. Όταν, αργά πια, είχαν πάει όλοι για ύπνο, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι της, φόρεσε τ' αγαπημένο της κόκκινο φόρεμα και ξεκίνησε τις γνωστές ιστορίες. Είχε φυλάξει την πιο όμορφη γι' απόψε. Καθώς, όμως, άρχισε να διηγείται την ιστορία του δώρου που φοβόταν το περιτύλιγμα, συνέβη κάτι μαγικό.

Μια έντονη λάμψη ξεπήδησε απ' το αγαπημένο της στολίδι και μέσα σ' ένα χρυσαφί και γκλιτερένιο φως, ακούστηκε καθαρά μια... γνώριμη φωνή

«Χο χο χοοο, Καλά Χριστούγεννα, Νικόλ!»

Η Νικόλ έτριψε για λίγο τα μάτια της, για να σιγουρευτεί ότι δεν έβλεπε όνειρο.

«Το 'ξερα, το 'ξερα πως μπορούσατε να μιλήσετε! Ω, Αϊ Βασίλη, πες τα μου όλα. Πώς είναι εκεί που ζείτε; Κοιμόσαστε τα βράδια; Μπορείτε και μιλάτε κανονικά;»

«Αγαπημένη μου, χωρίς να το ξέρεις κατάφερες κάτι μαγικό. Η αγάπη κι η φροντίδα σου μας γλίτωσαν από μεγάλο κακό».

Της εξήγησε τότε πως, με τις ιστορίες κι όλη την περιποίησή της, κατάφερε να λύσει τα μάγια του Γκρινιάρη, ενός φοβερού μάγου, που μισούσε τα Χριστούγεννα. Αποκάλυψε μάλιστα και το πιο μεγάλο μυστικό: πως, με λίγη παραπάνω αγάπη, όλα τα πλάσματα του κόσμου μπορούν να σου μιλήσουν.

«Ευχαριστούμε πολύ!» ακούστηκε το χρυσό αστεράκι.

«Αχ πες μας πάλι την ιστορία με τον χιονάνθρωπο που έτρωγε χιόνι» πετάχτηκε η καμπανούλα.

Η Νικόλ ήταν τρισευτυχισμένη.

Το πρωί των Χριστουγέννων, όταν ξύπνησε η υπόλοιπη οικογένεια, τη βρήκε να κοιμάται δίπλα στο χριστουγεννιάτικο δέντρο και γύρω της ένα σωρό κουτιά με πολύχρωμα περιτυλίγματα και κορδέλες. Να τα είχε αφήσει άραγε ο Αϊ Βασίλης-στολίδι; Να ήρθε ο κανονικός; Ποιος ξέρει... Το μόνο σίγουρο, πάντως, είναι ότι η Νικόλ θα θυμάται για πάντα αυτά τα Χριστούγεννα.

Ο χιονάνθρωπος που φοβόταν το χιόνι

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια μακρινή, παγωμένη πόλη του βορά, μέσα σ' ένα υπέροχο δάσος με καταπράσινα ελατάκια, ζούσε ένας μικρός χιονάνθρωπος. Φτιαγμένος με αγάπη από μια παρέα παιδιών, είχε μαύρες πετρούλες για μάτια, μια κόκκινη πιπεριά για μύτη, δυο

στριφογυριστά κλαδιά για χέρια κι έναν πράσινο σκούφο στο κεφάλι, σερ με το ριγέ του κασκόλ. Ήταν, στ' αλήθεια, ένας πολύ χαριτωμένος χιονάνθρωπος. Έκανε παρέα μ' όλα τα ζώακια του δάσους, ενώ συχνά είχε κι επισκέψεις απ' τα παιδιά της διπλανής πόλης.

Όμως ο Κόλντι δεν ήταν καθόλου χαρούμενος. Είχε ένα μικρούτσικο πρόβλημα, βλέπετε, με το χιόνι. Το έτρεμε! Φοβόταν καθετί παγωμένο, καθετί που έμοιαζε με χιόνι κι ήταν κρύο. Φοβόταν τον πάγο, το χαλάζι, τις χιονονιφάδες, τα έλατα που ήταν σκεπασμένα με χιόνι, τα πάντα! Όταν, μάλιστα, ξεκινούσε να χιονίζει, ήταν απαρηγόρητος.

Μια μέρα απ' αυτές τις όχι και τόσο αγαπημένες του, που το φρέσκο χιόνι έχει καλύψει τα πάντα, εμφανίστηκε μια καινούργια παρέα παιδιών. Μόλις τον είδαν, έτρεξαν ενθουσιασμένα.

«Μα τι παράξενος χιονάνθρωπος είν' αυτός;»

«Κοιτάξτε, έχει μια μικρή κόκκινη πιπεριά για μύτη!» φώναξε ένα καστανόξανθο αγόρι με μεγάλα μαύρα μάτια. «Εμπρός, παιδιά! Χρειάζεται ένα φρεσκάρισμα. Ας τον βοηθήσουμε».

Φαντάζεστε τη χαρά του Κόλντι όταν τα παιδιά ξεκίνησαν να τον «ντύνουν» με φρέσκο χιόνι.

Όσπου, κάποια στιγμή, πήρε τ' αφτί του μια ιστορία για Χριστούγεννα χωρίς καθόλου χιόνι, με καυτό ήλιο και θάλασσα. Ήταν ένα κοριτσάκι που έλεγε για τα περσινά του Χριστούγεννα στην Αυστραλία.

Αυτό ήταν! Ο Κόλντι, μόλις άκουσε για ζεστά και καλοκαιρινά Χριστούγεννα, ένιωσε απίστευτη χαρά κι ανακούφιση. Εκεί, ναι, θα ήταν πια ευτυχισμένος. Το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να βρει τρόπο να μετακινηθεί. Ήξερε, βέβαια, πως η Αυστραλία βρισκόταν κάπου στον μακρινό ωκεανό και πως ο μόνος εύκολος τρόπος να βρεθεί εκεί, ήταν το γειτονικό ποταμάκι.

Έτσι, το βράδυ πια, όταν όλα είχαν ησυχάσει, πήρε τον δρόμο

για το ποταμάκι. Φτάνοντας μάζεψε γρήγορα γρήγορα λίγα ξύλα, τα ένωσε μεταξύ τους έτσι που να μοιάζουν με σχεδία κι ορίστε! Ήταν πια έτοιμος να συναντήσει τα ζεστά Χριστούγεννα. Χωρίς να διστάσει στιγμή, ανέβηκε στη σχεδία του και με μια εντυπωσιακή βουτιά, βρέθηκε να πλέει στο νερό.

«Αντίο, παγωμένο χιόνι! Παραλίες τις Αυστραλίας σας έρχομαι!» φώναξε πιο ενθουσιασμένος από ποτέ.

Αν έφτασε τελικά στην Αυστραλία; Ω, μα φυσικά κι έφτασε. Αν βρεθείτε ποτέ εκεί για Χριστούγεννα και δείτε έναν χιονάνθρωπο, με μια μικρή κόκκινη πιπεριά για μύτη κι ένα καταπράσινο σκουφί να κάνει βόλτες στην παραλία, μην ντραπείτε. Πείτε ένα γεια στον Κόλντι και ρωτήστε τον για το μακρινό του ταξίδι!

ΤΑΣΑ ΚΑΛΠΑΚΗ

Υποδεχόμαστε το φως

Παιδικές φωνές ψάλλουν
με τρίγωνα στο χέρι
το χαμόσυνο νέο.

Τα παιδιά έντυσαν τη χαρά,
γέμισε ο κόσμος ελπίδα.

Η πόλη άχνισε ζάχαρη
και στα λευκά ντύθηκε.
Φως πλημμύρισε τη γη,
σαν ποτάμι κύλησε,
τα σκέπασε όλα.

ΖΩΗ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η μετακόμιση

«Ακόμα κοιμάσαι;» σπρώχνει η Λούση τον Φρεντ. Εκείνος ούτε που ταραάζεται. «Σε μισή ώρα αναχωρούμε. Θα ξεχάσεις τίποτα κι εγώ δεν αντέχω την κλάψα σου».

«Βαριέμαι».

«Μα υπάρχει πιο ωραίο πράγμα από τα ταξίδια;»

«Η μετακόμιση δεν είναι ταξίδι. Ειδικά στις διακοπές. Κι ακόμα χειρότερα, μέσα στα Χριστούγεννα».

«Μα τι μουρμούρης!» κάνει ένα άλμα η πορτοκαλί ψιψίνα. «Τότε, εσύ, παλιολουκάνικο, μείνε εκεί να σαλιώνεις το μαξιλάρι του Άγιου Βασίλη».

Η Λούση τα έχει όλα έτοιμα. Το φιογκάκι, το κουβάρι, τη βούρτσα της. Και ποτέ δεν ξεχνάει τα χρυσοπράσινα τερλίκια με τις καμπανούλες και τα πον πον που της έκανε δώρο η Μυρτώ. Περιποιημένα στον ταξιδιωτικό της σάκο. Λίγες λαχταριστές λιχουδιές βρίσκονται κρυμμένες στην εξωτερική τσέπη για τις μικρές λιγούρες της διαδρομής.

Με βιαστικές κινήσεις ξαναγαλίζει τη γούνα της. Ρίχνει μια τσουχτερή ματιά στον Φρεντ. Εκείνος, λες και το αντιλαμβάνεται, γυρίζει πλευρό και ροχαλίζει. Αυτό την εκνευρίζει αφάνταστα. Θυμάται την τελευταία φορά που έτριζαν τα τζάμια από το ροχαλητό του. Το φωτιστικό κουνιόταν λες κι έγινε σεισμός. Δεν ξυπνούσε με τίποτα κι έχασαν την πρεμιέρα του «Σκύλοι και γάτες, μουσούδες φευγάτες» στον κινηματογράφο.

Τα νεύρα της τώρα είναι σαν κουβάρι ξεπαρτσαλισμένο από αρουραίο. Αυτό δεν θα περάσει έτσι. Τον πλησιάζει σαν σάϊτα και γαντζώνεται στη ράχη του.

«Έυπνα» τσιροκοπάει και του δαγκώνει το αυτί. Τον μαστιγώνει με την ουρά της. «Μετακομίζουμε». Ο Φρεντ γυρίζει ανάσκελα. Την καταπλακώνει. Η Λούση ίσα ίσα που ανασαινει. Δεν το βάζει κάτω. Κάνει πως αναγουλιάζει. Ο σκύλος το σιχάινεται αυτό. Το κόλπο της πετυχαίνει. Σηκώνεται από επάνω της, την αρπάζει από τον σβέρκο και την πετάει στο πατάκι της με τα ξωτικά.

«Μην πλησιάζεις» γρυλίζει.

«Τόλμησες να με απειλήσεις; Τώρα θα δεις». Δίνει μια νυχιά στο αγαπημένο του μαξιλάρι και το σκίζει. Το αρπάζει ο σκύλος να το σώσει και ξεχνόνται όλα τα πούπουλα στον χώρο.

Η Λούση γελάει ασταμάτητα.

«Ίσως να 'σαι τυχερός και να μείνεις εδώ για πάντα, τιμωρία».

«Αψού.... Αψού... Δεν νιώθω καλά». Ο Φρεντ σηκώνεται μα παραπατάει και πέφτει επάνω στο τραπεζάκι. Κοπανάει το κεφάλι του. Ένα τεράστιο καρούμπαλο φυτρώνει πάνω από το δεξί του μάτι.

«Λούση, αλλεργία».

Η πόρτα ανοίγει και η Μυρτώ βλέπει τα σκορπισμένα κομμάτια του μαξιλαριού, τα απλωμένα πούπουλα, τον τραυματισμένο σκύλο και τη γάτα που κοιτάζει ανήμπορη. Τρέχει στο κουτί πρώτων βοηθειών.

Σε λίγο κάθονται όλοι μαζί αραχτοί κι αγκαλιασμένοι στον καναπέ.

«Ξέχασα να σας πω, γλυκούλια μου. Ο Αϊ Βασίλης μου 'κανε δώρο μια νέα δουλειά. Άκυρη η μετακόμιση».

«Αψού».

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΣΣΕΛΟΥΡΗ

Το ταξίδι των καλικάντζαρων

Παραμονές Χριστουγέννων. Το χιόνι πέφτει πυκνό. Τα τζάκια καίνε και τα σπίτια μυρίζουν υπέροχα από τις χριστουγεννιάτικες λιχουδιές.

Στο κέντρο της γης φτάνουν όλες οι μυρωδιές. Οι δεκαοχτώ καλικάντζαροι, μικρόσωμα, αδύνατα ανθρωπάκια, με μακριά χέρια και πόδια σταμάτησαν να πριονίζουν το δέντρο της γης και συνεδριάζουν.

«Ακούστε. Σκέφτομαι να μην ανεβούμε φέτος στη γη» λέει ο Μανδρακούκος, ο αρχικαλικάντζαρος.

«Γιατί;» ρωτάνε και οι δεκαεπτά μαζί, με τα μάτια γουρλωμένα.

«Είμαι πολύ γέρος για ένα τόσο μεγάλο ταξίδι».

«Μα εμείς περιμένουμε όλο τον χρόνο. Κάναμε τόσα σχέδια...» λένε πάλι όλοι μαζί.

«Καλά, αφήστε με να το σκεφτώ και θα σας πω τι θα γίνει».

Την άλλη μέρα τους φωνάζει πάλι.

«Λοιπόν, αποφάσισα. Θα πάτε μόνοι σας αυτή τη φορά στη γη».

«Μόνοι μας;» ρωτούν ανήσυχοι.

«Ναι! Και επειδή δεν θέλω να μένω για καιρό μόνος εδώ, θα πάτε για τρεις μέρες».

Προβληματισμένοι για το αν θα τα καταφέρουν ξεκίνησαν το ταξίδι τους.

«Να προσέχετε» τους είπε.

Φτάνοντας στη γη, ο καθένας πήγε σε άλλη γειτονιά.

Τις νύχτες τρύπωναν στα σπίτια από τις καμινάδες ή τις κλειδαρότρυπες. Έτρωγαν τα φαγητά, τα γλυκά κι έπιναν όλα τα

κρασιά.

Άνοιγαν τις βρύσες και πλημμύριζαν οι πλατείες. Μπαίνανε στα σούπερ μάρκετ κι αδειάζανε τα ράφια.

Αναβόσβηναν τα φώτα στα φανάρια και δημιουργούσαν προβλήματα στους οδηγούς.

Τριγύριζαν στους δρόμους, πειράζοντας όποιον έμενε έξω μέχρι αργά και τον ανάγκαζαν να χορεύει μαζί τους.

Έκαναν άπειρες ζαβολιές. Δεν άφησαν ούτε λεπτό να πάει χαμένο. Ήθελαν να προλάβουν, να κάνουν κάθε σκανταλιά που είχαν σχεδιάσει κι ο χρόνος ήταν λίγος.

Έτσι γύρισαν πίσω κατάκοποι.

Ο Μανδρακούκος τούς υποδέχθηκε με αγωνία.

Πρώτος γύρισε ο Παγάνας, ήταν κατάμαυρος από τις στάχτες, τόσο που δυσκολεύτηκε να τον αναγνωρίσει.

Ο Βατρακούκος ήρθε χωρίς το σκουφί του.

Ο Τρικλοπόδης ήταν τυλιγμένος με ένα κουβάρι κλωστές.

Τελευταίος και λαχανιασμένος γύρισε ο Περίδρομος που, από το πολύ φαγητό, δεν μπορούσε να περπατήσει.

«Οουουυφφφφφ, ουουυφφφφφ. Νιώθω σαν παραγεμισμένο βαρέλι» είπε κρατώντας την κοιλιά του κι έπεσε ανάσκελα στο πάτωμα συνεχίζοντας να ξεφυσάει.

Οι υπόλοιποι ένας ένας διηγήθηκαν όλα όσα έζησαν στη γη.

«Μας έλειψες. Τίποτα δεν ήταν ίδιο χωρίς εσένα» είπε ο Πλανητάρος.

Ο γερο καλικάντζαρος συγκινημένος απάντησε:

«Ήταν μια δοκιμασία για εσάς. Αυτό που καταλαβαίνω είναι πως περάσατε ωραία. Είμαι χαρούμενος που τα καταφέρατε μόνοι σας».

Έβγαλε ένα μικρό καμπανάκι από την τσέπη του. Γκλινγκ, γκλινγκ.

Χριστούγεννα που δεν τελειώνουν ποτέ!

«Μην ξεχνάτε... τα Χριστούγεννα δεν τελειώνουν ΠΟΤΕ!»

Ο παππούς με την κατάλευκη γενειάδα

Στον Βόρειο Πόλο
πυκνό πέφτει χιόνι.
Κόκκινο σκούφο
και γάντια φορεί.
Πρέπει να πάει
σε όλη τη γη.
Δώρα να δώσει,
χαρά να μοιράσει.
Ο Ρούντολφ, κοιτάζτε,
μαζί του πετάει.
Κι ο Άγιος Βασίλης
«Χο χο χο» τραγουδάει.

ΜΑΡΙΖΑ ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ

Το δώρο

Θα σου πω τη μικρή μου ιστορία τώρα που όλοι κοιμούνται.
Όπως φαντάζεσαι δεν ήμουν έτσι από παλιά. Τα γαλανά μάτια και τα
ροζ χείλη μου μαγνήτιζαν τα πλήθη. Τα ξανθά μακριά μαλλιά μου ήταν
γυαλιστερά κι οι πάντες με ζήλευαν.

Ήταν Χριστούγεννα. Η αγαπημένη μου εποχή! Τότε άστραφτα
μέσα στην ασημένια γιορτινή τουαλέτα και μια τιάρα κοσμούσε το

κεφάλι μου. Βρισκόμουν στο μεσαίο ράφι, ανάμεσα σε λούτρινα ζωάκια, πορσελάνινες κούκλες, αυτοκίνητα και τρενάκια. Από το πρωί ο κόσμος σταματούσε να μας δει και θαύμαζε εμένα φυσικά.

Αργά το μεσημέρι μία κυρία μπήκε στο μαγαζί και ζήτησε από την πωλήτρια να με βάλει στο εορταστικό κουτί. Χαιρόμουν τόσο που θα αποκτούσα ένα «παιδί». Να με αγαπάει, να παίζει μαζί μου και να είμαστε παρέα.

Το βράδυ της Παραμονής βρισκόμουν κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο της οικογένειας. Δίπλα μου υπήρχαν κι άλλα κουτιά. Μα ήξερα ότι εγώ ήμουν η καλύτερη. Το επόμενο πρωί άκουσα χαρούμενες φωνές και το κοριτσάκι που με ελευθέρωσε από τα περιτυλίγματα ήταν τόσο γλυκό. Φορούσε ένα μαντήλι και, μόλις με είδε, ακούστηκε μια τσιρίδα χαράς, με φίλησε και με κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά. Αμέσως την αγάπησα! Έτρεξε στο δωμάτιό της, με σύστησε στα υπόλοιπα παιχνίδια κι άρχισε να παίζει μαζί μου. Μετά από λίγο όμως έγινε το εξής αναπάντεχο. Πήρε ένα ψαλίδι, έκοψε τα μαλλιά μου και μου φόρεσε ένα μαντήλι. «Τώρα είμαστε ίδιες» είπε χαρούμενη, με μάτια που έλαμπαν. Έμεινα έκπληκτη. Πίστευα ότι τα μαλλιά μου της άρεσαν. Αποκοιμήθηκε χαμογελώντας κι εγώ κούρνιασα στη ζεστή αγκαλιά της.

Από την επόμενη κιόλας μέρα δεν με αποχωριζόταν καθόλου. Ακόμα κι όταν πήγαινε στο νοσοκομείο, καθόμουν πάντα χαμογελαστή δίπλα της.

Ο καιρός πέρασε, οι επισκέψεις στον γιατρό αραιώσαν κι η μικρή μου φίλη έβγαλε το μαντήλι. Ήταν πιο χαρούμενη, πήγαινε στο πάρκο, σε εκδρομές και πάντα με έπαιρνε μαζί της και με κρατούσε σφιχτά. Την τελευταία μέρα που πήγαμε στο νοσοκομείο συνάντησε ένα άλλο κοριτσάκι. Τότε, με δάκρυα στα μάτια, με χάρισε σε κείνο και είπε ότι είμαι η καλύτερη φίλη όσο κρατάει η αρρώστια. Δεν θα την ξεχάσω ποτέ. Το επόμενο κοριτσάκι με δώρισε στον παιδότοπο του

νοσοκομείου. Παλιά πίστευα ότι είμαι μοναδική λόγω της ομορφιάς μου. Πλέον είμαι η μοναδική με κουρεμένα μαλλιά. Προσφέρω δύναμη και κουράγιο σ' αυτά τα πανέμορφα παιδάκια.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΛΙΑΣΤΑΣΗ

Ένα χριστουγεννιάτικο βράδυ

Χιόνιζε απόψε κι η Αναστασία περίμενε αυτό το βράδυ. Η πιο αγαπημένη εποχή του χρόνου για όλα τα παιδιά ήταν τα Χριστούγεννα. Έτσι αισθανόταν κι η ίδια απόψε, ένα παιδί που γύρευε τη λησμονημένη του ευχή. Στάθηκε στο παράθυρο του δωματίου της. Οι χιονονιφάδες κολλούσαν στο τζάμι. Κοίταξε έξω, όλα είχαν τυλιχτεί στο λευκό πέπλο του χειμώνα, έμοιαζε λες κι είχε ανοίξει η πύλη κάποιου παραμυθιού. Οι δρόμοι πάγωναν κάτω από το θολό φεγγάρι. Όλα έπαιρναν άλλη μορφή τούτο το βράδυ.

Είχε μεγαλώσει πια, μα, αυτός ο ήχος της γνώριμης μελωδίας, την ταξίδευε πίσω στο τούνελ του χρόνου. Θυμήθηκε πώς καρτερούσε τη στιγμή που θα έπαιρνε το δώρο της. Πώς ξαγρυπνούσε για δει τον Άγιο Βασίλη να κατεβαίνει από το τζάκι. Θυμήθηκε τις σκανταλιές που έκανε, που έκρυβε μερικά καρότα από το ψυγείο για να στολίσει τον χιονάνθρωπο στην αυλή. Την απογοήτευση που έπαιρνε καθώς έλιωνε, όταν έβγαινε πάλι ο ήλιος. Θυμήθηκε το ασημένιο τρίγωνο, πώς χτυπούσε ακατάπαυστα την παραμονή και γέμιζε μελωδίες τη γειτονιά. Που είχε πάρει τον ρόλο της βασίλισσας του χιονιού στο σχολείο. Αυτήν την άσπρη στολή από σατέν και τούλι, πασπαλισμένη με χρυσόσκονη. Θυμήθηκε πώς ένωθε σαν νεράιδα πάνω στη σκηνή, με τους γονείς της και το κοινό να τη χειροκροτούν με ενθουσιασμό.

Το κουδούνι διέκοψε τις σκέψεις της. Φοιτήτρια πια, σπούδαζε μουσική. Το πιάνο έστεκε στη μέση του δωματίου. Όλοι ήταν εδώ αυτό το βράδυ. Η Λίλιαν, το σκυλάκι της, μπερδευόταν στις κορδέλες. Κάθισε στο πιάνο. Τα πλήκτρα έμοιαζαν με παιχνίδια στα χέρια της. Ήχοι ποτηριών που τσουγκρίζουν, ανταλλαγή πολύχρωμων πακέτων και μπόλικη δόση χαράς. Η μαγεία είμαστε εμείς. Πέρασε καιρός για να το καταλάβει, να καταλάβει πως η νεράιδα, που τόσο επιθυμούσε, κρυβόταν πάντα μέσα της. Το μουσικό το κράτησε στον φάκελο με το γράμμα που είχε στείλει στον Άγιο Βασίλη. Είχε ζητήσει ένα ζευγάρι πουπουλένια φτερά, για να ράψει στην πλάτη της. Γέλασε.

Η Αναστασία κράτησε στη μνήμη της αυτήν την έντονη εικόνα, σαν ενθύμιο που θα τη συνόδευε μια ζωή. Είχε συνδέσει τα Χριστούγεννα με πρόσωπα, αντικείμενα, μορφές, στίχους, ποιήματα. Όπως όλοι μας άλλωστε...

ΜΑΡΙΑ ΚΟΜΠΟΛΙΤΗ

Το αγόρι με τα ορθάνοιχτα μάτια

Το σχολείο ήταν κτισμένο στην άκρη της πόλης αρκετές δεκαετίες πίσω. Όταν έβρεχε, σε κάποιες τάξεις έπεφτε νερό απ' το ταβάνι. Όμως είχε κάμποσα δέντρα στην αυλή. Ή να το πούμε αλλιώς, άπειρες κρυψώνες για παιχνίδια της πιτσιρικαρίας. Αλλά οι πιο πολλοί μαθητές ήταν εξαντλημένοι. Μερικές φορές δεν άντεχαν και σωριάζονταν στο πάτωμα. Έτρεχαν τότε έντρομοι οι δάσκαλοι, να τους συνεφέρουν.

Λίγες μέρες πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων ήρθε ένα διαφορετικό αγόρι. Δεν μιλούσε ελληνικά και με κάθε θόρυβο έτρεχε να κρυφτεί. Μισή μερίδα ήταν, με σκούρο δέρμα και μεγάλα μάτια.

Η τσετία* του σχολείου μύρισε τον φόβο του κι άρχισε κρυφά να το τσιγκλάει. Εκείνο κατέβαζε μόνο το κεφάλι. Δεν διαμαρτυρόταν ποτέ. Στο τελευταίο διάλειμμα αποθρασύνθηκαν. Το πήραν στο κυνήγι. Καθώς έτρεχε πανικόβλητο, έπεσε πάνω στο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Κατέρρευσε συμπαρασύροντας μπάλες και στολίδια. Τα μάτια του, ωστόσο, απέμειναν ανοιχτά. Η δασκάλα πλησίασε. Το βοήθησε, αλλά δεν είπε κουβέντα.

Το μάθημα της επόμενης ώρας ήταν για τα Χριστούγεννα. Αφού είπε λίγα λόγια για τη γιορτή, άρχισε να μιλάει για τα παιδιά του πολέμου και της φτώχειας. Αυτά που δεν μπορούν να γιορτάσουν. Έδειξε και ελληνάκια τον καιρό του Μεγάλου Πολέμου, σκελετωμένα και με πρησμένες κοιλιές. Όσο τους ιστορούσε, κοιτούσε τον καθένα στα μάτια. Το ένα μετά το άλλο έσκυψαν το κεφάλι. Μόνο το προσφυγάκι εξακολουθούσε να παρατηρεί τις φωτογραφίες με ορθάνοιχτα μάτια.

*μπουλούκι

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τα χριστουγεννιάτικα μπισκοτάκια

Η κυρα Παναγιώτα έχει μια κόρη, πολύ ωραία κοπέλα. Κάθε απόγευμα στολίζεται, βγαίνει στο μπαλκόνι και ποτίζει τα κόκκινα τριαντάφυλλα, τα γεράνια, τους βασιλικούς. Όμορφη αυτή, όμορφη κι η μυρωδιά των φυτών της. Πού και πού περνάω από κάτω με σκυμμένο κεφάλι. Ντρέπομαι να την κοιτάξω. Άραγε θα της αρέσω; Σήμερα όμως έχω πάρει φόρα, θέλω να της μιλήσω. Ψώνισα και χριστουγεννιάτικα μπισκοτάκια. Τη βλέπω. Να, δα... Τώρα

ξεπροβάλλει. Τρέχω να χαιρετήσω και την κερνάω. Μου ρίχνει μια ματιά όλο γλύκα. «Αύριο θα ξανάρθω» λέω και κλείνω το μάτι. Τελικά με μπισκοτάκια πιάνεται η αγάπη!

Οι ξεχωριστοί φίλοι

Πλησιάζουν τα Χριστούγεννα κι όλοι εργάζονται πυρετωδώς. Η Κατερίνα έχει πατέρα ξυλουργό, τον κυρ Λάμπρο. Χρυσός άνθρωπος. Εργάζεται μέρα νύχτα. Τώρα έχει αναλάβει μια μεγάλη δουλειά, φτιάχνει έπιπλα για ένα ζευγάρι που θα παντρευτεί σε δύο μήνες. Ένα ατύχημα, όμως, πολύ σοβαρό, συνέβη χτες στο συνεργείο του. Μια κορδέλα, σε ένα δύσκολο σημείο του ξύλου, τον τραυμάτισε στο δεξί χέρι. Ευτυχώς τον πήγαν γρήγορα στο γιατρό. Έτσι δεν έχασε πολύ αίμα. Σε τρεις μέρες ο κυρ Λάμπρος θα επιστρέψει σπίτι. Ένα βράδυ χτύπησε απρόσμενα το κουδούνι. Οι φίλοι του έφεραν έναν φάκελο, τον άφησαν σιωπηλά κι έφυγαν. Έξω έγραφε «Για τα πρώτα έξοδα, με την αγάπη μας!». Πόσο ευγενικό! «Όταν έχεις φίλους, όλα τα εμπόδια ξεπερνιούνται γρήγορα» λέει ο πατέρας. Το χαμόγελο βρήκε πάλι τη θέση του στο όμορφο προσωπάκι της Κατερίνας μας. Οι δυσκολίες δεν λείπουν από τη ζωή, διαφέρει μόνο ο τρόπος που τις διαχειριζόμαστε.

ΕΛΕΝΗ ΚΟΡΜΗ

Το μαγικό ξόρκι

Γέλια και φωνές, σκανταλιές και πειράγματα αντηχούν σ' όλη

την πλάση. Τα παιδιά ετοιμάζουν μ' ενθουσιασμό το μαγικό τους ξόρκι και μετρούν αντίστροφα τις μέρες μέχρι τα Χριστούγεννα.

Αναμετρούν δυνάμεις και λένε το μυστικό τους χαμηλόφωνα, μην τυχόν και το ακούσει κανένας μεγάλος. Περιμένουν πώς και πώς να συναντηθούν με τα μικρά καλικαντζαράκια για να ριχτούν στη μάχη. Ποιοι θα κάνουν τις περισσότερες ζαβολιές; Ποιοι θα κερδίσουν στις σκανταλιές; Ποιοι θα γελάσουν με τα αστεία τους;

Τα παιδιά κλείνουν συνωμοτικά το μάτι μεταξύ τους και περιμένουν με λαχτάρα να βρεθούν με τους φίλους τους, τα καλικαντζαράκια, να παίξουν, να τραγουδήσουν, να γελάσουν όλα μαζί. Άλλωστε εκείνα γνωρίζουν καλύτερα πως τα Χριστούγεννα είναι μια μαγική γιορτή, μια γιορτή αγάπης και φιλίας. Πράγματι, τα Χριστούγεννα είναι η γιορτή των παιδιών!

Το χριστουγεννιάτικο δέντρο

Πόσο όμορφο, το χριστουγεννιάτικο δέντρο στέκει καμαρωτά, απλώνει τα κλαδιά του και μας αγκαλιάζει.

Φορτωμένο με τις πολύχρωμες μπάλες και τα στολίδια του, μας καλεί να υποδεχθούμε τα Χριστούγεννα.

Τα πολύχρωμα λαμπιόνια κλείνουν τρυφερά το μάτι, γεμίζουν με χρώματα τη ζωή και μας προσκαλούν.

Να ζήσουμε κι εμείς τη μαγεία των Χριστουγέννων, να λάμψουμε κι εμείς από φως, αγάπη κι ευτυχία.

Η ταπεινή φάτνη με τους βοσκούς και τα ζώα, η Παναγία που νανουρίζει γλυκά το Θείο Βρέφος.

Κι ο μικρός Χριστός ν' απλώνει τρυφερά τα χέρια Του

και να μας προσκαλεί σ' αυτή τη μεγάλη γιορτή.

Το φωτεινό αστέρι στέκει ψηλά και καμαρωτά,
σαν φάρος αναμμένος, μας δείχνει τον δρόμο.
Έναν δρόμο ξεχωριστό να βαδίσουμε
για να νιώσουμε τη μαγεία των γιορτών.

Απ' έξω ακούγονται παιδιά που τραγουδούν τα κάλαντα,
μελωδίες πλημμυρίζουν τις καρδιές,
υποσχέσεις κι ελπίδες κρατάμε σφιχτά στην αγκαλιά.
Τα Χριστούγεννα θα είναι πάντα μαζί μας!

ΓΙΩΤΑ ΚΟΤΣΑΥΤΗ

Κάθε χρόνο και νωρίτερα!

Είτε είναι αρχές Νοέμβρη, είτε δεκαπέντε, είτε Δεκέμβρης, είτε λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα, κάθε, μα κάθε χρονιά, θυμάμαι την κυρία Νικολέτα να γκρινιάζει.

«Καλά, από τώρα θα στολίσετε; Δεν είναι πολύ νωρίς;»

Κι όταν η μητέρα απαντάει ότι η γιορτή αυτή είναι η αγαπημένη μας κι αφού είναι μόνο μια φορά τον χρόνο, θέλουμε να τη χαιρόμαστε όσο περισσότερο μπορούμε, κουνάει με νόημα το κεφάλι και μπαίνει στο σπίτι της μουρμουρίζοντας.

Πριν μερικές βδομάδες μπήκε στο νοσοκομείο. Ο κορονοϊός τής έκανε μεγάλο κακό. Επηρέασε σοβαρά πνεύμονα και καρδιά. Νοσηλεύτηκε αρκετό καιρό και θα βγει αύριο, παραμονή Χριστουγέννων.

Η μαμά ανασκουμπώνεται. Μαζί της κι εμείς. Εγώ κι ο μικρότερος αδελφός μου. Ευτυχώς μας έχει αφήσει κλειδί απ' το σπίτι της για να το προσέχουμε όσο θα λείπει. Αφού συγυρίσαμε, ξεκινάμε το στολισμα.

«Δεν θα θυμώσει;» ρωτάει ο Γιαννάκης.

«Θα δούμε το απόγευμα» απαντάω και μέσα μου εύχομαι το χριστουγεννιάτικο πνεύμα να κάνει αυτή τη φορά το θαύμα του.

Γύρω στις έξι βλέπουμε το αυτοκίνητο του μπαμπά να καταφθάνει. Παρκάει κι έπειτα βγαίνει, ανοίγει την πόρτα του συνοδηγού, πιάνει στοργικά την κυρία Νικολέτα και τη βοηθάει να μην παραπατήσει.

«Πώς αδυνάτισε έτσι;» σκέφτομαι και τρέχω ν' ανοίξω.

Για πρώτη φορά στη ζωή της με κοιτάζει και χαμογελάει.

«Χρόνια πολλά, Άννα μου!»

Ο μπαμπάς την αγκαλιάζει απ' τους ώμους και μπαίνουν στο σπίτι. Δεν είχα καταλάβει πόσο όμορφα το είχαμε στολίσει. Τώρα, καθώς έρχομαι απ' έξω, ξαφνιάζομαι κι εγώ απ' το δέντρο, τα φωτάκια και τα διακοσμητικά που γεμίσαμε παντού.

Όταν αντικρίζει το θέαμα, παγώνει. Περιμένουμε μ' αγωνία να πει κάτι.

Πηγαίνει κοντά στη μαμά και τη φιλάει σταυρωτά.

«Κορίτσι μου... Ευχαριστώ!» ψελλίζει συγκινημένη.

Κι απ' την επόμενη χρονιά, κάνουμε... διαγωνισμό με την κυρία Νικολέτα ποιος θα στολίσει νωρίτερα!

Ποιος είναι;

Όλο τον χρόνο τη λίστα ετοιμάζει
με τα καλά και τ' άτακτα παιδιά.

Στο εργαστήρι του προσεκτικά επιβλέπει
όσα παιχνίδια φτιάχνουνε τα ζωτικά.

Καθώς κοντεύουν οι γιορτές έτοιμα είναι
δώρα, ελάφια, έλκηθρο, στολή,
ο χάρτης και η λίστα που θα πάρει
για να βρεθεί μ' ακρίβεια στη γη.

Σε κάθε σπίτι μπαίνει μ' ευκολία,
ξέρει καλά τον τρόπο τον σωστό.
Όταν στα δέντρα αφήσει αυτό που πρέπει,
δεν λέει όχι σ' ένα νόστιμο γλυκό!

Τα καλικαντζαράκια

Σκανδαλιές, σκανδαλιές κι άλλες τόσες,
ήρθαν φέτος και πάλι παιδιά
τα μικρά ξακουστά πλασματάκια
για να φάνε αλμυρά και γλυκά.

Σταματάνε να κόβουν το δέντρο
και ευθύς ανεβαίνουν στη γη,
πανικό να σκορπίσουν και γέλιο:
των γιορτών μια αστεία στιγμή.

Ασχημούλικά είναι μας λένε,
μας ποιος ξέρει στ' αλήθεια να πει
αν τα είδε ποτέ, τα γνωρίζει
ή αν τα έχει απλώς φανταστεί...

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η μαγική Βασιλόπιτα

Η κυρία Βασιλική ήταν πολύ χαρούμενη. Θα έφτιαχνε και φέτος τη βασιλόπιτα για το ορφανοτροφείο του χωριού. Όλα τα παιδάκια λάτρευαν τη μυρωδάτη και γευστική της πίτα. Η ίδια έμοιαζε με καλή γιαγιά. Μεγάλη καρδιά για όλα. Πόσο την αγαπούσαν!

Έφτασαν οι μέρες των γιορτών. Φρόντισε να ψωνίσει τα απαραίτητα υλικά για να φτιάξει το υπέροχο γλυκό της. Και δεν παρέλειψε, βέβαια, ν' αγοράσει και το φλουρί.

Πήγε σπίτι, ξεφόρτωσε από το αυτοκίνητο τα ψώνια κι άνοιξε την τηλεόραση. Έφτιαξε καφεδάκι και κάθισε για λίγο να ξεκουραστεί. Η τηλεόραση είχε ειδήσεις. Σε κάποια στιγμή κάτι δυσάρεστο την αναστάτωσε.

«...Οι μάχες που επικρατούν ανάγκασαν τις αρχές να εκκενώσουν τα ορφανοτροφεία της περιοχής. Δεκάδες παιδιά μεταφέρονται στο χωριό ... και θα περάσουν εκεί την Πρωτοχρονιά».

«Τα κακόμοιρα» σκέφτηκε. «Τι τους έμελλε να πάθουν τέτοιες μέρες!» Ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό της.

Πήρε το κινητό της τηλεφώνου. Πληκτρολόγησε τον αριθμό του ορφανοτροφείου. «Καλημέρα, Μελίνα, η Βασιλική είμαι. Άκουσα τα νέα για την έλευση των παιδιών. Είναι όλα καλά; Και πόσα επιπλέον θα έχουμε για την Πρωτοχρονιά;»

Ο αριθμός που ξεστόμισε η Μελίνα ήταν γροθιά στο στομάχι. «Μα πώς θα τα βολέψουμε; Κι η βασιλόπιτα; Τι ποσότητα θα πρέπει να φτιάξω;»

Δεν ήξερε πώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα αλλά αποφάσισε να βάλει τα δυνατά της. Θα έφτιαχνε μία τεράστια βασιλόπιτα! Λίγες ώρες αργότερα ήταν έτοιμη. Στα μάτια της φάνταζε τελικά πολύ

μικρή αλλά δεν είχε άλλη επιλογή.

Την επόμενη μέρα όλα ήταν έτοιμα για την παιδική γιορτή. Η κυρία Βασιλική έφτασε στην ώρα της κι όλα έτρεξαν να την προϋπαντήσουν με γέλια και χαρές. Μόνο εκείνα που ήρθαν από τον πόλεμο έδειχναν φοβισμένα αλλά, με την αγάπη και τις αγκαλιές της, ξεθάρρεψαν.

Ήρθε η ώρα να κόψουν την πίτα. Η αγωνία της μεγάλωνε. «Θα είναι αρκετή; Θα μπορέσουν να την απολαύσουν όλα τα παιδάκια;»

Καθώς την έκοβε σε κομμάτια, συνέβη κάτι μαγικό. Η βασιλόπιτα δεν τέλειωνε. Έκοβε, έκοβε και τελειωμό δεν είχε!

Η κυρία Βασιλική κοιτάχτηκε με τη Μελίνα και τους υπόλοιπους. Χαμογέλασαν με ευχαρίστηση και κοίταξαν στον ουρανό. Σίγουρα κάποιος τους χάρισε ένα πρωτοχρονιάτικο θαύμα. Ή μήπως η απεραντοσύνη της αγάπης το δημιούργησε; Μια καινούργια, αισιόδοξη χροιά μόλις ξεκινούσε...

Το Χριστουγεννιάτικο Καράβι

Σ ένα καράβι μαγικό, χριστουγεννιάτικο,
θ' ανέβω ν' αρμενίσω.
Να πάρω μακριά το δάκρυ και το άδικο.
Μόνο αγάπη στα παιδάκια να χαρίσω.

Σ' ένα καράβι μαγικό, χριστουγεννιάτικο,
τραγούδια και χαρές θα λέμε.
Όλο τον πόνο και την πίκρα απ' το χτες
στης λησμονιάς μας τη φωτιά θα καίμε.

Μες το καράβι της χαράς μόνο αγάπη.
Μες το καράβι της χαράς γιορτή.

Ειρήνη στη γη, στου κόσμου την άκρη.
Καράβι Χριστουγέννων, πάρε με μαζί...

ΖΩΗ ΛΑΓΙΟΥ

Ένα γκρινιάρικο χριστουγεννιάτικο δέντρο

Στη σκοτεινή αποθήκη του σχολείου υπήρχε κλεισμένο στο κουτί του ένα μεγάλο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ένα δέντρο που του άρεσε η ησυχία κι ο ύπνος του όλο τον χρόνο, αλλά δεν του άρεσαν καθόλου... τα Χριστούγεννα!

Με το που ξεκινούσε ο Δεκέμβριος οι μαθητές έβγαζαν το δέντρο από την αποθήκη και το έστηναν στο πιο κεντρικό σημείο του σχολείου. Στο μεγάλο χολ, εκεί όπου περνούσαν όλοι και γινόταν κι η γιορτή.

Τραγουδώντας χριστουγεννιάτικα τραγούδια άρχιζαν να το στολίζουν με φωτάκια, μπάλες σε όλα τα χρώματα και μεγέθη, δωράκια που έφτιαχναν στην τάξη τους, κάρτες με ευχές, χρωματιστές γιρλάντες, αγγελάκια κι άλλα πολλά. Στην κορυφή του έβαζαν ένα μεγάλο, χρυσό αστέρι, που έλαμπε σαν αληθινό.

Πόσο χαρούμενα ήταν τα παιδιά όταν τελείωναν τον στολισμό του! Το δέντρο όμως δεν ήταν καθόλου χαρούμενο. Δεν του άρεσε που έπρεπε να μένει ακίνητο, που έπρεπε να έχει συνεχώς τεντωμένα τα κλαδιά του, τα φωτάκια το γαργαλούσαν και το ζέσταιναν, τα τόσα στολίδια το βάραιναν, το αστέρι μπορούσε να πέσει από την κορυφή. Αυτό όμως που το ενοχλούσε πιο πολύ ήταν η φασαρία. Γέλια, φωνές, τραγούδια, πολλή φασαρία που δεν άντεχαν τ' αυτιά του! Ήθελε να τελειώνουν γρήγορα τα Χριστούγεννα και να γυρίζει στο κουτί και

στην ησυχία του.

Έτσι και φέτος, λοιπόν, σκεφτόταν νευριασμένο όλα αυτά που θα περνούσε, όταν ξαφνικά ένωσε ένα απαλό χάδι σε ένα κλαδί του. Χαμήλωσε το βλέμμα για να δει ποιος το αγγίζει κι αντίκρισε ένα μικρό κοριτσάκι, με ξανθά μπουκλάκια και μεγάλα μάτια που το κοιτούσε με θαυμασμό.

Το κοριτσάκι αυτό δεν ήταν σαν τα υπόλοιπα παιδιά. Δεν στεκόταν όρθιο, δεν περπατούσε, δεν έτρεχε. Καθόταν σ' ένα καρότσι με δύο μεγάλες ρόδες, κάτι που το δέντρο δεν είχε ξαναδεί. Κάποια παιδιά φώναξαν: «Μελίνα, θα έρθεις να παίξεις μαζί μας;»

«Μελίνα!» σκέφτηκε το δέντρο. «Τι ωραίο όνομα, όλο γλύκα!»

«Όχι, δεν θα έρθω» απάντησε η Μελίνα. «Θα κοιτάζω το δέντρο μας. Είναι το πιο όμορφο χριστουγεννιάτικο δέντρο!»

Τα παιδιά έφυγαν, η Μελίνα συνέχισε να χαϊδεύει απαλά τα κλαδιά κι όσα στολίδια μπορούσε να φτάσει και τότε έγινε κάτι μαγικό. Γλυκά συναισθήματα το πλημμύρισαν. Ευτυχία και χαρά!

«Να μπορούσα να αγγίξω το λαμπερό αστέρι που έχεις στην κορυφή...» ψιθύρισε η το κορίτσι.

Το δέντρο ήξερε πως έπρεπε να πραγματοποιήσει την ευχή της νέας του φίλης. Έγειρε την κορυφή του τόσο πολύ, που το λαμπερό αστέρι κύλησε στην αγκαλιά της. Τα μάτια της έλαμψαν κι ένα τεράστιο χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό της.

Το δέντρο τότε κατάλαβε ότι το νόημα των Χριστουγέννων είναι να δίνεις και να παίρνεις αγάπη. Κι αντί να γκρινιάζει, θα ανυπομονεί για τα Χριστούγεννα!

Χριστουγεννιάτικα Δώρα

Στο δάσος με τα ψηλά δέντρα, που τα φύλλα τους έχουν κιτρινίσει και χορεύουν στο φύσημα του αέρα, το φθινόπωρο τελειώνει. Ο λαγός συναντάει τη φίλη του την αρκουδίτσα, που συνεχώς χασμουριέται.

«Νυστάζεις, αρκουδίτσα μου;» ρωτάει.

«Πλησιάζει ο χειμώνας και δεν μπορώ να κρατηθώ ξύπνια» απαντάει. «Εμείς οι αρκούδες κοιμόμαστε τον χειμώνα».

Ο λαγός αναστενάζει στενοχωρημένος.

«Θα μείνω μόνος μέχρι την άνοιξη και μόνος μου θα γιορτάσω τα Χριστούγεννα; Με ποιον θα ανταλλάξω δώρα;»

«Τι είναι αυτά τα Χριστούγεννα;» ρωτάει η αρκουδίτσα που δεν τα έχει ξανακούσει.

«Είναι η γιορτή της Αγάπης. Στολίζουμε τις φωλιές μας, φτιάχνουμε γλυκά κι ανταλλάσσουμε δώρα με όσους αγαπάμε, αλλά εγώ θα είμαι μόνος» είπε ο λαγός λυπημένος.

«Θα μου πεις την άνοιξη πως πέρασες και γι' αυτά τα... Χριστούγεννα. Καλό χειμώνα, λαγέ!» είπε η αρκουδίτσα και ξεκίνησε νυσταγμένη για τη φωλιά της.

«Καλόν ύπνο» απάντησε ο λαγός κοιτάζοντάς την να απομακρύνεται.

Ο χειμώνας ήρθε, τα δέντρα έχασαν τελείως τα φύλλα τους κι όλα καλύφθηκαν με χιόνι. Μαζί με το χιόνι ήρθαν και τα Χριστούγεννα. Ο λαγός στόλισε τη φωλιά του κι έφτιαξε χριστουγεννιάτικα μπισκότα. Δώρα δεν ετοίμασε, γιατί θα γιόρταζε μόνος.

Το πρωί των Χριστουγέννων τον ξύπνησε ένα χτύπημα στην πόρτα. Ποιος να είναι; Ανοίγει την πόρτα και γουρλώνει τα μάτια από την έκπληξη! Είναι η φίλη του η αρκουδίτσα!

«Δεν κοιμάσαι, αρκουδίτσα μου; Γιατί ξύπνησες;»

«Πριν κοιμηθώ έβαλα το ξυπνητήρι να χτυπήσει τα

Χριστούγεννα, για να έρθω να γιορτάσουμε μαζί. Μην είσαι μόνος και για να δω κι εγώ τι είναι αυτή η γιορτή».

Ο λαγός χαρούμενος έβαλε την αρκουδίτσα δίπλα στο τζάκι και της έφερε μπισκότα και γάλα, γιατί ήταν πεινασμένη τόσο καιρό που κοιμόταν. Της έμαθε χριστουγεννιάτικα τραγούδια και διάβασαν μαζί χριστουγεννιάτικες ιστορίες.

«Δεν πειράζει που δεν έχουμε δώρα να ανταλλάξουμε. Το πιο όμορφο δώρο ήταν που ήρθες και γιορτάσαμε μαζί».

«Και για μένα ήταν η πιο όμορφη γιορτή! Το καλύτερο δώρο! Ευχαριστώ που μου την έμαθες, λαγέ».

Η μέρα τελείωνε κι η αρκουδίτσα άρχισε πάλι να χασμουριέται. Έπρεπε να συνεχίσει τον ύπνο της, στη φωλιά της μέχρι την άνοιξη.

Όταν άνοιξαν την πόρτα για να φύγει, μια έκπληξη τούς περίμενε. Ο Άγιος Βασίλης, που δεν ξεχνάει κανέναν, είχε αφήσει από ένα δώρο στον καθένα.

Γεμάτοι χαρά πήραν τα δώρα τους και χαιρετήθηκαν μέχρι να ξαναβρεθούν. Ήταν τα ωραιότερα Χριστούγεννα της ζωής τους!

ΜΕΛΙΝΑ ΛΕΟΚΑΤΑ

Ο Άγιος Βασίλης έχει μελαγχολία

Καθόταν ανόρεκτος στην πολυθρόνα του και διάβαζε άκεφος κάποια γράμματα που είχαν στείλει τα παιδιά με τις επιθυμίες τους, κατατάσσοντάς τα στον σωστό φάκελο, ώστε να πάνε στο κατάλληλο τμήμα για να ετοιμαστούν τα δώρα. Το ξωτικό 35604 παρακολουθούσε εδώ και μέρες τη συμπεριφορά του και είχε ήδη ενημερώσει τη γραμματέα του για την παράξενη μελαγχολία που

φαινόταν στο πρόσωπό του. Είχε παρατηρήσει ότι δεν έτρωγε καλά, ούτε κοιμόταν αρκετά και, το κυριότερο, αργούσε πολύ να διαβάσει τα γράμματα, οπότε μ' αυτόν τον ρυθμό σίγουρα δεν θα ήταν έτοιμοι σε δύο εβδομάδες όπως έπρεπε.

«Φέτος δεν θα πάρουν κάποια παιδιά δώρα;» αναρωτήθηκε το ξωτικό κι αγχώθηκε με την ιδέα και μόνο. Όφειλε να πάρει την υπόθεση στα χέρια του και να διορθώσει τα πράγματα. Πλησίασε τον Άγιο Βασίλη με ένα πελώριο χαμόγελο και τον ρώτησε: «Άγιε μου, φαίνεται λίγο μελαγχολικός, έγινε κάτι και σε στεναχώρησε;»

Εκείνος απάντησε μονολεκτικά μ' ένα όχι και γύρισε κακοδιάθετος στο γράμμα που κρατούσε. Δίπλα στο γραφείο του ήταν τα μπισκότα και το γάλα της προηγούμενης μέρας, ανέπαφα. Πριν βγει από το δωμάτιο είδε ότι κάτι άλλαξε στο πρόσωπό του όταν τελείωσε το διάβασμα. Με μία γρήγορη κίνηση το ξωτικό έτρεξε, άρπαξε το γράμμα κι ενώ ήξερε πως θα το τιμωρήσει, το διάβασε. Ο Άγιος δεν κουνήθηκε από τη θέση του, απλώς είπε με ευχαρίστηση:

«Να που υπάρχει και κάποιο παιδί που δεν μου ζητάει τίποτα φέτος κι έγραψε μόνο για να με ευχαριστήσει που υπάρχω. Επίσης ευχήθηκε να είμαι πάντα υγιής κι ευτυχισμένος!»

Το ξωτικό κατάλαβε αμέσως γιατί ήταν τόσο μελαγχολικός. Χρόνια ολόκληρα δίνει την αγάπη του παντού χωρίς ποτέ να νοιαστεί ουσιαστικά κανείς γι' αυτόν. Τον θυμούνται μόνο λίγο πριν τα Χριστούγεννα και τον υπόλοιπο χρόνο μένει ξεχασμένος. Αμέσως βγήκε από το δωμάτιο για να συμβουλευτεί τη σοφή Νεράιδα. Της είπε με κάθε λεπτομέρεια τι ανακάλυψε και κάλεσαν και τα υπόλοιπα ξωτικά για να βρουν μια λύση. Με ποιον τρόπο όμως θα επικοινωνούσαν με τα παιδιά χωρίς να το μάθει ο Άγιος Βασίλης;

«Τι κάνουν όλα σχεδόν στην εποχή μας; Σερφάρουν στο διαδίκτυο!» είπε η Νεράιδα. Τα ξωτικά, σε συνεργασία, έγραψαν και σκηνοθέτησαν ένα τραγούδι για την αγάπη και την ανιδιοτελή

προσφορά με ήρωα τον Άγιο Βασίλη. Το τραγούδι έγινε βάιραλ, τα λάικς και τα σχόλια πολλά και νέα γράμματα στέλνονταν γεμάτα αγάπη και ευχές συνέχεια! Η μελαγχολία έσβησε από το πρόσωπο του Άγιου Βασίλη, το οποίο έλαμπε και πάλι από χαρά και ευτυχία.

Διαφορετικά κάλαντα

Η Χαρά έβαλε γρήγορα το παλτό της και πήγε να συναντήσει τους φίλους της, ώστε να κανονίσουν να βγουν μαζί για τα κάλαντα. Στη στροφή όμως πετάχτηκε ένα σκυλάκι μπροστά της, το οποίο κουνούσε την ουρά του και γάβγιζε. Ήταν πολύ αδύνατο και βρόμικο. Της δάγκωσε απαλά το παντελόνι σαν να ήθελε να το ακολουθήσει. Εκείνη, επειδή αγαπούσε τα ζώα, αποφάσισε να δει τι ήθελε. Προχώρησαν αρκετά και την οδήγησε σ' ένα εγκαταλειμμένο σπίτι. Στο υπόγειο μπόρεσε να δει από το σπασμένο παράθυρο έναν μεγαλύτερο σκύλο ξαπλωμένο κι άλλα δύο κοιμισμένα σκυλάκια πάνω σε μία σκισμένη παλιά κουβέρτα. Πλησίασε και διαπίστωσε πως ήταν η οικογένειά του, όμως η μητέρα του δεν ήταν καλά, έτρεμε ολόκληρη και τ' αδελφάκια του με το ζόρι άνοιγαν τα ματάκια τους. Τώρα καταλάβαινε τι ζητούσε να κάνει ο καινούργιος της φίλος.

Έφυγε τρέχοντας να συναντήσει τα παιδιά και να ρωτήσει αν ήθελαν να βοηθήσουν. Είχαν την καλύτερη ιδέα! Τα κάλαντα για φέτος θα ήταν διαφορετικά. Όλα τα χρήματα που θα μάζευαν θα τα διέθεταν για να βοηθήσουν την οικογένεια των σκύλων. Και μια και γίνονται θαύματα τα Χριστούγεννα, ίσως να έβρισκαν κι ανθρώπους που θα τους έδιναν για πάντα ένα ζεστό σπίτι γεμάτο αγάπη.

ΠΕΠΗ ΛΥΧΝΟΥ

Χριστουγεννιάτικες αναμνήσεις

Ξύλο, πανί, χαρτί, σχοινιά: τα υλικά μας.

Στην πόρτα της αποθήκης τα έβαζε ο παππούς παραμονές των χιορτών και δίπλα το καφάσι με τα εργαλεία του. Λέξη δεν έλεγε. Εμείς τα μεγαλύτερα παιδιά γνωρίζαμε την τέχνη, τα μικρά κοιτούσαν, βοηθούσαν με την κόλλα καμιά φορά. Όταν η συναρμολόγηση τελείωνε, άρχιζε το βάψιμο κι η διακόσμηση. Η Μαιρούλα παινευόταν ότι ξέρει από στολισμό... διακοσμήτρια θα γινόταν. Εδώ και δύο χρόνια είχαμε κι εκείνα τα φώτα που δουλεύουν με ηλιακή ενέργεια, δώρο του θείου Αλέκου. Σούπερ!

Και την παραμονή των Χριστουγέννων έτοιμη η ομάδα, ντυμένα όλα με τα καλά μας, κρατώντας περήφανα το караβάκι, λέγαμε από πόρτα σε πόρτα τα κάλαντα.

«Αφέντη κυρ Βασίλη μου, ψηλό μου κυπαρίσσι,
που τ' όνομά σου ακούστηκε Ανατολή και Δύση,
έχε και τα παιδάκια σου, που ο Θεός να στα χαρίσει,
κι η Παναγιά και Δέσποινα να στα πολυχρονίσει».

Δάκρυα στα μάτια έφερναν τα τοπικά κάλαντα με τη συνοδεία της μελωδίκας του Αργύρη, παρότι του ξέφευγαν κάποιες νότες, που έκαναν την κυρία Αλίκη, την πιανίστρια της χορωδίας μας να ξεροβήχει. Στο άκουσμά τους έστρεφαν το βλέμμα στη θάλασσα, οι πιο μεγάλοι έκαναν το σταυρό τους, ψιθυρίζοντας λόγια ακαταλαβίστικα και νοσταλγούσαν τους ναυτικούς τους που δεν θα ήταν μαζί τους και αυτά τα Χριστούγεννα. Ίσως γλύκαινε την ψυχή τους η προσμονή μιας νέας πλεύσης στη ζωή, μετά τη γέννηση του Χριστού, μια αλλαγή που κάθε νέα ζωή, κάθε νέο ταξίδι υπόσχεται.

Και να η συγκίνηση, πώς γέμιζε το караβάκι και τις αγκαλιές

μας με γλυκά, μελομακάρονα, κουραμπιέδες, δίπλες κι εκείνα τα κέρματα που κουδούνιζαν, καθώς έπεφταν μέσα στο καλάθι του Δημήτρη μας.

Περήφανος ο παππούς το βράδυ στόλιζε το караβάκι μας στο σκρίνιο δίπλα σε ένα σωρό «αναμνηστικά θαλασών» –όπως τα έλεγε– που συνήθιζε να φέρνει από τα ταξίδια του στον κόσμο και μας έδινε την ευχή του!

Ας σπάσουμε το ρόδι!

Με μήλο στεφανωμένο μοιάζει
κι όλοι πρωί πρωί την Πρωτοχρονιά
σπρώχνονται το γούρι τους
στην εξώπορτα μη χάσουν.

Ποιος το ρόδι θα πετάξει
κόκκινα σποράκια στο κατώφλι
να σκορπίσει
ευχές, φωνές
αγκαλιές και γέλια;

Με το δεξί πρώτος ποδαρικό θα κάνει
του σπιτιού ο νοικοκύρης.
Δίνει μια και σπάζει
και με τρεμουλιαστές γραμμές
οι τραγανές ρώγες
κατάχαμα καλλιγραφούν:
Αγάπη,
Καλοτυχία,

Ευτυχία,
Αφθονία,
Υγεία,
Χαρά.

Ανοίγει η καρδιά,
το κόκκινο ξεχειλίζει
κι απλόχερα με μαγικά
τις ψυχές με πλούτο βάφει,
και καλοσύνη.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΥΡΟΥΔΗ

Φέτος θα τα πούμε για καλό σκοπό

Το ξυπνητήρι χτύπησε. Τα δύο αδέρφια πετάχτηκαν χωρίς δεύτερη σκέψη από το κρεβάτι τους αφήνοντας χωρίς γκρίνια την όμορφη αγκαλιά του Μορφέα.

Ήταν μία ιδιαίτερη ημέρα. Όχι μόνο γι' αυτά αλλά και για όλα τα παιδιά που αποτελούσαν την παρέα τους.

Παραμονή Χριστουγέννων κι όπως κάθε χρόνο η μέρα αυτή είναι αφιερωμένη στα κάλαντα. Οι ρόλοι είχαν οριστεί από καιρό. Οι μικρότεροι θα κρατούσαν τα τριγωνάκια, οι μεσαίοι κι οι μεγαλύτεροι θα έπαιζαν τα μουσικά τους όργανα κι όλοι μαζί, με τις μελωδικές φωνές τους, θα ζωντάνευαν την αναπαράσταση της Γέννησης του Χριστού. Φωνές διαφορετικές, προσωπικότητες ξεχωριστές, συνδεμένες όμως με έναν κοινό στόχο: τη συγκέντρωση χρημάτων. Ο ίδιος στόχος κάθε χρόνο, μόνο που φέτος θα άλλαζε ο σκοπός. Τα

χρήματα θα συγκεντρώνονταν για την υγεία της αγαπημένης τους φίλης, της Μαρούσκας. Του μελαμψιού κοριτσιού με τα μεγάλα γεμάτα τρυφερότητα αλλά, ταυτόχρονα, θλίψη μάτια που ήρθε με την οικογένειά του στο νησί. Η παιδική ψυχή βρίσκει τρόπους τα αδύνατα να κάνει δυνατά ακόμα κι αν η γλώσσα επικοινωνίας είναι διαφορετική.

Σιγά σιγά η Μαρούσκα έγινε μέλος της παρέας τους. Μέρα με τη μέρα η ζωή της βελτιωνόταν ολοένα και περισσότερο. Κι αφού η ζωή αρχίζει να βρίσκει τον δρόμο της, ευκαιρία για όνειρα. Έχει το δικαίωμα όπως κάθε και κάθε άνθρωπος άλλωστε να ονειρευτεί. «Όνειρά μου, ποιος σας ζήλεψε;» αναρωτιέται μέσα της. Ήταν η μέρα που πήραν τα αποτελέσματα των εξετάσεων. Ένας αριθμός σημειωμένος με σκούρο κόκκινο χρώμα έδινε το εισιτήριο για νέες περιπέτειες. Εξετάσεις, θεραπείες, αγωνία, αβεβαιότητα. Λέξεις που θα της έκαναν παρέα από την ίδια κιόλας στιγμή. Και ανάγκη για χρήματα, πολλά χρήματα που θα εξασφάλιζαν σε μεγάλο βαθμό τις πιθανότητες θεραπείας. Πώς όμως θα συγκεντρώσει μια προσφυγοοικογένεια τόσα χρήματα; Όταν υπάρχουν ευαίσθητα παιδιά και αγνές ψυχές, τότε υπάρχει ελπίδα.

Η παρέα δεν άφησε τη φίλη αβοήθητη. Με μια φωνή αποφασίστηκε τα χρήματα που θα συγκεντρωναν από τα κάλαντα να τα έδιναν για τη θεραπεία της. Γι' αυτό εκείνη η μέρα ήταν σημαντική για όλους. Ακόμα και για τους ενήλικες οι οποίοι, ακολουθώντας το παράδειγμα των μικρών, θα έβαζαν το χέρι όχι μόνο στην καρδιά αλλά και στην τσέπη ώστε να βοηθήσουν.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΗΤΣΚΟΥ

Γράμμα στον Άγιο Βασίλη

Αγαπητέ Άγιο Βασίλη, είμαι αυτός που σου ζήτησα πέρσι να μου φέρεις το αμάξι του Μπάτμαν (το αληθινό, όχι παιχνίδι) κι εσύ μου έστειλες τηλεκατευθυνόμενο. Και μάλιστα χωρίς τις μπαταρίες... Έλεος!

Ελπίζω να μην επαναληφθεί το ίδιο λάθος γιατί θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα.

Και φέτος θέλω να σου ζητήσω το ίδιο. Φαντάζεσαι πόσο σούπερ θα είναι να πηγαίνω με αυτό το αυτοκίνητο στο σχολείο;

Επίσης, αν δεν σου κάνει κόπο, να μου φέρεις και μία γεμιστή γαλοπούλα, σαν αυτή που μαγειρεύει κάθε χρόνο η μαμά και είναι πιο νόστιμη απ' όλες τις γαλοπούλες του κόσμου. Βλέπεις τρώμε όλοι από λίγο κι εμένα δεν μου φτάνει. Θα ήθελα μία μόνο για μένα. Αν δεν ξέρεις τη συνταγή, πάρε τηλέφωνο τη μητέρα.

Και κάτι ακόμα. Μάθε, σε παρακαλώ, στη δασκάλα μου πώς να λύνει τα προβλήματα στα μαθηματικά, γιατί δεν σκαμπάζει μία και βάζει εμάς να τα λύνουμε στο σπίτι.

Για τους γονείς μου δεν ζητάω τίποτα. Μεγάλοι άνθρωποι είναι, αν θέλουν κάτι ας σου γράψουν οι ίδιοι, μην τα περιμένουν όλα από μένα.

Υ.Γ.: Μην ξεχάσεις να φέρεις και το κέρασμα για τη γιορτή σου, που είναι την Πρωτοχρονιά.

Καλά Χριστούγεννα!

Ο σοφός του Αϊ Βασίλη

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια πόλη πέρα από τα ψηλά βουνά, Χριστούγεννα ήρθαν ξανά. «Να τα πούμε;» άκουγες από δω. «Να τα πούμε;» άκουγες από κει.

Παραμονή Χριστουγέννων κι η χιονισμένη πλατεία έσφυζε από κόσμο. Το χλιοτραγουδισμένο «τρίγωνα κάλαντα» ήταν το σουξέ της ημέρας.

Σε κάθε μαγαζί, σε κάθε εξώπορτα, αντίκριζες ομάδες παιδιών ή μοναχικούς τροβαδούρους, που ξεχύθηκαν στους δρόμους για να κάνουν το ετήσιο κομπόδεμα από τα κέρματα που τους έδιναν οι μεγάλοι.

Αυτά προορίζονται είτε για την αγορά παιχνιδιών, είτε για να γεμίσει ο κουμπάρας ορισμένων μικρών, που έχουν καταλάβει την σημασία της φράσης «φασούλι το φασούλι γεμίζει το σακούλι».

Ανάμεσα στους καλαντιστές ήταν κι ο μικρός Βασίλης. Σε μία βδομάδα θα είχαν τριπλή χαρά στο σπιτικό του. Την Πρωτοχρονιά ο Βασίλης είχε την ονομαστική του εορτή αλλά και τα γενέθλιά του. Μία τέτοια μέρα γεννήθηκε, πριν οκτώ χρόνια. Γι' αυτό οι γονείς του αποφάσισαν να του δώσουν το όνομα του Αγίου Βασιλείου.

Κάθε χρόνο ο μικρός ζητάει πολλά δώρα (όπως όλα τα παιδιά), φέτος όμως θέλει μονάχα ένα πράγμα, να οδηγήσει το έλκηθρο του Αϊ Βασίλη.

Οι δικοί του έλεγαν πως αυτό είναι πολύ δύσκολο, αφού θα έπρεπε να πάει στον Βόρειο Πόλο και να κάνει μαθήματα στην σχολή έλκηθροδηγών, για να βγάλει δίπλωμα οδήγησης έλκηθρο.

Αυτός είναι ο λόγος που ο μικρός βγήκε μόνος του φέτος να πει τα κάλαντα. Έπρεπε να μαζέψει όσα περισσότερα χρήματα μπορούσε, καθώς το εισιτήριο για την Αρκτική είναι πολύ ακριβό.

Κάποια στιγμή στάθηκε σε μια γωνιά κι άρχισε να μετρά τα

χρήματα που συγκέντρωσε. Εκείνη τη στιγμή βλέπει ένα έλκηθρο να έρχεται προς το μέρος του χωρίς οδηγό στο τιμόνι.

«Εί, μικρέ, έλα, ανέβα πάνω, μας περιμένει ο Άγιος Βασίλης» ακούστηκε μια φωνή.

Ο Βασίλης σάστισε για λίγο κι η έκπληξη του έγινε μεγαλύτερη όταν είδε έναν τάρανδο να του μιλάει.

«Ανέβα πάνω, γρήγορα!»

«Μα δεν μπορώ να οδηγήσω, δεν ξέρω πώς...» απάντησε το αγόρι. Όμως δεν περίμενε άλλη πρόσκληση. Δεν θα έχανε αυτή την ευκαιρία. «Σίγουρα θα με καθοδηγούν οι τάρανδοι» σκέφτηκε. Όπως κι έγινε.

Πετάξαν ψηλά στα ουράνια, μέχρι τον Βόρειο Πόλο. Δεν φαντάζεστε την έκπληξη του μικρού μας φίλου όταν συνάντησε από κοντά τον Αϊ Βασίλη, ο οποίος εκπλήρωσε την επιθυμία του για τα Χριστούγεννα.

Από τότε κυκλοφορεί μία φήμη πως ο μικρός Βασίλης είναι πλέον ο προσωπικός οδηγός του Αϊ Βασίλη.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΙΑ ΜΟΣΧΟΒΑ

Χριστουγεννιάτικο δένδρο χωρίς αστέρι γίνεται;

Με πόση λαχτάρα περιμένει η Ρηνώ τα Χριστούγεννα, κάθε χρόνο, δεν λέγεται! Μάλιστα η καλύτερή της στιγμή είναι όταν στολίζει το δένδρο παρέα με τον μεγαλύτερο αδελφό της Ιάσωνα, ακούγοντας χριστουγεννιάτικες μελωδίες. Ο στολισμός γίνεται νωρίς, πριν καλά καλά μπει ο Δεκέμβρης. Τι! Θα κάνουν τόση φασαρία για τις μέρες των γιορτών μόνο;

«Μπαμπά, μπαμπά, το κουτί με τα στολίδια! Γρήγορα!»

Δεν προλαβαίνει ο πατέρας να το ακουμπήσει στο πάτωμα. Πέφτει στο κουτί με τα μούτρα και σκαλίζει τις συσκευασίες να δει αν λείπει κανένα στολίδι. Μετρημένα τα έχει. Ξέρει πόσες καμπάνες υπάρχουν, πόσες μπαλίτσες και πόσες γιρλάντες. Ο αδελφός της, από την άλλη, έχει μανία με τα λαμπιόνια. Δεν θέλει κανέναν στα πόδια του όταν έρθει η ώρα. Ο πατέρας, που είναι και ο πιο ψηλός, βάζει στο τέλος το αστέρι στην κορυφή του δένδρου, ενώ η μητέρα αναλαμβάνει τις χριστουγεννιάτικες λιχουδιές.

Τελειώνει, λοιπόν, η Ρηνιώ με τα στολίδια και τις γιρλάντες, τελειώνει κι ο Ιάσωνας με τα λαμπιόνια. Έρχεται η ώρα του πατέρα να βάλει το αστέρι. Όμως... εδώ αστέρι, εκεί αστέρι, πουθενά αστέρι!

«Μπαμπάαααα! Δεν το βρίσκω» σκούζει η Ρηνιώ κι ακούγεται μέχρι την κουζίνα όπου μαγειρεύει η μαμά.

Κατατρομαγμένη παρατάει τηγάνια, κατσαρολικά και βγαίνει έξω. «Τι έγινε, παιδί μου; Τι έπαθες κι ουρλιάζεις;»

«Πού πήγε το αστέρι; Δεν το βρίσκω πουθενά! Γίνεται χριστουγεννιάτικο δένδρο χωρίς αστέρι;» λέει με δάκρυα στα μάτια η Ρηνιώ.

«Και γιατί δεν κάνετε εσείς ένα αστέρι;» την προλαβαίνει η μαμά, για να σταματήσει την γκρίνια της και να ηρεμήσει τα πνεύματα.

«Ωραία ιδέα!» φωνάζουν όλοι μαζί και στρώνονται στη δουλειά. Άλλος κόβει, άλλος ζωγραφίζει, άλλος κολλά. Το αποτέλεσμα τους δικαιώνει.

«Είναι τέλειο!» φωνάζει η Ρηνιώ.

«Τι θα λέγατε να γράψουμε πάνω του ευχές;» προτείνει ο Ιάσωνας.

«Φοβερή ιδέα!» απαντάει η αδελφή του και πιάνει τον μαρκαδόρο να γράψει αυτή την πρώτη ευχή: «Αγάπη!» Ακολουθούν κι οι υπόλοιποι: «Χαρά, ειρήνη, φιλία...»

«Μαμά, έλα κι εσύ να γράψεις μια ευχή!» καλεί τη μαμά της ενθουσιασμένη.

Όταν εκείνη βγαίνει έξω, τι να δει! Ένα πανέμορφο δένδρο κι όλη την οικογένεια στο πάτωμα, να κρατά το αστέρι σαν θησαυρό, με τα πρόσωπα να λάμπουν από ικανοποίηση.

«Κοίτα τι γράψαμε εμείς. Γράψε κι εσύ μια ευχή, για να βάλουμε το αστέρι στο δένδρο» επιμένει η κόρη.

Με υγρά μάτια, από συγκίνηση, παίρνει έναν μαρκαδόρο και γράφει τη δική της ευχή: «Ευτυχία!».

Ο γκρινιάρης χιονάνθρωπος

Γεια σας, φίλοι μου κι αγαπημένοι.
Τα χρόνια πολλά μου στην Οικουμένη.
Χριστούγεννα ήρθαν, χιόνι πολύ,
τα δένδρα κατάλευκα μες στην αυλή.
Βάλτε κασκόλ, γαντάκια, σκουφάκια,
άντε να παίξετε σαν τα παιδάκια.
Χιονοπαλίτσες με κέφι πλάστε.
Έναν χιονάνθρωπο γρήγορα φτιάξτε.
Καλέ μου άνθρωπε, αχ, τι σου 'πα;
Πού πας χωρίς να μου φέρεις μια σκούπα;
Κυρία μου, φαίνεται δεν ακούς.
Καρότο δεν βλέπω και βγάζω αφρούς.
Μίστερ, εσύ, με το μαύρο παλτό,
χωρίς τις ελίτσες εγώ πώς θα δω;
Βρε χριστιανή μου, φέρε κουμπάκια.
Με τόσο κρύο χτυπάν τα δοντάκια.
Μαντάμ, ωραίο το κασκολάκι!

Για μένα δεν έχει το φτωχαδάκι;
Αααα! Ξέρετε κάτι; Ειλικρινά!
Νομίζω ξεχάσατε να 'στε παιδιά

ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΠΑΝΤΩΛΑ

Το πιο φωτεινό αστέρι

Τα Χριστούγεννα πλησίαζαν. Έμεναν μόνο τρεις μέρες. Όλα τα παιδιά ανυπομονούσαν να δουν κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο το δώρο που λαχταρούσαν. Όλα εκτός από τον Φώτη. Δεν είχε αποφασίσει ακόμα τι ήθελε να του φέρει ο Άγιος Βασίλης.

Έξω το τοπίο πανέμορφο και κατάλευκο. Το σπίτι στολισμένο και μοσχοβολιστό από τα χριστουγεννιάτικα γλυκά. Ο ξύλινος καρυθραύστης στην ίδια θέση κάτω από το δέντρο. Δίπλα του, κάθε χρόνο, έμπαινε το δώρο του Φώτη. Φέτος όμως ήταν διαφορετικά. Αυτά συλλογιζόταν η μαμά του και, μες στις σκέψεις της, άκουσε τη φωνή του.

«Μαμά, μαμά, ξέρω τι θέλω να μου φέρει ο Άγιος Βασίλης!»

«Τι θέλεις, κύριε αναποφάσιστε;» απάντησε πειρακτικά.

«Το πιο μικρό και φωτεινό αστέρι από τον ουρανό!» είπε και, με τη βοήθειά της, ετοίμασε το γράμμα και το πήγαν στο ταχυδρομείο.

Όταν επέστρεψαν, έπαιξε με τον κυρ Κουραμπιέ, τον χιονάτο φίλο του, φορώντας του ένα πορτοκαλί κασκόλ, ασορτί με τη μύτη του.

Το βράδυ έφτασε. Ο Φώτης κοίταξε τ' αστέρια στον ουρανό,

άφησε τα γυαλάκια του στο κομοδίνο και κοιμήθηκε. Είδε πως έπεσε ένα αστέρι κι ευχήθηκε να φτάσει στο δέντρο του. Το πρωί που ξύπνησε δεν υπήρχε κανένα αστεράκι στην κορυφή. Όνειρο ήταν...

Δύο μέρες έμεναν για τα Χριστούγεννα. Το βράδυ κοίταξε ξανά τα αστέρια κι έκλεισε τα μάτια του. Ξαφνικά ακούστηκε ένας θόρυβος. Είχε προσγειωθεί στην αυλή μία πανύψηλη τσουλήθρα. Ανέβηκε και, τσουλώντας προς τα πάνω, βρέθηκε στον ουρανό παρέα με τ' αστέρια. Πρώτη φορά ανέβαινε σε ανάποδη τσουλήθρα. Πήρε ένα αστεράκι, τσούλησε αυτή τη φορά προς τα κάτω και το έβαλε στην κορυφή του δέντρου.

Τα κάλαντα τον ξύπνησαν. Ήταν παραμονή κι έμενε μόνο μία μέρα για το δώρο του.

Όταν νύχτωσε, είδε το πιο περίεργο όνειρο. Τον σκούφο του Αϊ Βασίλη παρκαρισμένο έξω, σε μορφή διαστημόπλοιου, με οδηγό τον κυρ Κουραμπιέ, τον χιονάνθρωπο! Ταξίδεψαν ανάμεσα στ' αστέρια και συνάντησαν τον Άγιο με το έλκηθρο και τους ταράνδους.

«Άγιε Βασίλη, θα μου φέρεις αυτό που σου ζήτησα;»

«Το πιο φωτεινό αστέρι είναι η ψυχή σου, μικρέ μου Φώτη. Χο χο χο!» απάντησε και χάθηκε.

Ξημέρωσαν Χριστούγεννα. Ο Φώτης είδε αυτό που λαχταρούσε.

Άνοιξε το δώρο του κι έβγαλε ένα πλαστικό αστεράκι που αναβόσβηνε.

«Έλα, Φωτάκο μου, να το βάλεις στην κορυφή».

«Δεν χρειάζεται, μαμάκα. Το δέντρο μας έχει ήδη το πιο φωτεινό αστέρι».

Κοίταξε από το παράθυρο τον Κυρ Κουραμπιέ κι αυτός του έκλεισε το μάτι. Είχαν το δικό τους μυστικό!

Η στολή του Αϊ Βασίλη

Ο Αϊ Βασίλης διάβασε το τελευταίο γράμμα,
φέτος ήταν ατέλειωτα, τι 'ταν αυτό το πράμα!
Τον έπιασε κομμάρα και πήρε έναν υπνάκο,
δεν έβαλε απ' τη νύστα τα δώρα μες στον σάκο.
Αμάν ζημιά, παρακοιμήθηκε και μια ώρα χάνει,
αχ, τώρα τι θα κάνει, θα τρέχει, δεν θα φτάνει!
Σηκώνεται βιαστικά, τη στολή του αναζητάει,
δεν τη βρίσκει πουθενά, τα γένια του τραβάει.
Αρπάζει ό,τι βρει, στο κεφάλι το φοράει,
σουρωτήρι αντί για σκούφο, καλέ, πολύ του πάει!
Φοράει βατραχοπέδιλα, μα πουθενά οι μπότες,
με τέτοιο στιλ θ' αρχίσει πια τώρα να κόβει βόλτες!
Παίρνει για σακάκι κατακόκκινο μπουρνούζι,
χειμώνας, χιόνι έξω και το κρύο πόσο τσούζει!
Για παντελόνι βάζει μπλε μαγιό με αναάδες
κι εύχεται μην ξαναμπεί ποτέ του σε μπελάδες.
Γεμίζει τον σάκο μ' όλων των παιδιών τα δώρα,
τρέχει να ταξιδέψει γρήγορα σε κάθε χώρα.
Ο Αϊ Βασίλης σίγουρα και θα τα καταφέρει
στου κόσμου όλου τα παιδιά χαρά ξανά να φέρει!

ΘΕΟΔΩΡΑ ΜΠΟΪΚΟΥ

Ο Αγιαντρομηνάς κι ο Ασπρομηνάς

30 Νοέμβρη η αγιοανδρεάτικη μέρα. Ο κυρ Βοριάς φούσκωσε

τα γιγάντια πνευμόνια του και φύσηξε με δύναμη τα ανέμια του στους αιθέρες. Η κυρα Βροχή επέτρεψε στις πηγές της να ξεχυθούν στη γη να την πλημμυρίσουν ευλογημένα ποτάμια κι εκείνη να ρουφήξει τα γάργαρα νερά της και να ξεδιψάσει τα έγκατά της. Ο Νοέμβρης στο φευγιά του, τις περισσότερες φορές, τους αποχαιρετούσε με αυτή τη φορεσιά. Οι άνθρωποι έτρεχαν γρήγορα να μαΐζευτούν στο σπίτι, να γλιτώσουν από το βαρύ ανεμόβροχο. Τα παιδιά, με γυαλιστερά αδιάβροχα και πολύχρωμες γαλότσες, χόρευαν στο παιχνίδι του αέρα και χαχάνιζαν όταν εκείνος τρύπωνε κάτω από τις πλατύγυρες ομπρέλες και μεμιάς τις σήκωνε όρθιες σαν να τις τράβαγε από τις πλούσιες αλογοουρές τους. Οι σερπαντίνες καπνού που έβγαιναν από τις καμινάδες χάνονταν αυτόματα άγριο σκηνικό. Άλλοι χάζευαν μέσα από τα τζάμια τον κοσμοχαλασμό. Τα χνώτα στα παράθυρα σχηματίζουν στάλες που κυλούσαν να συναντήσουν το περβάζι. Το βαρύ καιρικό συνεχίστηκε για τις επόμενες μέρες. Κανείς δεν είχε παρατηρήσει ότι το λόγιο των μηνών παρέμενε κολλημένο στην τελευταία ημέρα του Σποριά. Στα σπίτια γύριζε η απορία για την πολυήμερη κακοκαιρία. Η Μητέρα Φύση, σαν αδράχτι στην ανέμη, στρίφωνε τα ερωτήματα. Τα παιδιά, με σκυθρωπές φατσούλες, αναρωτιόντουσαν για τη διάθεση του καιρού. Βλέπεις πλησίαζαν οι Άγιες Ημέρες των Χριστουγέννων και τις περίμεναν με ανυπομονησία. Σε ένα κρύο δώμα η μικρή Αλεξανδριανή ξεφύλλιζε βαριεστημένα το ημερολόγιο και παρατήρησε ότι συνεχώς επαναλαμβανόταν η τριακοστή μέρα του Βροχάρη. Η έκπληξή της ήταν μεγάλη. Μίλησε στους γονείς της κι εκείνοι, με τη σειρά τους, ζήτησαν συμβουλή από τον Ισκιγιάτη, τον γέροντα που έμενε στο δάσος με τα έλατα. Ήταν ένας νάνος με ασύμμετρα χαρακτηριστικά αλλά χρυσή καρδιά. Εκείνος τους έλυσε την απορία. Η παύση του ημερολογίου έγινε εξαιτίας της κακίας των ανθρώπων. Τα Χριστούγεννα είναι γιορτή Αγάπης κι είναι αδύνατο να γεννηθεί με τη Ζήλια. Η Αλεξανδριανή τότε αποφάσισε

να μιλήσει σε όλα τα παιδιά για να βοηθούν τους ασθενείς και τους δυστυχημένους. Η Μητέρα Φύση άνοιξε το κουτί της Πανδώρας κι απίθωσε την ελπίδα στα χέρια της Αλεξανδριανής για να γίνει οδηγός στο άστρο της Βηθλεέμ. Έτσι το ημερολόγιο γύρισε φύλλο, η Μητέρα Φύση ημέρεψε, ο Δεκέμβριος ήρθε λεβεντόσωμος, όμορφος ως ιππότης, λευκοένδυτος. Τα Χριστούγεννα κόπιασαν αστραποφόρα, με ροδοκόκκινους αλεξανδρινούς, με αρώματα από κουραμπιέδες και μελομακάρονα ζυμωμένα με Καλοσύνη, Φως, Αγάπη. Η Αλεξανδριανή καμάρωνε για την προσπάθειά της. Τα παιδιά με την αγνή και απλόχερη αγάπη έγιναν το Άρμα των Χριστουγέννων.

Η Μεγαλύτερη Νύχτα του Χρόνου

21 Δεκεμβρίου, η Μεγαλύτερη Νύχτα του Χρόνου. Η μοναδική στιγμή που το Σκοτάδι νικά το Φως. Για λίγες ώρες μόνο. Ο ολιγόωρος θρίαμβός του μετρίεται σε λεπτά. Οι υπηρέτες του χαίρονται με τη μικρή νίκη. Διότι πλησιάζει η Άγια Νύχτα, η Ήσυχη Νύχτα. Στη σιγαλιά κοπιάζει η Ζωή. Τα άδοξα ζώα γίνονται πρωταγωνιστές του ερχομού του Βασιλέα των όλων και προσφέρουν το ζεστό τους χνώτο για να τον θερμάνουν στην κρύα νύχτα. Τα φτωχικά και τα ταπεινά επιλέγονται για την υποδοχή του Θεανθρώπου. Βοσκοί γίνονται μάρτυρες του χαρμόσυνου μηνύματος με αγγελικά πλάσματα να ψάλλουν «Ωσαννά». Τα άστρα χαρίζουν τη μεγαλύτερη λάμψη τους και συμμετέχουν στην αγαλλίαση του ουρανού. Οδηγούν τους Μάγους στη Βηθλεέμ, μία όχι και τόσο ξακουστή περιοχή που γίνεται γνωστή για το κάλεσμα του Θείου Βρέφους. Γνώριζαν ότι το ουράνιο μωρό ήταν ο Λυτρωτής, ο Δημιουργός και Χαράκτης της Νέας Πορείας. Φως, Αλήθεια, Καλοσύνη, Αγάπη είναι τα δώρα που φέρει. Χριστός γεννιέται, η μέρα αυξάνεται. Χρόνια Πολλά!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΠΟΥΖΟΥΚΑΣ

Ο ελληνικός Αϊ Βασίλης

Άγιος Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία της Μικράς Ασίας και όχι από τη Λαπωνία ή τον Βόρειο πόλο. Δεν έχει έλκηθρο που το σέρνουν τάρανδοι μα είναι πεζοπόρος και κρατάει ένα ραβδί. Εργοστάσιο παιχνιδιών δεν έχει μα ούτε και βοηθούς. Μόνο τη Βασιλειάδα, την πολιτεία της Ελπίδας έχει για να φροντίζει άπορους, αρρώστους κι ορφανά. Δεν φοράει κόκκινα φανταχτερά ρούχα μα έχει μαύρο ένδυμα μοναχού. Τα μαλλιά και τα γένια του είναι μαύρα και όχι λευκά. Είναι αδύνατος και όχι παχουλός. Γέρος δεν είναι αφού είναι μόλις πενήντα χρονών. Δεν έχει σάκο γεμάτο παιχνίδια μα κουβαλά χαρτί και καλαμάρι. Δεν μας φέρνει δώρα μα ευλογία και καλή τύχη. Δεν μπαίνει από τις καμινάδες σαν τον κλέφτη μα έρχεται σ' εμάς σαν επισκέπτης. Φτάνει την Πρωτοχρονιά για να μας κάνει καλό ποδαρικό και όχι τα Χριστούγεννα. Το όνομα του είναι Αϊ Βασίλης και όχι Santa Claus. Έτσι τον φανταζόταν ο ελληνικός λαός, έτσι μας τον περιγράφουν τα κάλαντα. Όχι όπως μας τον έφεραν από τη Δύση, ένα εμπορικό κατασκεύασμα των διαφημιστών.

Τα παγανά

Το ημερολόγιο δείχνει 24 Δεκέμβρη και τα κάλαντα των παιδιών έχουν πλημμυρίσει τον αέρα στις πόλεις και στα χωριά αναγγέλλοντας τον ερχομό της γιορτής των Χριστουγέννων. Οι άνθρωποι τρέχουν χαρούμενα να προλάβουν τις τελευταίες ετοιμασίες.

Όμως ο ήχος των καλάντων ταξιδεύει και κάτω από τη γη όπου ζούνε οι καλικάντζαροι. Μόλις ακούσουν το «Καλήν εσπέραν,

άρχοντες» καταλαβαίνουν ότι έφτασαν τα Χριστούγεννα. Αυτό για τα πλάσματα σημαίνει διακοπές από τη μοχθηρή εργασία τους.

Όλο τον χρόνο προσπαθούν σκληρά και λυσσασμένα να κόψουν το δέντρο που βαστάει τη γη με σκοπό να ρίξουν τους ανθρώπους. Όμως, λίγο πριν πετύχουν τον σκοπό τους, φτάνουν τα Χριστούγεννα και λένε «Πάνω στη Γη θ' ανεβούμε και μες στις καμινάδες θε να μπούμε. Μια κλωνιά έμεινε μόνο. Πετάτε τα τσεκούρια. Σαν γυρίσουμε, το αποτελειώνουμε. Χάιντε να πάμε πάνω και θα πέσει μονάχο του».

Μόλις δύσει ο ήλιος, ανεβαίνουν τραγουδώντας και χορεύοντας με σκοπό να πειράξουν τους ανθρώπους. Αλίμονο σ' αυτούς που κυκλοφορούν αργά τα βράδια του δωδεκαημέρου κι ανταμώνουν με τα παγανά, όπως τα αποκαλεί ο λαός. Θα τους πειράξουν, θα τους χορεύουν στο ταψί μέχρι να σκάσουν από κούραση. Επίσης θα προσπαθήσουν να απαγάγουν όμορφα κορίτσια για να τα παντρευτούνε.

Για να ξεφύγει κάποιος από τα χέρια τους αρκεί να πει το «Πάτερ ημών» ή να έχει ένα αναμμένο δαυλί ή σταυρό ή κόκαλο από γουρούνι ή αγιαστούρα ή κόκκινη κλωστή. Αμέσως εξαφανίζονται τρομαγμένα.

Προσπαθούν να μπούνε στα σπίτια των ανθρώπων από τις καμινάδες για να φάνε μελομακάρονα, κουραμπιέδες και δίπλες που τους αρέσουν πολύ. Τρελαίνονται επίσης για κρέας και λουκάνικα. Οι άνθρωποι όμως έχουν το τζάκι όλες τις ημέρες των Χριστουγέννων αναμμένο ώστε να αποτρέψουν την είσοδό τους. Κάνει επίσης γουρουνοτσάρουχα αφού η άσχημη μυρωδιά που βγάζουν απωθεί τα παγανά. Αν καταφέρουν και μπούνε στο σπίτι, κάνουν ζημιές και μαγαρίζουν τα φαγητά.

Όταν λαλεί ο κόκορας, αμέσως εξαφανίζονται και κρύβονται σε σπηλιές, ξερά πηγάδια, παλιούς μύλους και σπηλιές μέχρι να ξανάρθει

η νύχτα. Όλ' αυτά γίνονται μέχρι τα ξημερώματα των Θεοφανίων, όταν τα νερά αγιάζονται και οι καλικάντζαροι επιστρέφουν πίσω στον κάτω κόσμο.

Τότε διαπιστώνουν πικρά ότι το δέντρο δυνάμωσε. Χωρίς να χάσουν το θάρρος τους ξαναπέφτουν με τα μούτρα στη δουλειά και με τα μικρά τους τσεκούρια και πριόνια αρχίζουν να κόβουν τον χοντρό κορμό.

ΒΟΥΛΑ ΝΑΝΗ

Το μικρό αγγελάκι

Το μικρό αγγελάκι έτριβε τα μάτια του από την έκπληξη. Η χριστουγεννιάτικη ευχή του πραγματοποιήθηκε. Η αίτηση που είχε κάνει για να γίνει άγγελος των Χριστουγέννων έγινε δεκτή. Για πρώτη φορά θα κατέβαινε στη γη και επιτέλους θα μπορούσε να φέρει χαρά σε μικρούς και μεγάλους. Με ευλάβεια φόρεσε τα καινούργια, ολόλευκα φτερά κι ετοιμάστηκε για το μεγάλο ταξίδι. Πόσο ανυπομονούσε για τη μαγική στιγμή που θα συναντούσε τους ανθρώπους! Γιατί είχε σπουδαία αποστολή. Έπρεπε να τους βοηθάει και να ψιθυρίζει λόγια αγάπης στις καρδιές τους. Και να γαληνεύει τα τρομακτικά όνειρα των παιδιών. Και να μπορεί να βλέπει βαθιά μέσα τους. Να δίνει αγάπη, όταν οι άνθρωποι θα νιώθουν μόνοι. Να σκορπίζει την ευτυχία, όταν θα κυριαρχεί η λύπη. Να είναι κοντά τους τη στιγμή της ανάγκης. Όλ' αυτά κι άλλα πολλά ακόμη. Η λίστα υποχρεώσεων, που του είχαν δώσει, ήταν μεγάλη. Μα δεν τον ένοιαζε. Του αρκούσε που η επιθυμία του γινόταν πραγματικότητα.

Και τι δεν έκανε στον δρόμο. Γλίστραγε από το ένα αστεράκι

στο άλλο, σκόνταφτε στα φτερά των άλλων αγγέλων, χόρευε πάνω στα σύννεφα, έκανε τραμπάλα στο φεγγάρι, έπαιζε με τις ακτίνες του ήλιου. Όλους τους πείραζε. Με κάθε τρόπο έδειχνε τη χαρά του κι οι άλλοι άγγελοι χαμογελούσαν τρυφερά. Ε, δεν είναι και λίγο πράγμα να είσαι άγγελος των Χριστουγέννων! Κι όταν κουράστηκε, γιατί το ταξίδι ήταν μακρύ, αποκοιμήθηκε πάνω σ' ένα πουπουλένιο σύννεφακι. Όμως γρήγορα ξύπνησε μέσα σε δάκρυα. Έκλαιγε απαρηγόρητα, το είχε κυριεύσει το άγχος. Κι αν κάτι πήγαινε στραβά; Αν δεν τα κατάφερνε; Αν δεν ήξερε τι να κάνει; Αν; Αν; Αν;

Ένας μεγαλύτερος άγγελος, που ήταν ο φύλακός του σε όλη τη διαδρομή –γιατί κι οι άγγελοι έχουν τον δικό τους φύλακα– το αγκάλιασε τρυφερά με τα μεγάλα του φτερά, σκούπισε τα δάκρυά του και με το γαλήνιο χαμόγελό του έφερε την ειρήνη στην καρδιά του μικρού αγγέλου.

«Μη στενοχωριέσαι» είπε ο μεγάλος άγγελος ισιώνοντας τα τσαλακωμένα από τον ύπνο φτερά «Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι ν' ανοίξεις τα μάτια σου στις ανάγκες των ανθρώπων. Και τότε θα ξέρεις. Άντε, πήγαινε τώρα στο καλό. Σε περιμένουν».

Το μικρό αγγελάκι χαμογέλασε. Ένωσε έτοιμο. Άλλωστε γι' αυτό ήταν πλασμένο. Άνοιξε τα φτερά του και πέταξε στον κόσμο. Είχε έρθει η ώρα.

Και ήταν όλα τόσο μαγικά αυτή τη βραδιά των Χριστουγέννων!

Το αστεράκι του χριστουγεννιάτικου δέντρου

«Μα ποιος μπορεί να τραγουδάει τέτοια ώρα;» αναρωτήθηκε το μικρό αστεράκι, καθώς ένα όμορφο τραγούδι διαπέρασε τη βραδινή ησυχία που είχε απλωθεί εδώ και λίγη ώρα στον ουρανό. Κοίταξε προς τα κάτω, στη μεγάλη πολιτεία με τα πολλά φώτα. Από εκεί ερχόταν η

φωνή κι αποφάσισε πως έπρεπε να κατεβεί, ν' ανακαλύψει τι συμβαίνει. Έτσι κι έγινε. Ξεγλίστρησε αθόρυβα, να μην ξυπνήσει τ' άλλα αστεράκια κι άρχισε να τσουλάει πάνω στις κορυφές των δέντρων. Ύστερα πήδησε από σκεπή σε σκεπή κι από παράθυρο σε παράθυρο ακολουθώντας τη μαγευτική φωνή. Περιπλανήθηκε σε στολισμένους δρόμους, θαύμασε υπέροχες βιτρίνες, μύρισε λαχταριστά χριστουγεννιάτικα γλυκά. Ε, το διασκέδασε με την ψυχή του. Μέχρι που έφτασε σε μια μεγάλη πλατεία. Στη μέση υψώνονταν ένα πανέμορφο δέντρο, στολισμένο με χιλιάδες φωτάκια που αναβόσβηναν ρυθμικά. Η φωνή ακούγονταν τώρα πολύ καθαρά. Πλησίασε στο δέντρο. Ένα μικρό αγόρι τραγουδούσε αυτό το υπέροχο τραγούδι. Το αστεράκι κοίταζε μαγεμένο.

«Τι όμορφα που τραγουδάς» του είπε.

«Έρχομαι κάθε βράδυ και περιμένω τον Χριστό» εξήγησε ο μικρός. «Θέλω να είμαι εδώ και να του τραγουδώ, όταν γεννηθεί».

Κι ύστερα συνέχισε το τραγούδι του. Το αστεράκι, μαγεμένο και συγκινημένο, άρχισε ν' ανεβαίνει ψηλά. Πήγε και στάθηκε στην κορυφή του δέντρου κι έβαλε τα δυνατά του να φωτίσει όσο πιο πολύ μπορούσε. Ήθελε κι αυτό να είναι εκεί, όταν γεννηθεί ο Χριστός.

Από τότε στολίζει τις κορυφές των χριστουγεννιάτικων δέντρων λάμποντας από χαρά.

ANNA ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Μια χαρά κι Αησ Βασίλ'ς

Η φρεσκοψημένη βασιλόπιτα, πάνω στο τραπέζι, σκόρπιζε προσδοκίες, ανακατεμένες με πορτοκαλένιες ευωδιές, μαχλέπι, μαστίχα και γλύκα ανείπωτη. Το χιόνι έξω έπεφτε πυκνό, ενώ η

τελευταία μέρα του χρόνου μετρούσε μόλις τις δυο τρεις τελευταίες ώρες της. Η Μαιρούλα και ο Θανασάκης, με πρόσωπα ξαναμμένα από ενθουσιασμό και από τις φλόγες που χόρευαν στο αναμμένο τζάκι, παρακολουθούσαν τον παππού να ρίχνει φύλλα ελιάς στη φωτιά. Ένα για κάθε μέλος της οικογένειας. Εκείνα, αφού τσιτσίριζαν για λίγο, τινάζονταν ψηλά και τα παιδιά χειροκροτούσαν, καθώς η νέα χρονιά προοιωνιζόταν ευοίωνη για όλους. Αμέσως μετά, στρωμένα στην κατακόκκινη φλοκάτη, ξεχώριζαν, σιγοτραγουδώντας «Βασίλειος ο θαυμαστός», τα καλούδια που μάζεψαν στα κάλαντα παραμονιάτικα. Εδώ οι караμέλες, εκεί τα γλυκά και παραδίπλα σωρός τα μανταρίνια, τα ξυλοκέρατα και τα καρύδια. Τα νομίσματα λιγοστά, μα αυτό δεν τους απασχολούσε καθόλου. Ήδη κατέστρωναν το πρόγραμμα της επόμενης μέρας. Πρωί πρωί, αγάραγα, ανήμερα την Πρωτοχρονιά, θα κολεντούσαν χτυπώντας με ένα κλαδί ελιάς πόρτα πόρτα, μοιράζοντας ευχές σε όλα τα σπίτια του χωριού. «Σήκω, κυρά μου, κι άνοιξε την πόρτα την καρένια, έχω δυο λόγια να σου πω γλυκά και ζαχαρένια, Μια χαρά κι Αης-Βασίλς, Κόλιντα Μόλιντα, τρεις χιλιάδς πρόβατα κι άλλα τόσα γίδια, δώμ' κυρά καρύδια» έπιασαν πάλι τον σκοπό, σιγοψιθυρίζοντας τώρα τα αυριανά κόλεντα.

Το δώρο του Αϊ Βασίλη

Πυκνό χιόνι σκέπασε με δαντελωτή κουβέρτα τα δεντράκια της αυλής και τα πιο μακρινά ακόμη, ως πέρα στο κατάφυτο δάσος. Παντού έναν γύρο όλα κάτασπρα. Η Κλεοπάτρα με τον Μανωλάκη πηγαينوέρχονταν με περισσή αδημονία καρτερώντας τον πατέρα τους να επιστρέψει απ' τη δουλειά, για να πάνε στο σπίτι της θείας Μάρως. Εκεί έκαναν αλλαγή του χρόνου πάντοτε, μαζί με τα ξαδέρφια τους. Όμως ο πατέρας άργησε πολύ κι η ανησυχία τους όλο και μεγάλωνε.

Λίγο ο φόβος μην του συνέβη τίποτε, λίγο η αγωνία μη φτάσει ο Άγιος Βασίλης και δεν τους βρει εκεί, στριφογύριζαν σαν τις σβούρες γύρω απ' τη μητέρα. «Θα τα καταφέρει άραγε να έρθει στην ώρα του;» σκέφτονταν κι οι δυο, ρίχνοντας κλεφτές ματιές στην καμινάδα που κρύφτηκε κιάλας στο άσπρο της κοστούμι.

Κάποτε, άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ο πατέρας χαμογελαστός, μα κάπως ταλαιπωρημένος. Είχε ατύχημα με το αυτοκίνητο εξαιτίας της κακοκαιρίας, είτε στη μητέρα, μα τώρα όλα καλά. «Έτοιμοι;» φώναξε σαν έριξε λίγο νερό πάνω του και πήρε μιαν ανάσα. «Φύγαμε!» είπαν με μια φωνή και ξεχύθηκαν στον χιονισμένο δρόμο χοροπηδώντας, με τις κόκκινες γαλότσες και τα άλικά πλεχτά σκουφιά τους, παίζοντας χιονοπόλεμο και σιγοτραγουδώντας «Άγιος Βασίλης έρχεται». «Τρέχα, Κοκκινοσκουφίτσα» τράβηξε τη φούντα του σκούφου της Κλεοπάτρας ο μπαμπάς, ρίχνοντας ταυτόχρονα μια χιονόμπαλα στον Μανωλάκη. Τι κι αν δεν μπορούσε να περάσει απ' την καμινάδα ο Αϊ Βασίλης απόψε, τα παιδιά είχαν πάρει ήδη το δώρο τους, το πιο ακριβό.

ANNA ΠΕΤΡΙΔΟΥ

Τα πρώτα Χριστούγεννα του Ρούντι

Γύριζε πολλή ώρα ψάχνοντας κάνα κόκκαλο. Ο δρόμος έβγαζε στον στάβλο. Μυρίζοντας μπήκε μέσα. Γύρω κι άλλα ζώα. Ανάσες κι ένας αέρας που έμοιαζε μελωδία. Πλησίασε κι άπλωσε τα πόδια του στην είσοδο. Μια φάτνη γεμάτη άχυρα κι ένα μωρό. Το μωρό κουνούσε τα ποδαράκια του. Ο σκύλος ανέβηκε στη φάτνη. Έσκυψε, μύρισε το δέρμα. Και το ένα και το άλλο πόδι είχαν πληγές. Τα έγλειψε

με την άκρη της γλώσσας. Η γυναίκα που στεκόταν στο πλάι έβγαλε ένα δάκρυ. Ο σκύλος ακούμπησε το πρόσωπό της. Ο άντρας που στεκόταν δίπλα της του έδωσε μια δυνατή ξυλιά στη μουσούδα. «Κάτω!» είπε και τον κλώτσησε. Ο σκύλος σύρθηκε μέχρι τα πόδια του. Ο άντρας δεν κουνήθηκε. Ο σκύλος ανέβασε πάλι τα πόδια του στο πάνω μέρος της πλάτης του μωρού. Άρχισε να γλείφει το μέτωπό του. Ο σκύλος ένωσε έναν πόνο σαν να πάτησε σε αγκάθια. Η γλώσσα του έτρεχε αίμα. Κατέβασε τα πόδια και κουλουριάστηκε γρυλλίζοντας. Πάνω του ακούστηκαν φτερουγίσματα και σάλπιγγες. Η γυναίκα πήρε το μωρό στην αγκαλιά κι άνοιξε το στήθος της. Εκείνο άρχισε να πίνει αχόρταγα το γάλα. Του έτρεχαν τα σάλια. Σηκώθηκε. Πήγε προς το μέρος τους. Πάλι ο ίδιος άντρας στάθηκε μπρος του. «Έξω από εδώ, κοπρόσκυλο. Τον μπελά μας βρήκαμε με σένα». Τον άρπαξε από τον σβέρκο και τον έβγαλε έξω. Μαζεύτηκαν κι άλλα σκυλιά με φτερά κι άρχισαν να πετάνε πάνω απ' τον στάβλο. Ο σκύλος γάβγιζε και κουνούσε την ουρά. Σήκωσε το κεφάλι και είδε ένα μεγάλο φως που έπεφτε από ψηλά. Το φως δεν μετακινήθηκε ως το πρωί...

Το χάδι των αγγέλων

Χωρίς τον στάβλο, το παχνί και τον Ηρώδη
 δώρα δεν παίρνουμε, δεν σπάμε ούτε ρόδι.
 Τρίγωνα κάλαντα μπορεί να μας τα κρύψουν,
 χαρά και όνειρα ζωής να μη μας λείψουν.

Χωρίς το φως ο δρόμος άδειος, δεν φωτίζει
 ούτ' ένα χέρι άλλο χέρι δεν αγγίζει.
 Αγγέλων χάδι δεν ακούγεται ψηλά,

Χριστούγεννα που δεν τελειώνουν ποτέ!

δεν φτερουγίζει η χαρά ούτε μιλά.

Παιδί μικρό βλέπω μπροστά μου ένα θαύμα.
Παίρνω απ' τ' αστέρι μιαν αχτίδα κι ένα γράμμα.
Μες το καλάθι μου μία ευχή χωρά:
η μέρα τούτη να «μοιράσει» τη χαρά.

Χριστούγεννα

Τα Χριστούγεννα αρχίζουν,
το καράβι μας στολίζουν
με φωτάκια κι αγγελούδια
και της Γέννησης τραγούδια.

Με τις ώρες το κοιτώ,
να 'χε λείει τον Χριστό
στο τιμόνι του επάνω
και στην πλήρη ανοιχτό
ένα ασημένιο πιάνο.

Να 'ρχεται και το φεγγάρι
απ' τις νότες του να πάρει.
Ω, ψηλά στον ουρανό
έν' αστέρι φωτεινό.

ΑΣΤΕΡΟΠΗ ΠΟΛΥΚΑΝΔΡΙΩΤΗ

Πώς να σχεδιάσεις την Ξωτική

Γεια σου.

Είμαι ένα ξωτικό και σου γράφω για να σε βοηθήσω να σχεδιάσεις τη χώρα μου, την Ξωτική.

Πάρε ένα μεγάλο χαρτόνι κι ένα μολύβι.

Διάλεξε την αγαπημένη σου γωνιά στο σπίτι και κάθισε αναπαυτικά.

Στο πάνω μέρος, αριστερά, σχεδίασε πολλά βουνά, γαλάζια, γιατί ο ουρανός είναι κοντά τους.

Πάνω στα βουνά ζωγράφισε μπόλικά σπίτια σε σχήμα μανιταριού, έτσι είναι τα σπίτια μας.

Στα δεξιά σχεδίασε μεγάλα καζάνια που μέσα τους βράζουν ροφήματα. Γύρω από τα καζάνια υπάρχουν δέντρα γεμάτα με καρυμέλες.

Στη μέση ζωγράφισε μια τεράστια πλατεία, την πλατεία της Κωλοτούμπας όπου κάνουν τρέλες ένα σωρό καλικαντζαράκια με χρωματιστά καπέλα.

Στο κάτω μέρος, δεξιά στο χαρτόνι, βάλε μπόλικά έλκηθρα χιονισμένα και μια τεράστια χιονισμένη πλαγιά με κυπαρίσσια.

Στο κάτω μέρος, αριστερά στο χαρτόνι, φτιάξε πολλά ζαχαρομαγαζάκια, μαγαζιά δηλαδή που προσφέρουν ζαχαρωτά. Είναι σε σχήμα ημικύκλιου με τρίγωνη σκεπή.

Στον χώρο που περίσσεψε ζωγράφισε μονοπατάκια και βάλε οδούς: Οδός Αγάπης, Οδός Ζεστού Γλυκού κι ό,τι άλλο σε εμπνέει.

Η αποστολή σου τελείωσε! Κράτα τη ζωγραφιά δίπλα στο χριστουγεννιάτικο δέντρο, κλείσε τα μάτια και με το δάκτυλό σου ακούμπησε τη χώρα μου.

Θα έρθω να σε ξεναγήσω!
Με αγάπη,
Το ξωτικό.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το φουντάκι

Το παράθυρο ανοιχτό. Κακώς, πολύ κακώς! Ποιος να το ξέχασε; Φύσηξε ο κυρ Αέρας, έτσι, δίχως καμιά προειδοποίηση. Άντε και φύσηξε από το ανοιχτό παράθυρο. Ως εδώ μικρό το κακό. Αμ, εκείνο το πετσετάκι το άσπρο τι δουλειά είχε πάνω στον μπουφέ, δίπλα στο παράθυρο; Το χειρότερο όμως άλλο: είχε και φουντάκι. Ποιος του έβαλε εκείνο το φουντάκι;

Ξέρετε τι είναι τα φουντάκια που ανεμίζουν απ' το φύσημα του αέρα για τα γατάκια; Ό,τι το κόκκινο πανί για τους ταύρους κι ακόμη χειρότερα μην πω. Πρόκληση φοβερή. Σκέτη τρέλα! Πώς να την προσπεράσει η Αστέρω, η στρουμπουλή ψιψίνα του σπιτιού;

Για κείνη τίποτε άλλο δεν υπήρχε πια. Στα ορθάνοιχτα μάτια της καθρεφτιζόταν μόνο το ροζ φουντάκι. Κεφάλι αριστερά δεξιά, πάνω κάτω και πάλι από την αρχή. Δεν κρατιέται άλλο. Ένας πήδος, τα πόδια τα μπροστά γαντζωμένα στο πετσετάκι και... ΜΠΑΜ!

Παρ' τα όλα κάτω. Καράβι, δέντρο, φωτάκια, στολίδια, γιρλάντες και φιογκάκια ένας σωρός επάνω της μα -θριάμβος- στα δόντια της το πολυπόθητο φουντάκι.

Χαμός και φασαρία. Φωνές και τιμωρία. Γιατί;

Δεν φταίει εκείνη. Χριστουγεννιάτικα δεν αφήνουμε παράθυρο ανοιχτό. Όλοι το γνωρίζουν αυτό!

ΝΑΓΙΑ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ

Η ντετέκτιβ των Χριστουγέννων

Παραμονή Χριστουγέννων. Κάθομαι σπίτι και βλέπω μια αστυνομική σειρά. Τι ωραία να μπορούσα να συμμετέχω! Περιμένω τη μαμά να γυρίσει. Άλλα μου είχε υποσχεθεί.

Χτυπάει το κουδούνι. Ο ταχυδρόμος. Φεύγει.

Βλέπω ένα κουτί κι ένα μικρό χριστουγεννιάτικο δέντρο. Στολισμένο με γράμματα του επιτραπέζιου. Για να δω και το κουτί. Μα τι είναι αυτά που έχει μέσα; Μια κλεψύδρα, ένα σημείωμα, χωρίς όνομα, γραμμένο στον υπολογιστή. «Αν θες να βρεις το τάμπλετ σου, ακολούθησε πιστά τις οδηγίες». Πού ξέρει ότι το έχασα;

Τελοσπάντων. Καλό ακούγεται για να περάσει η ώρα.

Γρίφος 1: Σύμφωνα μ' έναν μύθο της Ιταλίας πώς λεγόταν η κυρία από την οποία ζήτησαν οδηγίες οι τρεις μάγοι;

Γρίφος 2: Σε ποια χώρα οι άνθρωποι ντύνονται σαν αρκούδες για να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα;

Η καρδιά μου πιάνεται. Ο χρόνος τρέχει. Αλλάζω τη σειρά των γραμμάτων.

Μπεφάνα.

Ρουμανία.

Καλά τα 'λεγα στη μαμά, ντετέκτιβ θα γίνω όταν μεγαλώσω. Ή μάλλον Χριστουγεννο-ντετέκτιβ! Αφού ξέρω τα πάντα για το θέμα.

Ακούω τα κλειδιά. Εμφανίζεται η μαμά μου. «Καλά Χριστούγεννα, κορίτσι μου! Πάντα να λύνεις τους γρίφους. Ήθελα να νιώσεις κι εσύ ότι πρωταγωνιστείς στ' αστυνομικά που τόσο σ' αρέσουν».

Τι να 'λεγα σ' αυτήν την τρελομαμά;

«Σ' αγαπώ!»

Χριστουγεννιάτικες Νεροτσουλήθρες

Μια φορά κι έναν καιρό, στη μακρινή Παγούπολη, ζούσε ένας πριγκιπικός πιγκουίνος, ο Σίμπου. Του άρεσε ν' ακούει για τα ταξίδια των άλλων, για τις χώρες που επισκέφτηκαν τα Χριστούγεννα. Ήθελε τόσο πολύ να ταξιδέψει κι αυτός! Όμως, η μαμά του, η βασίλισσα, πίστευε ότι ήταν πολύ μικρός ακόμη. «Εμείς οι πιγκουίνοι της βασιλικής οικογένειας δεν βγαίνουμε συχνά απ' το Παγόκαστρο» έλεγε με τηντσιριχτή φωνή της, ανεβάζοντας τα μοβ γυαλιά που ολοένα έπεφταν στη μύτη της.

Βέβαια, αυτό που δεν ήξεραν, ήταν ότι ο θαλάσσιος ελέφαντας που του άρεσε να δημιουργεί μπλεξίματα, είχε ακούσει τη συζήτηση τους. Μια μέρα, λοιπόν, καθώς ο Σίμπου προσπαθούσε να πιάσει ένα ψαράκι που του ξέφευγε συνέχεια, τον πλησίασε. «Έχω να σου κάνω μια πρόταση. Ξέρεις, έχω ακούσει ότι όταν προχωρήσεις προς τα Παγόβουνα, θα βρεις κάτι μαγικό. Μ' αυτό μπορείς να πας όπου θες». Και μπλουμ! Εξαφανίστηκε!

Ο Σίμπου ξεκίνησε να γυρίσει στο Παγόκαστρο. Σκεφτόταν συνεχώς τα λόγια του θαλάσσιου ελέφαντα. Έτσι πήρε τα πέδιλά του και πήγε στα βουνά. Εκεί συνάντησε μια λευκή αλεπού, μ' ένα τεράστιο, πράσινο σκουφί, που έκρυβε το ένα της μάτι. Αυτή είπε: «Καλωσορίσατε στο γραφείο ταξιδιών-έκπληξη. Όπως βλέπετε υπάρχουν τρεις νεροτσουλήθρες». Ο Σίμπου σήκωσε το βλέμμα του. Πρώτα είδε μια γιγάντια, κόκκινη, στριφογυριστή τσουλήθρα, σαν χριστουγεννιάτικο μπαστουνάκι. Έπειτα μια γαλάζια. Μ' ένα σωρό μικρά σκαλάκια. Έφτανε τόσο ψηλά στα σύννεφα που σχεδόν δεν φαινόταν. Η τρίτη, πιο παράξενη απ' όλες. Πολύχρωμη, στα χρώματα τ' ουράνιου τόξου κι έμοιαζε με ντόνατ. Η αλεπού είπε: «Αν πάρεις την πρώτη τσουλήθρα, θα κάνεις ταξίδι μακρινό. Η δεύτερη θα σε πάει σ' έναν προορισμό έκπληξη. Με την τρίτη τσουλήθρα, θα

συναντήσεις όλα όσα ονειρεύτηκες ποτέ».

Ο Σίμπου έκανε δύο τούμπες στον αέρα. Αυτό πάντα τον βοηθούσε να σκεφτεί. Πριν προλάβει να μιλήσει, είδε να βγαίνει ένας γαλάζιος καπνός. Ένωσε μια απίστευτη νύστα. Ύστερα από λίγο ξύπνησε. «Μα πού είμαι;» Ξαφνικά, είδε τρία ψηλά ζώα με τέσσερα πόδια να τον πλησιάζουν.

«Τι είστε εσείς;» ρώτησε.

«Καμήλες!»

«Καμήλες;»

«Ναι! Μεταφορικό μέσο. Παλιά κουβαλήσαμε στην πλάτη μας τρεις μάγους. Για κάτι πολύ σπουδαίο».

«Ωραίο ακούγεται! Τώρα σας θυμήθηκα. Κι εγώ θα ήθελα να το κάνω αυτό».

«Τότε οι χριστουγεννιάτικες ιστορίες θα λένε για τους πγκούνους αντί για τις καμήλες!» είπαν κι οι δύο ταυτόχρονα.

Και γέλασαν δυνατά. Τόσο δυνατά που μπορεί να τους άκουσες ακόμη κι εσύ.

ΧΑΡΑ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Καλικάντζαρος των Χριστουγέννων

Πριν από πολλά χρόνια, στο χωριό του Άγιου Βασίλη, επικρατούσε πανικός. Τα ξωτικά ετοιμάζαν πυρετωδώς τα τελευταία δώρα των παιδιών, ενώ εκείνος έλεγχε τη λίστα, για να μην ξεχάσει κανένα δώρο. Κάτι δεν του έβγαине καλά! Έσπαγε το κεφάλι του, έλεγχε και ξαναέλεγχε, μα δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε.

«Άγιε Βασίλη! Βοήθεια!»

Σήκωσε τα γυαλιά του και κοίταξε προσεκτικά. Ήταν ο Ταράνδιος, ο επιστάτης του έλκηθρου.

«Τι έγινε, Ταράνδιε; Συνέβη κάτι σοβαρό;»

«Ο Ντάνσερ κι ο Πράνσερ... Κόπηκαν τα σχοινιά του έλκηθρου και δεν είναι εκεί!»

«Έψαξες καλά; Μήπως είναι κάπου τριγύρω;»

«Κοίταξα παντού. Οι υπόλοιποι τάρανδοι κοιμόντουσαν και δεν είδαν κάτι.»

«Θα ψάξω κι εγώ. Πάω να φωνάξω και τα ξωτικά. Αύριο είναι Χριστούγεννα και δεν είμαστε έτοιμοι. Πρέπει να βιαστούμε!»

Ο Άγιος Βασίλης, προβληματισμένος, πήγε στο εργοστάσιο παιχνιδιών. Εκεί όμως είδε κάτι χειρότερο. Τα ξωτικά είχαν αποκοιμηθεί και τα δώρα δεν είχαν τυλιχθεί!

«Χμμ, περίεργο!» είπε κι έτρεξε στη γυναίκα του, τη Μαίρη, να ρωτήσει αν παρατήρησε κάτι διαφορετικό.

Μόλις μπήκε στην κουζίνα, βρήκε τη Μαίρη γεμάτη ζάχαρη άχνη, τόσο πολύ, που η κόκκινη στολή της ήταν άσπρη πια.

«Τι έγινε; Είσαι καλά;»

«Κάτι περίεργο συμβαίνει! Εκεί που ετοίμαζα τους κουραμπιέδες και τα μελομακάρονα, έκλεισαν τα φώτα. Έτρεξα να βρω τη λάμπα κι όταν επέστρεψα, βρήκα τα πάντα καλυμμένα με ζάχαρη άχνη.»

«Χμ... Κάποιος σαμποτάρει τα Χριστούγεννα. Και πρέπει να τον ανακαλύψουμε γρήγορα. Φαντάζεσαι τι έχει να γίνει αν δεν τα λύσουμε όλα;»

«Κανένα παιδί δεν θα πάρει δώρο. Κανένα σπίτι δεν θα στολίσει ξανά το δέντρο... και τα Χριστούγεννα θα σβήσουν από το ημερολόγιο!»

«Όχι! Δεν θα συμβεί αυτό. Συγγνώμη...»

Ο Άγιος Βασίλης κι η Μαίρη κοίταξαν μπροστά τους. Ήταν ο

Καλικάντζαρος των Χριστουγέννων.

«Δεν ήθελα να συμβεί αυτό! Ήθελα μόνο να σας ανακατέψω λίγο! Όχι να καταστρέψω τα Χριστούγεννα!»

«Αχ, μα τι σκανταλιάρης που είσαι! Παραλίγο να κάνεις μεγάλη ζημιά!»

«Εγώ κοίμισα τα ζωτικά. Θα τα βοηθήσω να τυλίξουμε τα δώρα. Κι οι τάρανδοι είναι κλειδωμένοι στην καμπίνα, έχω εδώ τα κλειδιά. Να, πάρε και τις σωστές λίστες. Όσο για τη ζάχαρη...»

«Αχ βρε Καλικάντζαρε! Πότε θα σταματήσεις αυτά τ' αστεία;» είπε η Μαίρη και τον πασπάλισε με ζάχαρη άχνη.

Γελώντας οι τρεις τους κατάφεραν κι έσωσαν τα Χριστούγεννα. Από τότε οι Καλικάντζαροι φτιάχνουν μικρές πόρτες και τρυπώνουν στα σπίτια των ανθρώπων. Δεν κάνουν πολλές ζημιές πια. Απλώς πασπαλίζουν ολόγυρα με ζάχαρη άχνη γελώντας πονηρά!

Παντοτινά Χριστούγεννα

Σήμερα θα προσπαθήσω να σου διηγηθώ μερικές απ' τις ιστορίες που έχω ζήσει. Ξέρεις, έχω δει πολλά. Είμαι μεγάλη σε ηλικία. Θ' αναρωτιέσαι πόσο χρονών είμαι. Θα σου έλεγα, μα... έχω χάσει το μέτρημα. Μπορεί εκατόν είκοσι χρονών, μπορεί εκατόν τριάντα.

Η ζωή μου έχει νόημα λίγες μέρες τον χρόνο, μα αυτά που βλέπω αξίζουν τόσο, που δεν με νοιάζει. Ξέρεις πόσα χέρια μ' έχουν πιάσει; Έχω δει παιδιά να είναι μωρά και μετά να μεγαλώνουν. Μα το βλέμμα τους, κάθε φορά που με κοιτάζουν, είναι ακριβώς το ίδιο. Μετά αλλάζω χέρια, αλλάζω και χώρο. Έχω μπει σε σπίτια, σε γραφεία, σε σχολεία, μια φορά, πολύ παλιά, είχα μπει και σε παλάτι! Ναι, κανονικό παλάτι! Με βασιλιά και βασίλισσα.

Η παρέα μου είναι η καλύτερη. Κάθε βράδυ που οι άνθρωποι

κοιμούνται, συζητάμε και νιώθουμε σημαντικοί, που για μια ακόμη μέρα τους κάναμε χαρούμενους. Είμαστε μάγοι θα μπορούσε να πει κανείς. Μάγοι, γιατί χωρίς να κάνουμε κάτι, γεμίζουμε τις καρδιές με αγάπη.

Όπως σου είπα, έχω δει πολλά. Έχω βρεθεί μπροστά σε μεγαλοπρεπή τραπέζια, μα και σε πολύ φτωχικά. Κι αυτό που με σιγουριά μπορώ να πω είναι πως αυτά δεν έχουν σημασία. Γιατί τα Χριστούγεννα δεν είναι τα δώρα, ούτε τα φαγητά. Τα Χριστούγεννα είναι η ζεστασιά κι η θαλπωρή, τα χαμόγελα κάτω απ' το δέντρο – μικρό ή μεγάλο– και το βλέμμα των παιδιών, τόσο φωτεινό, που θα μπορούσε να στολίζει τον ουρανό.

Τα Χριστούγεννα είναι η οικογένεια, αυτή που έχει ο καθένας. Δεν είναι όλες ίδιες, πίστεψέ με! Αυτό όμως που ξέρω είναι ότι κάθε οικογένεια, απ' όσα άτομα κι αν αποτελείται, αν έχει μέσα της την αγάπη, έχει και λίγο απ' το φως των ημερών. Κι αυτό είναι το πιο σημαντικό!

Θα είμαι εδώ για πολύ καιρό, να βλέπω τον κόσμο ν' αλλάζει. Θα είμαι εδώ να δίνω χαρά, λάμψη και μαγεία. Και, στο τέλος, θα μπω πάλι στη χάρτινη κούτα, μαζί με τα υπόλοιπα στολίδια του δέντρου και θα μείνω στο σκοτάδι, περιμένοντας έναν ακόμη χρόνο. Έτσι νομίζεις, σωστά; Αυτό που δεν ξέρεις όμως είναι πως τα Χριστούγεννα για μας δεν τελειώνουν ποτέ! Εσύ βλέπεις μια χάρτινη κούτα με πλαστικά και γυάλινα στολίδια. Εμείς όμως φωτίζουμε ακόμα και στο πατάρι και κρατάμε καλά κρυμμένη τη μαγεία μας. Αν πιστεύεις αυτά που σου λέω, τότε μπορείς να μας ακούσεις τα βράδια να χορεύουμε και να τραγουδάμε χριστουγεννιάτικα τραγούδια. Κι ας μην είναι Χριστούγεννα. Για μας δεν τελειώνουν ποτέ! Για σένα;

ΕΥΗ ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ

Τραπέζι Χριστουγέννων

Τα περασμένα Χριστούγεννα, σε ένα χριστουγεννιάτικο τραπέζι, καθόντουσαν δυο φίλοι. Ο Κουραμπιές και το Μελομακάρονο. Κανένας δεν τους πρόσεχε, γιατί όλοι κοίταζαν και θαύμαζαν τους σιροπιασμένους Μπακλαβάδες. Πάει! Καταστράφηκαν τα όνειρά τους. Γιατί τι άλλο θα μπορούσαν να ονειρευτούν για τις χριστουγεννιάτικες μέρες; Τίποτα περισσότερο από το να τους θαυμάσουν.

«Αν είχαμε κι εμείς σιρόπι, θα ήμασταν πιο όμορφοι, δεν νομίζεις;» είπε ο Κουραμπιές στο Μελομακάρονο. «Και θα μας πρόσεχαν περισσότερο».

«Μα τέτοια απαξίωση χριστουγεννιάτικα;» συμπλήρωσε το Μελομακάρονο. «Δεν το έχω συναντήσει αυτό άλλα Χριστούγεννα».

Τα λόγια τους άκουσε η Κανάτα, όπως περνούσε καθώς πήγαινε πάνω κάτω στο τραπέζι για κεράσματα.

«Κάτι πρέπει να κάνω γι' αυτούς τους δύο. Βλέπω έχουν πέσει σε μελαγχολία. Θα τους φέρω λίγο μέλι να τους γλυκάνω μέρες που είναι».

Αλλά μόλις σήκωνε το χέρι της για να δώσει μέλι, να 'σου ένα άλλο χέρι την έπιανε για κεράσματα. Μέρες Χριστουγέννων και είχε πέσει πολύ δουλειά. Πού να προλάβει να ασχοληθεί μαζί τους.

Οι δύο φίλοι μαράζωναν και κοίταζαν με ζήλια τους Μπακλαβάδες. Οι Καλικάντζαροι, που ώρα τώρα τους παρακολουθούσαν, είδαν, άκουσαν και κατάλαβαν τον πόνο τους. Με ένα πήδημα βρέθηκαν μπροστά τους και, σκανδαλιάρηδες όπως ήταν, πήραν σιρόπι, τους κατάβρεξαν και τους μεταμόρφωσαν σε σιροπιαστούς αστείους Μπακλαβάδες. Ο Κουραμπιές και το

Μελομακάρονο έγιναν αγνώριστοι. Ούτε η Κανάτα δεν τους αναγνώρισε στο πέρασμά της. Στο τραπέζι ψιθυροί ακούστηκαν και κρυφά γέλια. Όλοι μιλούσαν για την ασχήμια τους και για το πόσο αταίριαστο είναι το σιρόπι πάνω τους. Κάποια στιγμή η Κανάτα τούς έδωσε δήθεν κατά λάθος μία σπρωξιά, να τους απομακρύνει, να μη φαίνονται. Οι δύο φίλοι προσπαθούσαν να κρυφτούν και, αν γινόταν, να εξαφανιστούν από το τραπέζι.

«Μήπως ήμασταν καλύτεροι όπως ήμασταν πριν;» ρώτησε ο Κουραμπιές.

«Ναι, τότε ήμασταν μοναδικοί. Θα μπορέσουμε άραγε ποτέ να βγάλουμε αυτό το σιρόπι από πάνω μας;»

Οι Καλικάντζαροι χοροπηδούσαν πάνω στο τραπέζι, γελούσαν και τους κορόιδευαν. Μέχρι που λυπήθηκαν την κατάστασή τους, πήγαν κοντά και ψιθύρισαν.

«Χριστούγεννα σήμερα. Δεν χωρεί αμφιβολία. Τέρμα η μελαγχολία!»

Κι έβγαλαν το σιρόπι.

Τώρα κάθονται με χάρη και καμάρι πρώτη θέση στο τραπέζι, τα θυμούνται και ξεκαρδίζονται στα γέλια!

Ο μήνας των αστεριών

Παραμονή Χριστουγέννων, χιόνια παντού. Οι πόρτες κλειστές και μονάχα ένα αγοράκι τις είχε ορθάνοιχτες. Καθόταν και κοίταζε τότε το αστέρι του στολισμένου δέντρου μέσα, τότε τα λαμπερά αστέρια του ουρανού έξω και περίμενε.

Όσο η γαργιά ετοίμαζε το χριστουγεννιάτικο δείπνο, εκείνο είχε αγκαλιά τα χριστουγεννιάτικα δώρα και σκεφτόταν πόσο όμορφη ήταν η σημερινή μέρα. Αλλά και πόσο ομορφότερη θα ήταν η νύχτα,

αφού σε λίγο οι γονείς θα έφερναν το καλύτερο δώρο. Ένα νεογέννητο αδελφάκι.

Ένωθε ευγνωμοσύνη και βγήκε να το πει στ' αστέρια, αφού η γιαγιά ήταν απασχολημένη.

Το κρύο ήταν τσουχτερό και το αγοράκι έβγαινε, τους έλεγε κάτι λίγα και ξανάμπαινε.

Και τι να πρωτοπεί, αλήθεια! Για το «Καλήν εσπέραν, άρχοντες» που τραγουδούσε όλη μέρα τσαλαβουτώντας στα χιόνια; Την παρέα με φίλους και το τακ τακ στις πόρτες; Τα δώρα που του έδιναν; Το χριστόψωμο της γιαγιάς που του είχε τρυπήσει τη μύτη; Ή μήπως το αδελφάκι που σε λίγο θα έφερναν οι γονείς στο σπίτι;

Κι όπως κοιτάζε τ' αστέρια και σκεφτόταν ποιο απ' όλα να έλεγε πρώτο, ακούστηκε μια γνώριμη φωνή.

«Ήρθαμε! Καλά Χριστούγεννα!»

Το αγοράκι σήκωσε τα χέρια στον ουρανό και είπε:

«Αγαπημένε Δεκέμβριε, πόσο σε αγαπώ που έχεις τόσα αστέρια!»

ΜΑΙΡΗ ΦΡΑΪΔΑΚΗ

Ένα Χριστουγεννιάτικο βιβλίο αφηγείται

Πολλοί θεωρούν πως ένα βιβλίο δεν έχει ζωή. Πως είναι ένα άψυχο αντικείμενο. Δεν είναι αλήθεια. Θα με ρωτήσετε πως το γνωρίζω. Είμαι βιβλίο και, μάλιστα, με χριστουγεννιάτικο περιεχόμενο. Γιατί το αναφέρω; Ε, όπως και να το κάνουμε τα Χριστούγεννα είναι μια ιδιαίτερη περίοδος. Δεν έχει χαρακτηριστεί τυχαία ως η ωραιότερη. Κρίμα που οι άνθρωποι δεν κρατούν αυτό το

συναίσθημα και τη ζεστασιά όλο τον χρόνο.

Μα μη μ' αφήνετε να μιλώ για τα Χριστούγεννα γιατί δεν θα σταματήσω ποτέ. Ας ξεκινήσω καλύτερα μ' αυτό που έχω σκοπό να σας πω. Την ιστορία μου...

Όλα ξεκίνησαν με τη δημιουργία μου από τον συγγραφέα που είχε την ιδέα για το περιεχόμενό μου και τον εικονογράφο που ζωγράφισε αυτά τα υπέροχα σχέδια. Πέρασε καιρός μέχρι να πάρω την τελική μου μορφή είναι η αλήθεια. Ταλαιπωρήθηκα μαζί μου τόσο ο συγγραφέας όσο κι ο εικονογράφος μέχρι να καταλήξουν στο πώς πρέπει να μοιάζω. Αφού συμφώνησαν μεταξύ τους, με έστειλαν στον εκδότη που έκανε κάποιες διορθώσεις και αλλαγές και στο τυπογραφείο, να τυπωθώ και να γίνει η λεγόμενη βιβλιοδεσία μου.

Αφού συνέβη αυτό, ξεκίνησε η διανομή μου και βρέθηκα σε ένα βιβλιοπωλείο. Με περιεργάστηκαν κάμποσα χέρια, μικρών και μεγάλων, όχι πολλά ευτυχώς, ώσπου ένα πανέμορφο παιδάκι με επέλεξε. Η μαμά του συμφώνησε να με αγοράσουν και βρέθηκα στην αγκαλιά και στα μικρά του χέρια σε ένα πανέμορφο στολισμένο σπίτι, να με ξεφυλλίζει γεμάτο ενθουσιασμό. Με καμάρι με παρουσίασε στην υπόλοιπη οικογένεια. Τα βράδια με έπαιρνε στο κρεβάτι και αφού διάβαζε το περιεχόμενό μου θαυμάζοντας τις εικόνες, κρατώντας με στα όμορφα μικρά χεράκια του, με άφηνε στο κομοδίνο του μόνο όταν ετοιμαζόταν να κοιμηθεί.

Όμως μόλις πέρασαν τα Χριστούγεννα, όλα άλλαξαν. Μπήκα ξαφνικά στο ράφι και έμεινα εκεί για πολύ καιρό. Ξαναβγήκα στο προσκήνιο τα επόμενα Χριστούγεννα, καθώς ο μικρούλης με τη μαμά του αναζητούσαν χριστουγεννιάτικα βιβλία να διαβάσουν. Μετά από έναν ακόμη χρόνο θεωρήθηκε ότι δεν είμαι κατάλληλος για την ηλικία του παιδιού και με κατέβασαν στην αποθήκη. Πέρασα πολύ καιρό εκεί. Έκανα παρέα με άλλα βιβλία και χριστουγεννιάτικα, κυρίως, αντικείμενα γιατί πάντα τους είχα αδυναμία.

Ώσπου αποφάσισαν να με χαρίσουν γιατί έπιανα χώρο. Εγώ όμως πίστευα πάντα στη μαγεία των Χριστουγέννων. Και είχα δικίο. Με έδωσαν σε ένα σχολείο. Τώρα πολλά είναι τα παιδιά που με διαβάζουν, κυρίως τα Χριστούγεννα, μα με περιεργάζονται όλες τις εποχές του χρόνου!

Το μαγικό σεντούκι των Χριστουγέννων

Η επίσκεψη στον παππού και στη γιαγιά ήταν πάντα κάτι ευχάριστο για τη Μαρίνα. Της άρεσε ν' ακούει τις όμορφες ιστορίες για τα παλιά χρόνια, κυρίως για την περίοδο των Χριστουγέννων, που γιόρταζαν όταν ήταν νέοι. Πάντα αναρωτιόταν γιατί έπαψε να γιορτάζεται αυτή η τόσο διασκεδαστική και όμορφη εποχή.

Σήμερα όμως ο παππούς είναι λίγο κουρασμένος και η γιαγιά προέτρεψε τη Μαρίνα να κάνει μια βόλτα στη μικρή σοφίτα που της άρεσε να εξερευνά. Εκείνη έφτασε χωρίς δεύτερη κουβέντα στη σκάλα, την ανέβηκε τρέχοντας και μπήκε με φόρα στο δωμάτιο. Με το βλέμμα της διέτρεξε τον χώρο. Προσπάθησε να θυμηθεί ποια σημεία είχε εξερευνήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα μόλις διάβασε σε μια μεγάλη κούτα «Χριστουγεννιάτικα Είδη». Πώς της είχε ξεφύγει τόσο καιρό; Έβαλε μέσα τα χέρια της κι έβγαλε διάφορα αντικείμενα. Μπάλες, γιρλάντες, διακοσμητικά, λαμπάκια κι ένα μικρό ξύλινο σεντούκι.

Έψαξε να βρει το κλειδί του αλλά πουθενά. Προσπάθησε να το ανοίξει αλλά δεν τα κατάφερε. Το πέταξε κάτω. Δεν έσπασε. Το ξαναπήρε στα χέρια της με προσοχή αυτή τη φορά. Το έφερε στο ύψος του προσώπου της κι έβαλε το μάτι της εκεί που κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται το κλειδί. Ξαφνικά το σεντούκι άνοιξε! Το άφησε με προσοχή στα πόδια της κι άγγιξε το πάνω μέρος του. Ένα λευκό

χαρτί ξεδιπλώθηκε. Κάτω απ' αυτό υπήρχαν πολύ μικρά αντικείμενα σαν μινιατούρες. Χριστουγεννιάτικο δέντρο, γλυκίσματα, καρνο-
θαυάστες, ξωτικά. Ήταν όλα τόσο μικρά. Ξανακοίταξε το χαρτί
μήπως υπήρχε κάποιο σημάδι. Το σήκωσε στο φως και τότε το είδε να
γεμίζει με χρυσά γράμματα! «Αν διαβάζεις αυτό το γράμμα σημαίνει
πως έχεις αγνή καρδιά. Εσύ, και μόνον εσύ, μπορείς να ξυπνήσεις
το πνεύμα των Χριστουγέννων στις καρδιές των ανθρώπων. Τα
Χριστούγεννα ήταν κάποτε μια λαμπρή περίοδος. Μα οι άνθρωποι
έχασαν το πραγματικό τους νόημα. Τους τιμώρησα στερώντας τους τη
γιορτή. Μόνο όποιος την εκτιμά μπορεί να την επαναφέρει. Εσύ...».

Ξαφνικά τα χρυσά γράμματα άρχισαν να πέφτουν πάνω στις
μινιατούρες κι αυτές να μεγαλώνουν και να γίνονται χρώματα, γεύσεις
και αρώματα. Μια γλυκιά θαλπωρή γέμισε το δωμάτιο, εξαπλώθηκε
στο υπόλοιπο σπίτι κι ύστερα στη γειτονιά, στην πόλη, στη χώρα και
στο σύμπαν όλο! Η μαγεία των Χριστουγέννων είχε επιστρέψει. Η
πόρτα άνοιξε και φάνηκαν ο παππούς και η γιαγιά της Μαρίας. Την
αγκάλιασαν κι ο κόσμος πλημμύρισε και πάλι με αγάπη.

ΧΡΥΣΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΟΥΣ

Ποιος θα σώσει την Πρωτοχρονιά;

Ο Ντροπαλός ήταν ένα μικρό, ντροπαλό και φοβητσιάρικο
ξωτικό που ζούσε στο χωριό του Αϊ Βασίλη. Κανείς δεν θυμόταν ποιο
ήταν το πραγματικό του όνομα. Όλοι τον πείραζαν και τον φώναζαν
ντροπαλό, δειλό και φοβητσιάρη. Η αλήθεια είναι πως φοβόταν τόσο
πολύ που τρόμαζε ακόμα και με τον ίσκιο του.

Εκείνο το κρύο βράδυ της Παραμονής της Πρωτοχρονιάς όλα

ήταν ήσυχα στο χωριό του Αϊ Βασίλη. Το χιόνι έπεφτε πυκνό κι όλοι κοιμόντουσαν από νωρίς. Ο Ντροπαλός κοιμόταν κι αυτός, βαθιά δίπλα στο τζάκι, όταν ξύπνησε ξαφνικά από ένα δυνατό φτέρνισμα. «Αααψού!» Εδώ και λίγες μέρες ο Αϊ Βασίλης ήταν άρρωστος, στο κρεβάτι. Έβηχε, φτερνιζόταν και είχε πυρετό. Η γυναίκα του του είχε απαγορεύσει να σηκωθεί. Ήταν πάρα πολύ αναστατωμένη. Βημάτιζε πάνω κάτω στο δωμάτιο προσπαθώντας να βρει μια λύση. Για πρώτη φορά εδώ και τόσα χρόνια κινδύνευε να χαθεί η Πρωτοχρονιά.

Το έλκνηθρο ήταν ήδη φορτωμένο με δεκάδες πολύχρωμα πακέτα κι οι τάρανδοι περίμεναν υπομονετικά να ξεκινήσουν το μεγάλο τους ταξίδι. Όμως ο Αϊ Βασίλης δεν μπορούσε να ταξιδέψει. Αυτό δεν είχε ξανασυμβεί. Τα παιδιά σ' όλο τον κόσμο τον περίμεναν με μεγάλη ανυπομονησία. Πώς θα ένιωθαν άραγε όταν ξυπνούσαν το επόμενο πρωί και δεν έβρισκαν το δώρο τους; Όχι. Αυτό θα ήταν μεγάλη καταστροφή. Πρωτοχρονιά χωρίς δώρα γίνεται; Δεν γίνεται. Δεν θα το επέτρεπε ποτέ. Τι μπορούσε να κάνει όμως;

Μια ιδέα πέρασε από το μυαλό της. Γύρισε και κοίταξε τον Ντροπαλό. Πήγε βιαστικά στην κουζίνα της κι όταν γύρισε, κρατούσε μια πιατέλα με φρεσκοψημένα και μοσχομυριστά μπισκότα. «Ντροπαλέ, έχω να σου αναθέσω μια σοβαρή αποστολή» είπε. «Απόψε θα πάρεις τη θέση του Αϊ Βασίλη και θα μοιράσεις εσύ τα δώρα στα παιδιά». Εκείνος γούρλωσε τα μάτια. «Μα δεν μπορώ. Αποκλείεται να τα καταφέρω. Φοβάμαι».

«Φυσικά και θα τα καταφέρεις. Πιστεύω σε σένα και στη δύναμή σου».

«Δεν είμαι καθόλου δυνατός. Ένα μικρό κι ασήμαντο ξωτικό είμαι».

«Είσαι πολύ δυνατός αλλά δεν το ξέρεις» απάντησε και του έδωσε ένα μπισκότο. «Φάε αυτό το μπισκότο. Είναι μαγικό. Όποιος το φάει γίνεται πολύ γενναίος. Ατρόμητος θα έλεγα. Τίποτα και

κανένας δεν μπορεί να τον φοβίσει».

Τα μάτια του Ντροπαλού έλαμψαν. Πήρε το γλυκίσμα και το καταβρόχθισε μεμιάς. Για μια στιγμή ένωσε απίστευτα θαρραλέος. Μ' ένα σάλτο έφτασε στο έλκηθρο. Αποχαιρέτησε την κυρία Αϊ Βασίλη και τράβηξε τα γκέμια των τάρανδων. Βρέθηκε να πετάει στον έναστρο ουρανό.

Εκείνο το κρύο βράδυ της παραμονής της Πρωτοχρονιάς ο Ντροπαλός πήγε σ' όλα τα μέρη της γης, απ' άκρη σ' άκρη. Μοίρασε δώρα στα παιδιά που κοιμόντουσαν αμέριμνα στα ζεστά τους κρεβατάκια. Όταν το πρωί της επόμενης μέρας γύρισε στο χωριό, ήταν κουρασμένος αλλά πολύ ευτυχισμένος. Όλοι είχαν μάθει το κατόρθωμα του και ήταν περήφανοι για κείνον. Περισσότερο απ' όλους ο Αϊ Βασίλης. Κανείς δεν τον ξαναφώναξε Ντροπαλό. Τον φώναζαν πια Ατρόμητο.

Και να σας πω κι ένα μυστικό; Το μπισκότο που έφαγε δεν ήταν καθόλου μαγικό!

Το πεφταστέρι των Χριστουγέννων

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων κι έκανε κρύο τσουχτερό. Ο φτωχός ψαράς είχε ρίξει από νωρίς τα δίχτυα κι ετοιμαζόταν να τα μαζέψει. Έπρεπε να γυρίσει σπίτι. Η γυναίκα κι η κόρη του θα τον περίμεναν. Ένωθε τόσο λυπημένος. Φτιάσανε πάλι τα Χριστούγεννα και δεν είχε καταφέρει ν' αγοράσει ένα δώρο στη μικρή του Μαρία. Πριν λίγες μέρες πήγε μόνος του στο δάσος κι έκοψε ένα έλατο. Η κόρη του το στόλισε με κουκουνάρια και βελανιδιά και δεν χόρταινε να το καμαρώνει.

Με αργές κινήσεις άρχισε να ανεβάζει τα δίχτυα στη βάρκα. Δεν είχε πιάσει τίποτα. Ούτε ένα ψάρι. Ξαφνικά, όμως, ανάμεσα στα

δίχτυα είδε έναν αστερία. Ήταν πολύ παράξενος. Δεν είχε ξαναδεί όμοιό του. Τον ξέμπλεξε προσεχτικά κι ετοιμάστηκε να τον ρίξει στη θάλασσα.

«Σε παρακαλώ, μη με ρίξεις στο νερό. Πούντιασα εκεί μέσα».

«Άλλο και τούτο πάλι. Αστερίας που μιλάει. Πάει, τρελάθηκα...» μονολόγησε ο ψαράς.

«Δεν είμαι αστερίας. Αστέρι είμαι».

«Και τι δουλειά έχει ένα αστέρι στη θάλασσα;»

«Ε, να, έπεσα. Είμαι πεφταστέρι. Έφυγα κρυφά από τη γειτονιά τ' ουρανού γιατί ήθελα να δω τη γη από κοντά. Είναι τόσο όμορφη! Ξεχάστηκα όμως και κατέβηκα πολύ χαμηλά. Κάποια στιγμή έχασα την ισορροπία μου κι έπεσα μέσα στη θάλασσα. Και τώρα τι θα κάνω; Πώς θα γυρίσω πίσω; Πάγωσα τόση ώρα εκεί μέσα. Μη μ' αφήσεις εδώ, σε παρακαλώ. Πάρε με μαζί σου.

Ο ψαράς δεν πίστευε στ' αυτιά του. Είχε ακούσει να λένε ότι την Παραμονή των Χριστουγέννων γίνονται θαύματα. Αυτός όμως, εδώ και πολύ καιρό, είχε πάψει να το πιστεύει. Το λυπήθηκε το καημένο τ' αστέρι. Δεν ήθελε να τ' αφήσει μόνο του στην παγωνιά. Πολύ προσεχτικά το έβαλε στην τσέπη του και ξεκίνησε για το σπίτι. Ήταν μικρό και φτωχικό το σπιτάκι του. Μια ξύλινη καλύβα στην άκρη του δάσους. Μόλις μπήκε μέσα, τον πήρε η μυρωδιά από φρεσκοψημένο ψωμί κι από ψητά μήλα με κανέλα. Στη γωνία σιγόκαιγε η φωτιά στο τζάκι.

Η κόρη του η Μαρία έτρεξε και τον αγκάλιασε γελώντας.

«Ήρθες, μπαμπάκα;»

Εκείνος έβαλε το χέρι στην τσέπη του κι έβγαλε το αστέρι. Τα μάτια της μικρής ελαμψαν. Το έπιασε, ανέβηκε σε μια καρέκλα και, με μεγάλη προσοχή, το τοποθέτησε στην κορυφή του δέντρου. Τι όμορφο που ήταν!

Το αστέρι ένωσε υπέροχα που βρέθηκε εκεί ψηλά. Ένωσε την

Χριστούγεννα που δεν τελειώνουν ποτέ!

καρδούλα του να πλημμυρίζει από χαρά. Κι ήταν τόσο μεγάλη που άρχισε να λάμπει. Το καλυβάκι φωτίστηκε ολόκληρο, λες και κάποιος είχε ανάψει δεκάδες χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια. Έλαμψε και το προσωπάκι της μικρής Μαρίας από ευτυχία. Κι όλη αυτή η λάμψη ζέστανε την καρδιά του φτωχού ψαρά. Κι άρχισε να πιστεύει ξανά στα θαύματα...

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΕΣ... ΠΡΟ(Σ)ΚΛΗΣΕΙΣ!

Γράψε και ζωγράφισε τις δικές σου ιστορίες!

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κάτω απ' το δέντρο τα δώρα ζωντάνεψαν. Τι σκέψεις θα έκαναν για τα θέλω και τον χαρακτήρα όσων τα λάβουν; Γράψτε μια ιστορία 300-350 λέξεις.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΕΝΕΤΣΑΝΑΚΗ

1.Αφού διαβάσεις τα υπέροχα κείμενα του βιβλίου, μπορείς να γίνεις ο εικονογράφος τους! Διάλεξε ένα ή και περισσότερα και εικονογράφησε. Το μόνο που χρειάζεσαι είναι χαρτιά, χρώματα και φαντασία.

2.Σκέψου τι μπορεί να συμβαίνει μετά το κείμενο που σου άρεσε περισσότερο στο βιβλίο αυτό; Τι ακολουθεί; Γράψε τη συνέχεια που φαντάστηκες.

3.Καλικάντζαρος Τρικλοπόδης.

Καλικάντζαρος Στραβολαίμης.

Καλικάντζαρος Περίδρομος.

Καλικάντζαρος Κωλοβελόνης.

Αυτά είναι μερικά μόνο από τα αστεία ονόματα των καλικάντζαρων. Μπορείς από τα ονόματά τους να καταλάβεις τι σκανταλιές κάνουν; Προσπάθησε να φτιάξεις κι εσύ αστεία ονόματα καλικαντζάρων.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΟΥΔΟΥΡΗ

Πώς φαντάζεσαι τον κόσμο χωρίς Χριστούγεννα; Γράψε μια μικρή ιστορία για ένα παράξενο μέρος όπου ο κόσμος δεν γιόρταζε τα Χριστούγεννα. Πώς πιστεύεις ότι θα ήταν αυτός ο τόπος κι οι άνθρωποί του; Τι θα ήθελες να τους συμβεί ώστε να νιώσουν κι εκείνοι τη μαγεία των Χριστουγέννων;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΑΛΑΝΟΥ

Ένα βράδυ, μέσα στις γιορτές, γυρίστε πίσω πολλά πολλά χρόνια. Ρίξτε κουβέρτες στο πάτωμα και χουχουλιάστε όλη η οικογένεια μαζί. Ανάψτε μερικά κεριά και κλείστε όλες τις ηλεκτρονικές συσκευές. Προσποιηθείτε ότι δεν υπάρχει τεχνολογία, ούτε καν ηλεκτρισμός. Σκεφτείτε κι αφηγηθείτε ή γράψτε ιστορίες για το πώς πιστεύετε ότι πενούσαν τα Χριστούγεννα πριν από 30, 40, 1000 χρόνια και πως φαντάζεστε ότι θα τα περνάνε στο μέλλον.

ΣΤΕΥΗ ΓΑΤΗ

1.Κουλουρογραμματοϊστορίες: Την 1η του Δεκέμβρη πλάθουμε 24 κουλουράκια με σχήμα τα γράμματα της Αλφαβήτας. Ένα κουλουράκι-γράμμα για κάθε μέρα, ώσπου να έρθουν τα Χριστούγεννα. Κάθε μέρα τρώμε ένα και προσπαθούμε να φτιάξουμε μια ιστορία μ' αυτό. Έτσι μετράμε αντίστροφα ευχάριστα, χορταστικά και διασκεδαστικά!

2.Το παιχνίδι των περιέργων ερωτήσεων. Σκεφτόμαστε αλλιώς, φτιάχνοντας ιστορίες με ερωτήσεις διαφορετικές όπως:

- Τι θα γινόταν αν τα Χριστούγεννα στον τόπο μας ήταν

καλοκαίρι;

- Αν την ώρα που ερχόταν ο Αϊ Βασίλης να σου αφήσει τα δώρα σε έβρισκε ξύπνια/ο; Τι πιστεύεις ότι θα σου έλεγε;

- Τι θα συνέβαινε αν τελειωνε η ζάχαρη από όλο τον κόσμο λίγο πριν τα Χριστούγεννα;

- Αν οι καλικάντζαροι γίνονταν ξαφνικά καλοί και ήσυχοι, ποιος θα έκανε τις ζημιές τις μέρες των Χριστουγέννων;

Οι απαντήσεις μπορούν να σας εκπλήξουν και να γίνουν αφορμή για όμορφες και διασκεδαστικές οικογενειακές στιγμές!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΣΣΕΛΟΥΡΗ

Συμπληρώστε το παραμύθι

Κάποια Χριστούγεννα, πριν πολλούς χειμώνες, τα ξωτικά στο Βόρειο Πόλο ήταν πολύ κουρασμένα. Έτσι είπαν στον Άγιο Βασίλη ότι δεν μπορούν να φτιάξουν τα παιχνίδια για τα παιδιά.

Τότε εκείνος αποφάσισε...

ΜΑΡΙΑ ΚΟΜΠΟΛΙΤΗ

«Ένας καλός καλικάντζαρος. Πώς έγινε και ξεσόισε;» Γράψτε μια ιστορία (100-300 λέξεις) μ' αυτό το θέμα.

ΓΙΩΤΑ ΚΟΤΣΑΥΤΗ

Επιλέξτε ένα από τα παρακάτω θέματα και γράψτε:

1. Παραμύθια μέχρι 400 λέξεις

2. Μικροδιηγήματα μέχρι 200 λέξεις

3. Ποιήματα μέχρι 20 στίχους (προσοχή στο μέτρο και την ομοιοκαταληξία!)

Να είναι χαρούμενα, αισιόδοξα –ή και χιουμοριστικά– και να μεταφέρουν το κλίμα και τη ζεστασιά των Χριστουγέννων

Χριστουγεννιάτικο δέντρο

Χριστουγεννιάτικο καράβι

Χριστούγεννα στον κόσμο

Στολισμός-διακόσμηση

Φαγητά-γλυκά Χριστουγέννων

Ανταλλαγή δώρων

Κάλαντα

Ήθη και έθιμα

Φωτεινό αστέρι

Φάτνη

Τρεις μάγοι

Πρωτοχρονιά

Ρόδι

Βασιλόπιτα

Άγιος Βασίλης-έλκηθρο-τάρανδοι

Καλικάντζαροι

Αγάπη-προσφορά-αλληλεγγύη

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Σε ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο πρέπει να βάλεις 30 ευχές-στολίδια. Όπως π.χ. Αγάπη, Ειρήνη. Ζωγράφισε και στόλισέ το!

ΜΕΛΙΝΑ ΛΕΟΚΑΤΑ

Βοηθήστε τον Λαγό του Πάσχα

Οι καλικάντζαροι ταξίδεψαν στη Γερμανία και κατάφεραν να πιάσουν αιχμάλωτο τον Λαγό του Πάσχα. Σκοπεύουν να τον πάρουν μαζί τους στα έγκατα της γης για έναν χρόνο. Ποιος θα κρύψει τώρα τα σοκολατένια αυγά στις αυλές των παιδιών;

Μόνο αν διηγηθεί πώς γιορτάζουν στην Ελλάδα τα Χριστούγεννα, θα τον απελευθερώσουν. Θα τον βοηθήσετε; Γράψτε εσείς τα ήθη και τα έθιμα των Χριστουγέννων του τόπου σας πριν τα Φώτα, ώστε να γυρίσει στην πατρίδα του και να τελειώσει όλα τα σοκολατένια αυγά πριν το Πάσχα. Και πού ξέρετε; Μπορεί να σας στείλει κι εσάς μερικά!

ΠΕΠΗ ΛΥΧΝΟΥ

1. Τις ημέρες των Χριστουγέννων ανταλλάσουμε ευχές με την ελπίδα να γίνουν πραγματικότητα. Καταγράψτε στο σημειωματάριό σας όσες περισσότερες μπορείτε. Στη συνέχεια υποθέστε ότι έχετε τη μαγική δύναμη να πραγματοποιήσετε μια από αυτές. Γράψτε την ιστορία (μέχρι 200 λέξεις) της ευχής που διαλέξατε αξιοποιώντας την στην αρχή ή στο τέλος του κειμένου σας.

2. Φέτος έχετε τη δύναμη του Πνεύματος των Χριστουγέννων. Πάρτε τη συνταγή για κουραμπιέδες της μαμάς και στη θέση των υλικών βάλτε θετικά συναισθήματα, δράσεις, πράξεις (π.χ. αγάπη, γέλιο, αγκαλιά). Απομένει να γράψετε σε ένα κειμενάκι (μέχρι 200 λέξεις) την εκτέλεση (π.χ. ποιος/οι, πού, πότε, με ποιον, πώς...)

ΓΑΡΥΦΑΛΛΙΑ ΜΟΣΧΟΒΑ

1. Τα Χριστούγεννα φέτος θέλουν να αναδείξουν το ποιητικό σας ταλέντο.

Δημιουργήστε μία ακροστιχίδα με τα γράμματα της λέξης Χριστούγεννα. Ξεκινώντας από το κάθε γράμμα, γράψτε έναν στίχο που να έχει σχέση με τη γιορτή αυτή. Στο τέλος διαβάστε όλους τους στίχους με τη σειρά και θα δείτε ότι μόλις συνθέσατε ένα υπέροχο ποίημα.

2. Πόσο όμορφες εικόνες μας φέρνουν τα Χριστούγεννα!

Κρατήστε την πρώτη χριστουγεννιάτικη κάρτα που θα λάβετε φέτος και με αφορμή την εικόνα που βλέπετε, γράψτε μια ιστοριούλα ως 200 λέξεις ή ένα ποίημα ως 20 στίχους. Δώστε τίτλο.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΠΑΝΤΩΛΑ

Πες το με τη φωνή σου, γραψ' το με το μολύβι σου ή ζωγράφισέ το με τη φαντασία σου!

1. Το βράδυ της Παραμονής των Χριστουγέννων τρία στολίδια από το χριστουγεννιάτικο δέντρο, ένας πιγκουίνος, ένας καρυοθραύστης κι ένας καλικάντζαρος ζουν μια φανταστική περιπέτεια. Ποια θα μπορούσε να είναι αυτή;

2. Ξημέρωσαν Χριστούγεννα. Ξυπνάς και βλέπεις το χριστουγεννιάτικο δέντρο. Κάτω δεν είναι το δώρο που περίμενες. Στην κορυφή, όμως, είναι ένα μικρό και φωτεινό αστέρι από τον ουρανό. Έχεις μόνο μία ευχή πριν αυτό επιστρέψει στην παρέα του, τα αστέρια. Τι θα ευχόσουν;

3. Αν ήσουν ο Αϊ Βασίλης και δεν έβρισκες τη στολή σου, τι θα φορούσες; Έχεις και μια αποστολή! Να μοιράσεις τα δώρα στα παιδιά. Καλό είναι να βιαστείς!

ΒΟΥΛΑ ΝΑΝΗ

1. Αυτά τα Χριστούγεννα είσαι η/ο τυχερή/ός και θα πραγματοποιηθεί μια ευχή σου. Τι είναι αυτό που θα ήθελες να πραγματοποιηθεί; Άκου την καρδιά σου και γράψε τι σου είπε.

2. Ο Άγιος Βασίλης σου ανέθεσε να γράψεις τις πιο αστείες και πρωτότυπες χριστουγεννιάτικες ευχές. Φτιάξε καρτούλες, γράψε σε κάθε καρτούλα μια ευχή και μοίρασέ τες όπου θέλεις. Στείλε την πιο αστεία ευχή στον Άγιο Βασίλη.

3. Τι θα έλεγες για μια παραμυθοσαλάτα; Η Χιονάτη, η Σταχτοπούτα, ο Χάνσελ, η Γκρέτελ και όποιος άλλος ήρωας σου αρέσει, αποφάσισαν ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ να συναντήσουν το πνεύμα των Χριστουγέννων. Όμως ένα παράξενο ξωτικό τούς βάζει εμπόδια! Θα τα καταφέρουν οι ήρωές μας; Ανυπομονώ να διαβάσω την ιστορία σου!

ANNA ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

1. Διαλέξτε μια ιστορία, ένα παραμύθι ή ένα ποίημα απ' τα Χριστούγεννα που δεν τελειώνουν ποτέ

α) συνεχίστε την ιστορία, το παραμύθι (μέχρι 100 λέξεις) ή το ποίημα που διαλέξατε (μέχρι 10 στίχους).

β) Γράψτε μια δική σας ιστορία ή παραμύθι μέχρι 100 λέξεις ή ένα ποίημα μέχρι 10 στίχους με τον ίδιο τίτλο.

2. Τι μπορεί να συνέβη και άργησε να έρθει ο Αϊ Βασίλης το βράδυ της Πρωτοχρονιάς; Γράψτε τη δική σας ιστορία (100-200 λέξεις).

ΧΑΡΑ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

1. Συμπληρώστε το παραμύθι

Μια φορά και έναν καιρό, σ' ένα μικρό χωριό, οι κάτοικοι ετοιμάζονταν για τις γιορτές. Στόλιζαν τα δέντρα και...

Όλοι ήταν χαρούμενοι επειδή...

Τα παιδάκια ετοιμάζονταν για τα κάλαντα. Ο ζαχαροπλάστης... Οι μαμάδες έψηναν... στον φούρνο. Την παραμονή των Χριστουγέννων άρχισε να πέφτει χιόνι. Μερικά παιδιά βγήκαν έξω και... Όμως τότε κάτι ξαφνικό συνέβη! Όλα τα λαμπάκια του χωριού έσβησαν. Οι κάτοικοι του χωριού ξεκίνησαν να ψάχνουν για ποιο λόγο. Ο Γιώργος και η Μαρία έσαξαν στο... Η κυρία Μαλάμω κοίταξε πίσω από... Ο κύριος Μανώλης σκαφάλωσε στο... Κάποια στιγμή η Κατερίνα φώναξε: «Βρήκα τον ύποπτο! Ελάτε!» Πίσω από τα καλώδια ήταν κρυμμένος... Όλοι γέλασαν και ο κύριος Πέτρος τα διόρθωσε. Μόλις τα φώτα ξανάναψαν, κάτω από τα δέντρα είδαν τα δώρα που είχε αφήσει ήδη ο Άγιος Βασίλης. Όλοι ήταν χαρούμενοι και πάλι! Τα αστέρια έλαμπαν, ενώ μια φωνή ακούστηκε να λέει από τον ουρανό «...».

2. Γράψε ένα τραγούδι για τα κάλαντα. Χρησιμοποίησε τις λέξεις: γιορτές, φάτνη, τραγούδι, αγάπη, αστέρι, Αϊ Βασίλης, δώρα, αγάπη.

3. Γράψε έναν διάλογο μεταξύ ενός κουραμπιέ κι ενός μελομακάρονου. Άφησε τη φαντασία σου ελεύθερη και σκέψου. Τι θα μπορούσαν να συζητάνε τα δυο αυτά γλυκά; Λες να «τσακώνονται» για το ποιο είναι πιο νόστιμο; Ή μήπως είναι αγαπημένα; Τι ιστορίες μπορεί να λένε τα βραδιά που κοιμάσαι;

ΕΥΗ ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ

Το παράξενο στολίδι του χριστουγεννιάτικου δέντρου. Ένα στολίδι που ήταν ιδιαίτερο. Είχε παραξενιές, δεν έμοιαζε με τα υπόλοιπα. Διάλεγε το κλαδί που ήθελε να βρίσκεται, εκνευριζόταν με το παραμικρό, όλα πάνω και κάτω στο δέντρο του έφταιγαν... μέχρι που ήρθε ένα αστέρι κι όλος ο κόσμος άλλαξε. Γράψτε ένα παραμύθι ως 400 λέξεις. Τι παραξενιές μπορεί να έχει ένα στολίδι; Και πώς μπορεί ένα αστέρι να τις κάνει να εξαφανιστούν;

ΧΡΥΣΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Παραμονή Πρωτοχρονιάς κι ο Αϊ Βασίλης ξεκουράζεται δίπλα στο τζάκι πίνοντας ζεστή σοκολάτα πριν ξεκινήσει το μεγάλο ταξίδι. Έτσι όπως είναι χαλαρός, θυμάται και διηγείται στα ζωτικά μικρές αστείες, ξεκαρδιστικές ιστορίες που συνέβησαν προηγούμενες Πρωτοχρονιές. Π.χ. Μια Πρωτοχρονιά έφαγε πολλά μπισκότα, φούσκωσε η κοιλιά του και σφήνωσε στην καμινάδα. Σκεφτείτε και γράψτε τι άλλες χιουμοριστικές περιπέτειες μπορεί να είχε ζήσει παλιότερα.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ

Β Ι Ο Γ Ρ Α Φ Ι Κ Α

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γεννήθηκα στις εννιά Σεπτεμβρίου του 1966. Μεγάλωσα μέσα σε μια οικογένεια με πολλά μικρασιατικά και επτανησιακά στοιχεία.

Έχω έναν νεαρό γιο, τον Σωκράτη, τον οποίο μεγάλωσα με παραμύθια. Είμαι στο πτυχίο στο τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Είμαι κάτοχος του Lower του Cambridge και του Sorbonne I. Δούλεψα στο παρελθόν ως συντάκτρια ύλης στο περιοδικό Τηλέραμα και στον ραδιοφωνικό σταθμό flash 9.61.

Όταν παρακολούθησα το εργαστήριο της Γιώτας Κοτσαύτη, άνοιξε ένας καινούργιος ορίζοντας στη συγγραφή παραμυθιών, πράγμα που ήταν ένα ανεκπλήρωτο όνειρο των νιάτων μου.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΕΝΕΤΣΑΝΑΚΗ

Είμαι ένα κορίτσι... είμαι ένα παιδί... που αγαπάει πολύ τα παραμύθια!

Είμαι μια νηπιαγωγός, που σκαρώνει ιστοριούλες με τα παιδιά πάνω σε πουπουλένια σύννεφα.

Είμαι μια μαμά, που ταξιδεύει με τον μικρό της συνεπιβάτη μέσα σε παραμυθένια τρένα.

Κάθε χρόνο ανυπομονώ κάτω από τα κλαδιά του χριστουγεννιάτικου δέντρου για ώρες να κρυφτώ. Εκεί φαντάζομαι τον εαυτό μου μέσα σε παραμύθια.

Εκεί τολμώ να περπατώ στα μονοπάτια του δάσους που διάβαζα μικρή και δεν με νοιάζει αν καταλήγουν κάπου, η διαδρομή είναι μοναδική!

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΟΥΔΟΥΡΗ

Η αγάπη μου για τα παιδιά με οδήγησε στο να επιλέξω το επάγγελμα της νηπιαγωγού που εξασκώ τα τελευταία είκοσι χρόνια. Μου αρέσει να γράφω έμμετρες παιδικές ιστορίες με διάφορα θέματα.

Μία από τις πρώτες μου προσπάθειες, *Μια ζωηρή τελεία*, έχει εκδοθεί και κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Παρατηρητής της Θράκης. Ένα πασχαλινό μου κείμενο έχει επίσης εκδοθεί από τις εκδόσεις The book project στο συλλογικό έργο «10 μικρές πασχαλινές ιστορίες».

Πιστεύω ότι τα λογοτεχνικά κείμενα και τα παραμύθια βοηθούν τα παιδιά ν' αντιμετωπίσουν διάφορα προβλήματα και δυσκολίες που συναντούν στον πολύπλοκο κόσμο μας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΑΛΑΝΟΥ

Γεννήθηκα στη Λαμία το 1983. Είμαι μητέρα τριών παιδιών, δώδεκα, έξι και τριών χρονών, τα οποία μεγαλώνω μόνη μου.

Έχω τελειώσει ΙΕΚ, ειδικότητα βοηθός βρεφονηπιοκόμου.

ΣΤΕΥΗ ΓΑΤΗ

Απόφοιτη του Παιδαγωγικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος στην «Εκπαιδευτική Ηγεσία και Διοίκηση». Λάτρης της δια βίου μάθησης. Παρακολουθεί συνεχώς επιμορφωτικά προγράμματα για διάφορα θέματα σχετικά με την εκπαίδευση. Δουλεύει ως δασκάλα τα τελευταία δεκατέσσερα χρόνια.

Από το 2012 εργάζεται στο Δημοτικό σχολείο Παπαδιανικών Λακωνίας. Με τους μαθητές της συμμετέχει σε διαγωνισμούς, προγράμματα ευρωπαϊκά, προωθεί τη φιλαναγνωσία στην τάξη μέσα από σχετικές δράσεις.

Έχει κάνει εισηγήσεις σε ημερίδες. Γράφει από παλιά μόνη ή και με τους μαθητές της. Τώρα πλέον και με τον γιο και την κόρη

της σκαρφίζονται μικρές ιστορίες, ποιήματα και παραμύθια. Στον ελεύθερο χρόνο της ασχολείται με τη ζωγραφική, το ψηφιδωτό και φυσικά με το διάβασμα και το γράψιμο.

ΝΑΤΑΣΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Ήταν, κάπου, κάποτε, ένα κοριτσάκι, που αγαπούσε πολύ ένα ποίημα που του διάβαζε συχνά η μαμά του. «Ως τότε εδώ θα κάθομαι κλεισμένο, καθόλου δεν μπορώ να περιμένω» έλεγε και ξανάλεγε και κάθε φορά γελούσε όλο και περισσότερο με το ανυπόμονο κοτοπουλάκι και τα μεγάλα του σχέδια.

Όσπου τα χρόνια πέρασαν και το μικρό κοριτσάκι που μεγάλωνε, ψάχνοντας να βρει έναν τρόπο να κρατήσει το ποίημα κοντά του, αποφάσισε να μείνει για πάντα παιδί κοντά σε παιδιά. Ένα μεγάλο παιδί, που έμοιαζε όλο και περισσότερο μ' ανυπόμονο κοτοπουλάκι γεμάτο σχέδια κι όνειρα.

ΤΑΣΑ ΚΑΛΠΑΚΗ

Γεννήθηκα το έτος 1966 στην Κοζάνη. Είμαι παντρεμένη και έχω τρία παιδιά. Είμαι πτυχιούχος του προπτυχιακού Προγράμματος «Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό» του ΕΑΠ. Η αγάπη μου για τη λογοτεχνία με οδήγησε στο μεταπτυχιακό ΜΠΣ «Δημιουργική Γραφή» του ΕΑΠ και αποφοίτησα το έτος 2022.

Ασχολούμαι με τη συγγραφή ποιητικών και θεατρικών έργων. Λατρεύω την ποίηση, το θέατρο, τη μουσική, το χορό την ιστορία της τέχνης, τη φιλοσοφία. Η πρώτη εκδοτική μου παρουσία με τίτλο «*Κι αν τα κτίρια μιλούσαν*», έτος 2019, εκδ.Κέδρος. Η δεύτερη εκδοτική μου παρουσία με τίτλο «*Ελάτε να μιλήσουμε για Ποίηση*», έτος 2020, εκδ.Αλάτι.

Η τρίτη εκδοτική μου παρουσία με τίτλο «*Ξεθωριασμένες πεταλούδες*», έτος 2022, εκδόσεις Αλάτι.

ΖΩΗ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Υποψήφια Διδάκτωρ της Σχολής Εφαρμοσμένων Τεχνών (ΕΑΠ). Εξειδικεύεται στα Εκπαιδευτικά Δωμάτια Διαφυγής με STEAM Εργαλεία. Έχει μεταπτυχιακό στα Ευφυή Συστήματα Πληροφορικής (Πανεπιστήμιο Αιγαίου) και στις Γραφικές Τέχνες-Πολυμέσα (ΕΑΠ). Καθηγήτρια Πληροφορικής στη Δ.Ε. Αξιολογεί και δημοσιεύει άρθρα σε διεθνή και πανελλαδικά συνέδρια. Έχει εκδώσει έντυπα παιδικά βιβλία και ψηφιακά προσωποποιημένα με την αξιοποίηση πολυμεσικών εργαλείων. Έχει διακριθεί με βραβεία για παραμύθια της και θεατρικό σενάριο και έχει αποσπάσει επαίνους και τιμητικές διακρίσεις σε διάφορες κατηγορίες. Υλοποιεί προγράμματα δημιουργικής γραφής και πληροφορικής στην τυπική και μη εκπαίδευση. Ασχολείται ενεργά με το θέατρο (ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Βέροιας).

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΣΣΕΛΟΥΡΗ

Είμαι γεννημένη στο Μόναχο της Γερμανίας. Κατάγομαι από ένα όμορφο ορεινό χωριό της Άρτας, το Φωτεινό και ζω στη Θεσσαλονίκη από τα φοιτητικά μου χρόνια. Είμαι πτυχιούχος Τ.Ε.Φ.Α.Α. του ΑΠΘ με μεταπτυχιακές σπουδές στο ΕΑΠ, και στο ΕΚΠΑ.

Γράφω από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου να κρατάει μολύβι και μου αρέσει να εκφράζομαι με αυτόν τον τρόπο. Ασχολούμαι με τη φωτογραφία, αγαπώ τα ζώα, λατρεύω ότι έχει ζωή και είμαι ερωτευμένη με τη φύση. Μου αρέσει να ταξιδεύω.

ΜΑΡΙΖΑ ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ

Γεννήθηκα στην Ξάνθη το 1976 και κατοικώ στον Βόλο. Σπούδασα χρηματοοικονομική λογιστική στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας.

Η αγάπη για τη λογοτεχνία, αλλά και η ανάγκη για καλλιτεχνική έκφραση, με ώθησαν το 2005 στη συγγραφή μικρών διηγημάτων. Ορισμένες από τις ιστορίες μου έχουν δημοσιευτεί σε συλλογές διηγημάτων, σε περιοδικά και ιστοσελίδες. Το 2012 διασκεύασα το διήγημά μου «*Η γνάλα*» και παρουσιάστηκε στο θέατρο. Τον Οκτώβριο 2022 εκδόθηκαν διηγήματά μου στη συλλογή με τίτλο «*Η μέθοδος των τριών*» από τις Εκδόσεις ΣΟΦΙΑ. Παρακολουθώ σεμινάρια δημιουργικής γραφής και σε κάθε ευκαιρία γράφω μικρές ιστορίες.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΟΛΙΑΣΤΑΣΗ

Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1973. Τελείωσα το Γενικό Λύκειο Ωρωπού Μίκης Θεοδωράκης. Είμαι απόφοιτη της σχολής Γραμματέων DIDACTA. Έχω γράψει το πρώτο μου βιβλίο με τίτλο *Το Στίγμα*. Μου αρέσει οτιδήποτε μπορεί να μεταμορφώσει ένα λευκό χαρτί σε σχέδια που μας ταξιδεύει.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΜΠΟΛΙΤΗ

Ζει στην Πάτρα. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή της Θεσσαλονίκης. Δούλεψε στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση. Συμμετέχει σε πολιτιστικές, κοινωνικές και πολιτικές δράσεις.

Έχει παρακολουθήσει μαθήματα δημιουργικής γραφής στο ΕΚΕΒΙ, στο ΕΚΠΑ, στον Ιανό και στις εκδόσεις Αλάτι. Έχει ολοκληρώσει το μεταπτυχιακό της δημιουργικής γραφής του ΕΑΠ και το σεμινάριο διόρθωσης κειμένων των εκδόσεων Ιανού. Επίσης, έχει σχεδόν ολοκληρώσει το σεμινάριο επιμέλειας κειμένων των εκδόσεων Ιανού.

Κείμενά της έχουν συμπεριληφθεί σε συλλογικές εκδόσεις, έχουν επιλεγεί σε διαγωνισμούς και έχουν αναρτηθεί σε σελίδες στο διαδίκτυο. Επιμελείται βιβλία. Διδάσκει εθελοντικά σε σχολείο

μεταναστών. Της αρέσει ο χορός, το καρναβάλι, το θέατρο, ο κινηματογράφος, το περπάτημα, τα ταξίδια και η παρέα με φίλους.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Γεννήθηκα, κατοικώ και υπηρετώ στα Μέγαρα Αττικής. Είμαι παντρεμένη και μητέρα δύο παιδιών. Αποφοίτησα από το Παιδαγωγικό Νηπιαγωγών Πάτρας το 1993 και εργαζομαι στη δημόσια εκπαίδευση.

Συνέχισα σπουδές στη Νοσηλευτική του Ε.Ε.Σ.

Ασχολήθηκα με την Ειδική Αγωγή, την Ψυχοθεραπεία-Συστημική προσέγγιση, τη Νοηματική γλώσσα και την τύφλωση. Συμμετέχω σε καινοτόμες δράσεις, λογοτεχνικούς διαγωνισμούς, σε ημερίδες και συνέδρια.

Συnergieζομαι με τα σχολεία e-twinning-συνεργατικά σχολεία. Τελώ ως αναπληρωματικό μέλος των δικτύων του ΚΠΕ Στυλίδας από το 2017-20, καθώς και του τοπικού Περιφερειακού Δίκτυου. Έχω εκδώσει τρία βιβλία, ατομικά και συλλογικά.

ΓΙΩΤΑ ΚΟΤΣΑΥΤΗ

Γεννήθηκε το 1981 και μεγάλωσε στη Λεβαία Φλώρινας.

Είναι συγγραφέας, απόφοιτος του Τμήματος Νηπιαγωγών και μεταπτυχιακή φοιτήτρια του τμήματος «Δημιουργικής Γραφής» ΕΑΠ-ΠΔΜ. Το φθινόπωρο του 2020 παρακολούθησε το σεμινάριο «Δημιουργική Ανάγνωση και Γραφή της Πεζογραφίας» (ΕΚΠΑ).

Κείμενά της έχουν βραβευτεί σε διάφορους λογοτεχνικούς διαγωνισμούς.

Η αγάπη της για την παιδική, εφηβική, νεανική λογοτεχνία την οδήγησε στη δημιουργία του δημοφιλούς ιστολογίου «Ένα κείμενο, μία εικόνα».

Τον Ιούλιο του 2018 ανέλαβε εθελοντικά τη δημιουργία

βιβλιοθήκης-χώρου δημιουργικής απασχόλησης στην περιοχή της.

Απ' το φθινόπωρο του 2019 συντονίζει το εργαστήριο συγγραφής των εκδόσεων Αλάτι.

Είναι παντρεμένη με τον συγγραφέα Θεοφάνη Θεοφάνους, έχουν δύο κόρες και τα τελευταία χρόνια κατοικούν μόνιμα στον νομό Φλώρινας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Κατάγομαι από τη Λεμεσό και είμαι μητέρα δύο υπέροχων παιδιών. Σπούδασα Διοίκηση Επιχειρήσεων στο ΕΑΠ και απασχολούμαι στον ευρύτερο Δημόσιο Τομέα.

Ταυτόχρονα δραστηριοποιούμαι και στον τομέα της Προσωπικής Ανάπτυξης. Είμαι διαπιστευμένη Life, Relationship και M-bit Coach και Master NLP Coach και Practitioner.

Τα τελευταία επτά χρόνια κάνω σεμινάρια και προσωπικές συνεδρίες βοηθώντας ανθρώπους να βελτιώσουν τη ζωή τους και να εκπληρώσουν τους στόχους και τα όνειρά τους.

Το γράψιμο είναι μια από τις μεγάλες μου αδυναμίες κι από παιδί γράφω ποίηση και πεζά κείμενα.

Ετοιμάζω το πρώτο μου βιβλίο και τ' όνειρό μου είναι να εκδώσω τη δική μου ποιητική συλλογή.

ΖΩΗ ΛΑΓΙΟΥ

Είμαι νηπιαγωγός στη δημόσια εκπαίδευση εδώ και είκοσι τρία χρόνια. Έχω δουλέψει και στην ιδιωτική εκπαίδευση για τρία χρόνια. Σπούδασα στο Πανεπιστήμιο Πατρών, ζω στην Πάτρα και εργαζομαι στο 11ο Νηπιαγωγείο Πατρών.

Η μεγάλη μου αγάπη στο νηπιαγωγείο είναι η ανάγνωση βιβλίων στα παιδιά, καθώς και η δημιουργία ιστοριών μαζί τους με αφορμή εικόνες, πίνακες ζωγραφικής και οποιοδήποτε άλλο ερέθισμα.

ΜΕΛΙΝΑ ΛΕΟΚΑΤΑ

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Γερμανία. Το 1990 τελείωσε το Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης στην Πάτρα και το 2012 μετεκπαιδεύτηκε στο Διδασκαλείο του Παιδαγωγικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Αλεξανδρούπολης. Παρακολουθεί από το 2018 διάφορα ετήσια σεμινάρια του Κοινωνικού Ινστιτούτου Ενεργών Πολιτών. Από το 1996 εργάζεται ως δασκάλα, έχει δύο παιδιά και κατοικεί στη Καβάλα.

Παρακολούθησε το 2019 τον Β' κύκλο των Εργαστηρίων Συγγραφής-Εκδόσεις Αλάτι και συμμετείχε στο συλλογικό βιβλίο με τίτλο *Μ' ένα στυλό διαρκείας*. Το 2020 παρακολούθησε τη Σχολή Δημιουργικής Γραφής Harmony & Creativity με θέμα το παραμύθι και το 2021 έγραψε και αυτοέκδωσε το παραμύθι με τίτλο *Η νεράιδα του ποταμού* από τον εκδοτικό οίκο Οσελότος.

ΠΕΠΗ ΛΥΧΝΟΥ

Είμαι εξωτερικός συνεργάτης του Αϊ Βασίλη και της συζύγου του. Φροντίζω να φτάσουν εγκαίρως τα χριστουγεννιάτικα δώρα σε απομακρυσμένα νησιά και δυσπρόσιτες περιοχές. Η αποστολή μου έχει πολλές δυσκολίες, αρκεί να σκεφτεί κανείς ότι έχω να συνεννοηθώ με τους κ. Ανέμους που αλλάζουν γνώμη στο δευτερόλεπτο και με τις δύστροπες κ. Κακοκαιρίες. Ευτυχώς έχω καλούς συνεργάτες τους ατρόμητους ναυτικούς και τους υπαλλήλους των ταχυδρομείων και των εταιρειών courier. Η δουλειά μου είναι εποχιακή αλλά τα χαμόγελα και η χαρά που εκπέμπουν οι παιδικές φατσούλες, όταν παραλαμβάνουν τα χριστουγεννιάτικα πακέτα τους, είναι αρκετά για να ζω αξιοπρεπώς όλο το έτος.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΥΡΟΥΔΗ

Γεννήθηκε στο Ηράκλειο Κρήτης αλλά τα τελευταία χρόνια

κατοικεί στις Μοίρες. Είναι εκπαιδευτικός ειδικής αγωγής και αρθρογράφος. Τα τελευταία χρόνια πραγματοποίησε ένα από τα πολλά όνειρά της: την έκδοση του παραμυθιού *Το μυστικό της νεράιδας* που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Κομνηνός και *Μαντινάδες, το μεράκι της ψυχής μου* από τη ΔΥΑΣ Εκδοτική.

ΠΑΥΛΟΣ ΜΗΤΣΚΟΥ

Γεννήθηκε το 1981 στη Φλώρινα. Τελείωσε την υποχρεωτική εκπαίδευση το 1999 για να γίνει, στη συνέχεια, κουρέας. Παιδί δεν είχε έφεση στο διάβασμα. Έπειτα έγινε ένα θαύμα. Αυτός που αποστρεφόταν τα βιβλία άρχισε να αγαπάει τη γνώση. Το βιβλίο έγινε ο καλύτερος φίλος του. Το 2010 έδωσε πανελλήνιες εξετάσεις και πέρασε στο Τμήμα Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας, απ' όπου αποφοίτησε το 2014. Στη διάρκεια των σπουδών του επιχείρησε να γράψει δικά του λογοτεχνικά κείμενα. Ώσπου το 2021 άδραξε την ευκαιρία να παρακολουθήσει το Εργαστήριο Συγγραφής των Εκδόσεων Αλάτι. Σήμερα ζει και εργάζεται στη Φλώρινα.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΙΑ ΜΟΣΧΟΒΑ

Στον κόσμο μου, οτιδήποτε μπορεί να σιγκλήσει τον νου και να κάνει την καρδιά να σκιρτήσει, αποτελεί πρόκληση για προβληματισμό και γραφή.

Σκέψεις αυθόρμητες και παραμελημένες, αγάπη κι ευγνωμοσύνη, αγωνίες κι ανησυχίες που στοιβάζονται στωικά, προσμένοντας τη λύτρωση, πυροδοτούν την επαναπαυμένη μου έμπνευση.

Γενικά, κινούμαι σε ιλιγγιώδη τροχιά υπερανάλυσης κι η αλήθεια είναι ότι ακόμα δεν έχω καταλήξει αν αυτό αποτελεί ευλογία ή κατάρα... Καταφύγιό μου από την ψυχοφθόρα ρουτίνα και γλυκιά παρηγοριά, είναι η λευκή κόλλα, στην οποία εξομολογούμαι με δέος

τα εσώψυχά μου. Δηλώνω ευθαρσώς αμετανόητη κυνηγός ελπίδων και προσδοκώ με το πέρας της κάθε μέρας την επόμενη ανατολή που θα φωτίσει ακόμα ένα μονοπάτι προς την ελευθερία.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΠΑΝΤΩΛΑ

Ονομάζομαι Μπαντώλα Γεωργία ή αλλιώς Τζο. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Κοζάνη. Έχω σπουδάσει στο τμήμα Νηπιαγωγών της Φλώρινας και εργάζομαι ως νηπιαγωγός. Αγαπώ πολύ τα παιδιά και τα παραμύθια, έναν υπέροχο συνδυασμό που με ώθησε να ασχοληθώ με τη δημιουργική γραφή. Έχω παρακολουθήσει σεμινάρια Δημιουργικής Γραφής, όπως τη Λέσχη Παραμυθιάδων από τις Εκδόσεις Αλάτι και μαθήματα γραφής παραμυθιού από τη Σχολή Δημιουργικής Γραφής Harmony & Creativity. Στον ελεύθερό μου χρόνο, μου αρέσει να σκαριφίζομαι ιστορίες, να πλάθω χαρακτήρες και να χτίζω τόπους μαγικούς παρέα με τη φίλη μου τη φαντασία!

ΘΕΟΔΩΡΑ ΜΠΟΪΚΟΥ

Γεννήθηκα στην Κέρκυρα ένα κυριακάτικο πρωινό του Δεκέμβρη του 1976. Είμαι παντρεμένη και μητέρα δύο κοριτσιών. Εργάζομαι στο Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής του δήμου Κέρκυρας. Είναι πρόκληση να γράφεις χριστουγεννιάτικες ιστορίες, ιδίως όταν απευθύνονται σε παιδιά. Σας εύχομαι καλή ανάγνωση, με ευχές γλυκές, ζυμωμένες με ζάχαρη άχνη, κανέλα, γαρύφαλλο, καραμελωμένες, βουτυρένιες μυρωδιές θαυμάτων Γέννησης Χριστού.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΠΟΥΖΟΥΚΑΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1976. Τα τελευταία έξι χρόνια ασχολείται με τη συγγραφή, αφού μόλις πρόσφατα βρήκε το θάρρος να το επιχειρήσει. Μέχρι σήμερα έχει γράψει τρία βιβλία:

Η αδελφότητα του Κθούλου.

Η εσχάτη πανδημία των τελευταίων ημερών του κόσμου.

Ο λέων του Πειραιά.

Έχει συμμετάσχει στις συλλογές :

Παλιό ΠΑΣΟΚ Το ορθόδοξο

Coronavirus an ancient or alien virus?

Θρύλοι του Σύμπαντος IX

Λογοτεχνικό Ημερολόγιο 2021

Λογοτεχνικό Ημερολόγιο 2022

Παράλληλα έχει συμμετάσχει σε διάφορες συλλογές ιστοριών flash fiction που κυκλοφορούν σε free ebooks στο Facebook με τους *Tales of the Mind Projects* και τη Λέσχη Φανταστικής Λογοτεχνίας Καρδίτσας.

ΒΟΥΛΑ ΝΑΝΗ

Είμαι εκπαιδευτικός. Ζω και εργάζομαι στην Πρέβεζα. Σπούδασα στο Παιδαγωγικό τμήμα Δημοτικής εκπαίδευσης Ιωαννίνων και έκανα το μεταπτυχιακό μου στην Ανοικτή και εξ Αποστάσεως Εκπαίδευση στο Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Είμαι μέλος τοπικής θεατρικής ομάδας και δίνουμε παραστάσεις εντός και εκτός πόλης. Αγαπώ το θέατρο, τη λογοτεχνία και τα ταξίδια. Διηγήματα και ποιήματά μου έχουν δημοσιευθεί σε συλλογικές ανθολογίες των εκδόσεων Αλάτι και σε ηλεκτρονικά περιοδικά. Έχω παρακολουθήσει σεμινάρια δημιουργικής γραφής στις εκδόσεις Αλάτι.

ANNA ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Γεννήθηκα στη Γερμανία και μπορεί να μην είμαι γέννημα, είμαι όμως θρέμμα του τόπου μου. Τόπος μου η Μεγάλη Παναγία Χαλκιδικής, τόπος λατρεμένος, γεμάτος μνήμες και παραδόσεις και τη δική του πορεία στον χρόνο, που αποτυπώνεται με μεράκι σε αγαπημένες δουλιές: *Διαδρομές στο Παρελθόν. Μεγάλη Παναγία*

1887-1978, (2001) και *Κάλαντα και Κόλεντα*, (2011) από τις εκδόσεις Διά Βίου, με τις οποίες συνεργάζομαι επιπλέον, έχοντας την ευθύνη της επιμέλειας κειμένων των βιβλίων που εκδίδουν. Είμαι απόφοιτη της Φιλοσοφικής Σχολής του ΑΠΘ και του ΜΠΣ Δημιουργική Γραφή του ΕΑΠ και του ΠΔΜ.

ANNA ΠΕΤΡΙΔΟΥ

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1966. Εργάζεται ως εκπαιδευτικός στα σχολεία της Ηλιούπολης. Αποφοίτησε με μεταπτυχιακό τίτλο από το τμήμα Θεατρικών Σπουδών του ΑΠΚΥ, με την ιδιότητα της θεατρολόγου. Είναι χορωδός alto στη χορωδία του Δήμου Αλίμου και μέλος του Δ.Σ της χορωδίας. Έχει γράψει παραμύθια, πεζά κείμενα, ποιήματα, έμμετρα και σε ελεύθερο στίχο, τάνκα, χαϊκού, γνωμικά, παραβολές, εκπαιδευτικά σενάρια κ.ά. τα οποία αναρτά κατά καιρούς στο διαδίκτυο. Η γραφή γι' αυτήν είναι έμπνευση και δημιουργία. Έχει βραβευτεί για τη συμμετοχή της σε διαγωνισμούς ποίησης.

ΑΣΤΕΡΟΠΗ ΠΟΛΥΚΑΝΔΡΙΩΤΗ

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στον Πειραιά. Είμαι εκπαιδευτικός ειδικής αγωγής με μεταπτυχιακό στη Σχολική Ψυχολογία. Οι εξειδικεύσεις μου αφορούν την εικαστική θεραπεία, τη ζωγραφική τέχνη, τη μουσικοθεραπεία, την ποίηση και το θεραπευτικό κουκλοθέατρο. Ποιήματα, πεζά και παραμύθια μου έχουν δημοσιευτεί σε συλλογικά βιβλία των εκδόσεων Αλάτι ενώ έχω εικονογραφήσει τρία βιβλία, ένα παραμύθι και δύο τόμους ψυχολογίας.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Είναι γεννημένη στη Θεσσαλονίκη, μια πόλη μαγική κι ονειροπόλα. Λατρεύει τα χρώματα, τ' αρώματα, την αύρα της πόλης της. Ζωγραφίζει, φωτογραφίζει και, συχνά, παίζει με τις λέξεις καθώς

τριγυρνά στις γωνιές της.

Είναι δασκάλα ειδικής αγωγής και δεν μπορεί παρά να μεταφέρει στην τάξη της την αγάπη για δημιουργική έκφραση.

Της αρέσει να πειραματίζεται και να εξελίσσεται. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται με την εικονογράφηση παιδικών βιβλίων, πραγματοποιώντας ένα παιδικό της όνειρο. Το 2022 έγραψε και εικονογράφησε τη δική της παιδική ιστορία «Φλοντούρ – Φήμες λένε πως είμαι η Φι» που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Φυλάτος.

ΝΑΓΙΑ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΟΥ

Γεννήθηκε στη Λευκωσία το 1987. Έχει πτυχίο Ιστορίας-Αρχαιολογίας (Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης), μεταπτυχιακό (University of Nottingham) και διδακτορικό (European University Cyprus) στη Συμπεριληπτική Εκπαίδευση.

Ασχολείται με ερευνητικά-εκπαιδευτικά προγράμματα που επικεντρώνονται στη συμπερίληψη (BLENDI – Blended Learning for Inclusion), στις Σπουδές για την Αναπηρία, στη φιλιαναγνωσία και τις νέες τεχνολογίες (Living Book: Augmenting Reading for Life, ReadTwinning: Connecting students through shared interests to develop a love for reading), στην Παιδεία για τα Μέσα (ESOI – European Safe Online Initiative).

Είναι ερωτευμένη με τις λέξεις και τα βιβλία από τότε που θυμάται τον εαυτό της. Αγαπάει την ιαπωνική κουλτούρα.

ΧΑΡΑ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα σεναριογραφίας, δημιουργικής γραφής και δημοσιογραφίας. Κείμενά της έχουν δημοσιευτεί στον έντυπο και ηλεκτρονικό τύπο. Έχει γράψει στίχους, διηγήματα, παραμύθια και ποιήματα, τα οποία δημοσιεύτηκαν σε έντυπα και ηλεκτρονικά βιβλία. Τον

Σεπτέμβριο του 2020 έγραψε το παιδικό ποίημα *Με τα χέρια καθαρά*, το οποίο διανέμεται δωρεάν και έχει χρησιμοποιηθεί για διδακτικούς σκοπούς σε τμήματα νηπιαγωγείων και δημοτικών ανά την Ελλάδα. Τον Δεκέμβριο του 2022 έγραψε, αντίστοιχα, το ποίημα *Το τραγούδι του δέντρου*. Είναι δημιουργός και αρθρογράφος του βιβλιοφιλικού site *readoclock.gr* και συγγραφέας του παιδικού βιβλίου *Η περιπέτεια του Κοκό*. Έχει παρακολουθήσει μαθήματα αργυροχοΐας και ζωγραφικής. Τα τελευταία χρόνια ασχολείται επαγγελματικά με την κατασκευή κοσμημάτων και χειροποίητων κατασκευών.

ΕΥΗ ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗ

Είμαι εξήντα δύο ετών. Εργάστηκα ως μάγαιρας κρύας κουζίνας με διακοσμήσεις και φρουτογλυπτική σε δεξιώσεις.

Τα τελευταία χρόνια παρακολούθησα σεμινάρια δημιουργικής γραφής με τον συγγραφέα Δημήτρη Τανούδη στο διήγημα και με τον, επίσης, συγγραφέα Θεοφάνη Θεοφάνους στο παραμύθι. Υπήρξα αρθρογράφος σε τοπικές εφημερίδες του Ηρακλείου.

ΜΑΙΡΗ ΦΡΑΪΔΑΚΗ

Είμαι Διδάκτωρ του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Παντείου Πανεπιστημίου με αντικείμενο το Marketing Ειδικών Μορφών Τουρισμού, καθώς επίσης και κάτοχος Μεταπτυχιακού Διπλώματος Εξειδίκευσης (MSc) στη Βιώσιμη Ανάπτυξη με προπτυχιακές σπουδές στην Επικοινωνία και τη Διοίκηση Τουριστικών Επιχειρήσεων.

Εργάζομαι στον τομέα του Τουρισμού πάνω από είκοσι χρόνια, έχοντας δημοσιεύσει άρθρα και επιστημονικές εργασίες σε συνέδρια, συναφή με τα αντικείμενα των σπουδών μου. Αγαπώ το διάβασμα και τα βιβλία και μόλις πρόσφατα αποφάσισα να περάσω από την ανάγνωση στην λογοτεχνική γραφή. Κείμενά μου έχουν δημοσιευτεί

σε συλλογικούς τόμους: *Μ' ένα στυλό διαρκείας* (εκδόσεις Αλάτι) και *Ξεθωριασμένες Πεταλούδες* (εκδόσεις Αλάτι).

ΧΡΥΣΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Γεννήθηκα στη Λέσβο το 1974 αλλά ζω στη Λαμία με τον σύζυγο και τα δυο μας παιδιά, είκοσι και είκοσι τριών ετών.

Αποφοίτησα πρόσφατα από το τμήμα βοηθός βρεφονηπιοκόμων του ΙΕΚ Λαμίας. Αγαπώ πολύ τα παιδιά, τη φύση και τα παραμύθια. Τα παιδιά έχουν μια έμφυτη ικανότητα ν' αντιλαμβάνονται τη μαγεία και το θαύμα στο κάθε τι.

Η φύση και η επαφή μαζί της μου δημιουργεί την αίσθηση ότι συνδέομαι με κάτι πολύ μεγαλύτερο κι ανώτερο από μένα. Όσο για τα παραμύθια, είναι ένας υπέροχος και μαγικός τρόπος να δραπετεύεις από την πραγματικότητα μεταφέροντας ταυτόχρονα αλήθειες και μηνύματα.

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα

Αν τα Χριστούγεννα είναι η αγαπημένη σου γιορτή,
αν από Σεπτέμβριο αρχίζεις να μετράς αντίστροφα,
αν ξεκινάς να στολίζεις από Οκτώβρη,
αν κάθε φορά που τελειώνουν,
σε παρηγορεί μόνο η σκέψη ότι «λίγοι μήνες είναι, θα περάσουν»,
τότε το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο σε σένα!

Πεζά και ποιήματα
για την ομορφότερη περίοδο του χρόνου

Περιλαμβάνει Δημιουργικές Προ(σ)κλήσεις

